

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

I. Nepovedený lektvar

Bylo páteční ráno, Harry se díval z okna na poletující sníh. Teď na konci listopadu bylo nejspíš celé Skotsko pod bělostnou studenou příkrývkou.

„Harry, pohni, přijdem pozdě na snídani!“ zavolal na něj Ron. Sám vyrazil z ložnice. Černovlasý Nebelvír si povzdechl. Poslední dobou měl divný pocit, jako by se mělo něco stát... Doufal, že to *něco* nesouvisí s tím Hadím ksichtem. Už měl dost zlých snů, vizí... Harry prostě Nitrobranu nezvládl a i kdyby dostal další šanci se ji učit (protože Snape zatím odolával ředitelovu naléhání), nebyl ochotný podstupovat tu snapeovskou torturu znova.

„TAK, HARRY, DĚLEJ!“ ozval se zezdola řev.

Znova si povzdechl, popadl své věci na vyučování a zamířil za svými přáteli. Ve společenské místnosti se připojil k Ronovi a Hermioně a Ginny. Ignoroval zbožňující pohled nejmladší Weasleyové, otočil oči nad starostlivým pohledem Hermioniným a ušklíbl se na hladově se tvářícího Rona.

V Síni se posadil na své místo a sáhl po opečených toustech. Napůl nevědomky si na ně natřel máslo a džem. Ještě v myšlenkách prodlíval u posledního snu. Byl divný. Nepamatoval si z něj vlastně skoro nic, jen pocity. Úzkost, lítost a bolest, která zachvacovala celé jeho tělo. Jakoby se mu žilami šířil šíravý oheň... Ze snů od Voldemorta byl zvyklý na bolest, takže měl postel našťestí obsazenou tisíci kouzly. Tentokrát by jeho bolestný křik musel probudit celou věž...

„Harry!“ šťouchl do něj Ron, až mu vyrazil z ruky toust.

„Co je?“ Harry vzhlédl, naprosto zmatený. Neposlouchal, co se kolem něj povídalo, takže se tvářil jak vyoraná myš. Jeho výraz většinu blízko sedících Nebelvírů pobavil.

„Tys zase neposlouchal?“ zasténal Ron. „Mluvili jsme o Vánocích! Pojedeš s náma?“

„Já nevím,“ zamumlal Harry. „Brumbál se nechce vyjádřit.“

„My si s ním promluvíme, že jo, Hermiono,“ otočil se Ron na kamarádku. Ta se zatvářila nejistě a pokrčila rameny. „Kdyby Brumbál souhlasil...“

„Já za ním jdu hned,“ rozhodl se Ron, Hermiona jen protočila oči. Harry už kolem zase nevnímal, dokud najednou Hermiona nezvolala: „Harry, pospěš si, Lektvary!“

Povzdechl si. Jakoby potřeboval další Snapeovo pošklebování, ke svému trápení a bolehlavu, který se o něj právě pokoušel. Ale po přísném pohledu své nejlepší kamarádky se zvedl a kráčel za ní směrem ke sklepení.

Nepříjemná bolest hlavy se pomaličku stupňovala. Vědět Hermiona o tom, jak se Harry cítí, rovnou by ho poslala na ošetrovnu, ale Harry dobře věděl, že Snape by nepřijal jako omluvu ani jeho vlastní smrt, kdyby na to přišlo. Občas ho napadalo, na kom si bude schlazovat žáhu, až on Bradavice opustí. A začínal být rád, že si Sirius nestačil pořídit děti, nebo že on nemá sourozence.

Další nával bolesti ho přiměl zatnout čelisti, aby nezaúpěl. Po vstupu do učebny se mu začala točit hlava... Zajímavé, ani si nevšiml, kdy je Snape vpustil dovnitř... No, aspoň k něčemu ten bolehlav je dobrý. Chtěl se posadit vedle Hermiony, ale zaslechl (podivně utlumené) Snapeovo štěknutí, aby si sedl do přední lavice. Poslechl beze slova, neměl sílu se ani naštvat, natož něco namítat. Uvědomil si, že zůstal sedět sám, všichni ostatní byli po dvou. No, až to bouchne, aspoň to trefí jen jeho.

Vytáhl si učebnici, nalistoval příslušnou stránku.

'Vzpomínkový lektvar,' četl. 'Na vyvolávání vzpomínek? Já spíš potřebuju něco, co působí opačně...' povzdechl si Harry v duchu. Měl příliš mnoho vzpomínek, které by

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

nejradši pohřbil hodně hluboko.

„Potter si myslí, že si nemusí zapisovat postup?“ zaštekalo něco blízko něj. Vzápětí mu po boku zavířila černá splývavá látka. S pocitem bezmoci Harry zvedl hlavu.

„Mám dojem, že máte něco na práci, Pottere!“ zahulákal profesor, očividně vytočený Harryho duševní nepřítomností.

„Ano, pane,“ hlesl Harry. Přes Snapeovo rameno pohlédl na tabuli. Přes mlhu, kterou začínal mít částečně zastřený zrak, si pracně přečetl zadání a opsal si ho.

Pak nepatrně potácivým krokem došel pro suroviny. Nalil vodu do kotlíku a zapálil pod ním oheň. I ve svém polovědomí se snažil postupovat správně, podle postupu, jak si ho napsal... A překvapivě se mu dařilo. Lektvar s každou přísadou měnil barvu, z původní zlaté barvy do krvavé červeně, až převládl odstín silného čaje, ten vybledl do růžové, bílé a z té najednou začal modrat.

Draco Malfoy se začínal mračit. Jak si všiml, Potterovi se lektvar z nějakého důvodu dařil, běžně touhle dobou - i přes pomoc Grangerové - už vybuchl. Draco si neuměl vysvětlit, jak Potter vůbec dokázal složit NKÚ z Lektvarů, když je takové nemehlo... Jediné logické vysvětlení bylo, že při zkouškách využil svého vlivu Chlapce, který přežil... I když jeho vrozená inteligence mu napovídala, že při tom negativním věhlasu, jaké měl v té době, nemohl Potter uspět. Nakonec si nad tím přestal lámat hlavu, nakonec úspěch Zlatého chlapce v Lektvarech nebyla jeho věc. Měl jiné starosti... Naposled pohlédl stranou, Potterovým směrem... a s uspokojením si povšiml, že tomu nemehlu upadl nůž na zem. Potter se pro něj shýbl... Draco neodolal, využil toho, že se jeho kmotr nedívá a odlevitoval nad jeho kotlík svazek poslední a nejdůležitější ingredience - magické pomněnky. Všiml si, že on ji tam ještě nedal, byl zvědavý, co to ve výsledku s lektvarem udělá.

Svazek magické rostlinky se potopil, lektvar tím získal nádherný odstín nebeské modři. Harry se narovnal, chvilku jen stál a vydýchal nápor bolesti, která hodně zesílila, když se sklonil. Po paměti zatápal po připravené pomněnce - mlha mu zastírala pohled, takže si nevšiml, že lektvar už požadovanou barvu má... vhodil kytičku do kotlíku, dvakrát zamíchal po směru hodinových ručiček... Hladina lektvaru ztmavla do barvy noční oblohy. Už jen hvězdy chyběly. Nic z toho ale Harry nevnímal. Uvědomil si, že udělal všechno, už zbývalo jen zhasit oheň a kotlík odstavit. Mávnutím hůlkou uhasil své ohniště, ale jak se naklonil nad kotlík, vdechl mnohonásobně zesílené výpary, což mělo svůj, bohužel velmi negativní následek.

V bleskovém sledu se mu před nevidomýma očima přehrálo několik nejsilněji potlačovaných vzpomínek... Od nejmladších po nejstarší.

Snažil se ty vidiny potlačit, ztrátu Siriuse, Cedrikovu vraždu, kruté Vernonovy tresty, když byl dítě... Až do chvíle, když uslyšel křik své matky a neskutečnou bolest na svém čele. Bylo to, jakoby mu hlava pukla samým napětím, nevydržel, vykřikl nahlas a přitiskl si ruku na jizvu. Jen matně si uvědomil lepkavé vlhko pod prsty. Že mu po ruce steklo trochu krve přímo do letvaru si všimnout nemohl.

Severus Snape, který právě peskoval pobledlého Mrzimora v zadní lavici, se ohlédl po výkřiku. Byl to zvuk, který slýchal často, když musel být přítomen 'zábavě' svého Temného pána... Tento zvuk značil většinou krutou bolest, naskakovala při něm husí kůže a mrazení po zádech...

Zadoufal, že Potter nemá další vizi, teď se to vážně nehodí... Kdyby jen ten pitomec

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

projevil trochu snahy při ovládnutí Nitrobrany!

Vrhl se k němu, kluk si držel ruku na čele, odtáhl mu ji. Jizva byla zanícená a hojně krvácela. Zneklidněl, i když navenek vypadal nezaujatě a střízlivě klidný.

„Pottere?!“ oslovil ho příkře. „Pokud si myslíte, že tímhle divadlem si pomůžete k mírnějšímu hodnocení...“

Harry neodpovídal. Neslyšel ho. Měl plné uši matčina křiku... I toho vlastního. Vydal jediný výkřik, teď pevně svíral rty, aby se přinutil mlčet. Neviděl, neslyšel a nedovolil si vydat hlásek. Jen se modlil, aby to už skončilo. Bolest teď naprosto opanovala celé jeho bytí.

Snape svou logickou myslí bleskově uvažoval. Musí toho spratka poslat na ošetřovnu, ale taky dát vědět Albusovi, co kdyby to byla vize... Mimoděk shlédl do kotlíku a v duchu zaklel, protože pochopil.

Temně modrá, téměř inkoustová hladina lektvaru prozradila, co se zřejmě stalo. Potter musel vhodit do lektvaru mnohem víc pomněnky, než bylo bezpečné. Pak zřejmě vdechl čerstvé výpary a to muselo povolit stavidla jeho vzpomínek. Dost možná i něco ohledně Temného pána...

„Grangerová!“ křikl na ni. Leknutím upustila míchátko. „Odvedete Pottera na ošetřovnu! Mám lepší věci na práci, než skákat okolo zhrouceného pitomce, který si neumí správně přečíst dávkování!“ Ignoroval, že ho probodla odsuzujícím pohledem a pustil Potterovu ruku, kterou do té doby držel. Odstoupil od něj a chystal se dát třídě malé kázání o správném dávkování, když v tom Harry bolestně zasténal a omdlel. Jak padal k zemi, rukou zavadil o kotlík, který se tím převrhl. Většina lektvaru se rozlila po stole, ale část skončila i na zemi a - jak si profesor stačil všimnout – na Potterovi. Malé množství mu vteklo do úst.

„Tak nikam nemusíte,“ poznamenal směrem ke zděšené Nebelvírce, která se hnala ke svému příteli. Rozhlédl se po třídě.

„Kdo má dokončený lektvar, odebere vzorek a dá mi ho na stůl. Za domácí úkol mi napíšete vše o tomto lektvaru, především to, co způsobí špatné dávkování ingrediencí! Třicet palců by mohlo stačit. Pane Malfoyi, máte dohled, než se vrátím.“

Blondák se pyšně vypjal, Nebelvírská část sborově zasténala, při představě toho množství pergamenu na úkol. Zmijozelští dokonce zašli tak daleko, aby nenávistně shlíželi na bezvědomé tělo na zemi.

Snape mezitím kouzlem nadzvedl bezvědomého chlapce a levitoval ho z učebny. Grangerové, která už měla na krajíčku, nařídil odebrat vzorek Harryho lektvaru a odešel směr ošetřovna.

II. Týden strachu

Jakmile Severus dostal tělo svého studenta na ošetřovnu, poslal řediteli svého Patrona. Ten se docela vylekal, když do ředitelny vběhla stříbřitá laň a lektvaristovým hlasem mu sdělila: „*Albusi, Potter je na ošetřovně, nehoda při mé hodině.*“

Brumbál na nic nečekal, vyrazil za svým Zlatým chlapcem.

„Tak co se stalo?“ vysypal ze sebe, sotva vkročil na ošetřovnu. Snape čekal na židli, sledujíc madam Pomfreyovou, jak poskakuje kolem chlapce v bezvědomí. Brumbál pohlédl na jeho bledou tvář, byla pokrytá krví.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Co se stalo?“ zeptal se znovu, už naléhavě. „Severusi?“

„Dnes jsme - podle osnov - vařili Vzpomínkový lektvar,“ pronesl profesor chladně. „Snad jediný rozdíl oproti jiným hodinám s těmihle studenty byl v tom, že se Potter nehádal s Dracem, ani se mnou. Vlastně vypadal trochu mimo... Ale přičítal jsem to tomu, co se stalo na Ministerstvu... Bylo by dobré, zeptat se těch jeho přátel, jak Potter spí. Jestli nemá bolesti jizvy a podobně.“

Co se týče dnešní hodiny... Nejdřív to vypadalo, že konečně uvaří lektvar správně. Ale když jsem mluvil s jedním studentem v zadní lavici, najednou vykřikl a držel se na hlavu. Jeho jizva začala krváčet. Bylo znát, že má bolesti. Chvilku na to omdlel, přitom srazil svůj lektvar... Myslím, že něco málo přitom spolkl. A určitě se nadýchal výparů. A dobře víš, Albusi, co způsobuje tenhle lektvar. A on ho navíc zkazil! Musel dát do kotlíku víc než předepsané množství magipomněnky. Jeho lektvar měl mnohem tmavší barvu, než by měl mít!“

„Takže teď prožívá své nejhorší vzpomínky,“ zašeptal Albus. „Lektvar vyzdvihuje především ty, které člověk nejvíc potlačuje... Máš představu, co přesně může způsobit ten Harryho lektvar?“

„Musím prozkoumat vzorek, pokud ho Grangerová odebrala, jak jsem ji požádal. Ale pokud to mohu odhadovat... Lektvar vypadal, že je několikrát silnější, než základní lektvar. Jen výpary by stačily k tomu, aby se mu vrátily vzpomínky až do ranného dětství.“

„Jdi prozkoumat ten vzorek, Severusi,“ pobídl ho ředitel. „Až budeš něco vědět, přijď mi říct.“

„Jistěže,“ přikývl profesor a zvedl se. „Uvidíme se později.“

Ředitel přikývl a přešel k Harryho lůžku. Hleděl na chlapce a všiml si, že jeho oči se pod víčky rychle pohybují sem a tam.

„Poppy?“

„Není úplně tak v bezvědomí, jak si nejspíš myslíte,“ začala ošetřovatelka. „Je spíš... v hlubokém spánku. V této spánkové fázi se zdají sny, Albusi. Ale vlivem Vzpomínkového lektvaru jsou v těch snech jeho vzpomínky. A ten ubohý chlapec nemá snadný život. Nebudou to hezké vzpomínky.“

„Jak řekl Severus, lektvar, který Harry vdechl a spolkl, může být několikanásobně silnější, než běžná verze tohoto lektvaru. Co to pro něj může znamenat?“

„Čím silnější lektvar, tím intenzivnější prožitek,“ vysvětlovala Poppy. A podle toho, na co může Harry vzpomínat... Mohl by uvíznout v noční můře... A pokud se tak stane a on není duševně dost silný... Až se probudí...“

„Myslíš, že by mohl... zešílet?“ zašeptal Brumbál zoufale.

„Je to... možné riziko,“ přikývla žena v slzách. „Být uvězněn v nejhorších chvílích svého života... a nemoci se probudit... To je na citlivou a nechráněnou mysl příliš velké sousto.“

Když Brumbál vycházel z ošetřovny, zjistil, že za dveřmi přecházejí dva Nebelvíři. Zrzavý chlapec právě huboval dívku s rozevlátou kšticí. Ta mu právě cosi odsekla, ale bylo znát, že sotva zadržuje slzy.

„Pane profesore!“ vrhla se k řediteli. „Co je s Harrym? V učebně hrozně vykřikl...“

„Byl to zase Vy-víte-kdo?“ vybafl Ron. „Měl Harry vizi? Co říkal?“

„Můžeme za ním?“ zeptala se zase Hermiona.

„Ne, nebyl to Voldemort,“ vzdychl Brumbál. „Jeho stav je následkem vdechnutí

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

výparů. A ne, nemůžete za ním, je mi líto.“

„Ale chceme s ním mluvit...“ naléhala dívka znovu.

„Nemůžete. Ještě se neprobudil. A teď se vraťte do tříd, touto dobou, pokud vím, máte stále vyučování.“ Ředitel byl nesmlouvavý. S přísným výrazem hleděl za oběma, jak odcházeli.

„Vrátíme se tam v noci,“ špitl Ron. „Půjčíme si plášť.“

Hermiona se na něj smutně usmála.

Večer, tentýž den

Severus Snape stál v laboratoři a díval se na výsledky své práce. A v duchu nadával. Protože to bylo zlé. Hodně zlé. Testy Potterova zpackaného lektvaru mu daly jasnou odpověď... a nechaly další otázky.

Potter měl vážně problém. A on nevěděl, jak mu z něj pomoci.

Povzdechl si a s pergamenem s výsledky odešel do ředitelny.

„Severusi,“ přivítal ho Brumbál zachmuřeně. „Předpokládám, že máš výsledky, když jsi tu.“

„Evidentně,“ zamračil se mladý profesor. Podal mu pergamen a posadil se. „Je to problém. Kdyby to byly pouze nesprávné ingredience... Ale do lektvaru se dostala krev. Nemám tušení, co může způsobit taková směs s Potterovou myslí.“

„Takže je to nebezpečné,“ povzdechl si ředitel. „Co se stane, když zkusíme Harryho probudit?“

„Netuším,“ zavrtěl hlavou Snape. „Pokud bychom ho vůbec probudili, díky tomu lektvaru může být jeho mysl nenávratně poškozena.“

„Jaké vzpomínky se mu mohli vrátit? Myslím... jak hluboko do minulosti...“

„Podle síly lektvaru...“ povzdechl si profesor, „s jistotou mohu říct, že si znovu prožije své ranné dětství. Pravděpodobně i vzpomínky na rodiče.“

„Tedy i jejich smrt,“ dokončil Brumbál tiše. „To je hrozné. Musíme vymyslet, jak ho z toho dostat. Existuje nějaký protilék? Co by mu udělal *Zapomínací dryják*?“

„V kombinaci s takto zesíleným Vzpomínkovým lektvarem by mu všechny ty vzpomínky vymazal. Pravděpodobně natrvalo. Zapomněl by vše, prostě *Tabula rasa*.“

„Takže jsme bezmocní?“ zeptal se ředitel. „Naprosto?“

„Ano,“ přikývl Snape neochotně. Ani jemu se výsledek nelíbil. Jakkoli nemá toho spratka rád, tohle nikomu nepřeje. „Můžeme jen čekat... A až se probudí sám, vypořádat se s následky. *TEĎ*,“ zdůraznil to slovo, „nemůžeme dělat opravdu nic.“

Brumbál si opřel čelo o spojené dlaně, naprosto zdrcený bezmocí.

O týden později

„Zatím není nic nového,“ hlásila madam Pomfreyová, sotva ten den vkročil Brumbál na ošetřovnu. Harry ležel v soukromější části ošetřovny, aby za ním pořád nelozili fanoušci, jak to nazval Snape...

„Doufal jsem, že se po takové době něco změní,“ povzdechl si ředitel. „Stejně za ním zajdu. Na okamžik.“

„Nechám vás, ještě mám něco na práci,“ pokývla žena a zamířila k posteli, na níž už spal jeden zafačovaný druháček.

Ředitel zašel do Harryho pokoje. Zjistil, že u postele už sedí tři návštěvníci.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Pane Weasley, slečno Weasleyová, slečno Grangerová.“ Ohlédl se. Hermiona i Ginny měly znatelně červené oči.

„Pane profesore,“ popotáhla Hermiona. „Už něco víte? Kdy se Harry konečně probudí?“

„Jak jsem vám řekl minule, slečno, nelze Harryho teď probudit. Musí se probrat sám. A až se probere... Je možné, že nikoho z nás nepozná.“ Tohle Ginny znovu rozplakalo. Ron sestru objal kolem ramen a zadíval se na nehybnou tvář nejlepšího kamaráda.

Harry byl obklopen tmavou mlhou, která postupně řídla. Bylo to trochu jako vstoupit do Myslanky...

Trvalo, než si trochu uspořádal myšlenky, z veškerých těch šílených vzpomínek. Ale konečně měl trochu jasno a byl připraven se vrátit. Vykročil dál mlhou, za světlem, které se před ním otvíralo. Jak kráčet blíž, stále hlasitěji slyšel několik hlasů. Jeden z nich, dívčí, byl nejhlasitější a přetékal hysterií. Začínala ho zase bolet hlava. Když už to nemohl vydržet, hlesl: „Proboha, Ginny, přestaň vriskat, praskne mi hlava...“

„Pane, pročetla všechny možné knihy o lektvarech...“ rozohnila se Nebelvírka, „vzpomínkový lektvar by tohle způsobit neměl, pokud jen přidal víc magipomněnky! Musela se stát nějaká chyba...“

Ředitel si posunul brýle po nose a v duchu si povzdechl. O krvi v lektvaru po dohodě se Severusem nikomu neřekli. On sám ale nevzal v úvahu dívčinu inteligenci a vrozenou urputnost při hledání řešení. Občas se oběma jejím přátelům obdivoval, že s ní vůbec vydrží.

„Bohužel jen toto vyšlo najevo při testech vzorku, který jste vy sama odebrala, slečno Grangerová. Musíme doufat, že se Harry probudí brzy a podle toho, v jakém bude stavu, ho budeme léčit. Sám se necítím dobře takto bezmocný, ale... nemůžeme nic dělat.“

„Věříte, že na nás Harry zapomene, pane?“ vzlykla zrzavá dívka.

„Doufám, že ne, slečno. Ale je to možnost. Bohužel velmi pravděpodobná.“

„Takže si mě nebude pamatovat? Nebudeme spolu?“ zaškytala dívka hystericky. Její pláč zesílil.

„Proboha, Ginny, přestaň vriskat, praskne mi hlava,“ ozvalo se z pobledlých rtů ležícího chlapce. Zamrkal, pak se rozhlédl kolem sebe. „Co tu všichni děláte?“

„Harry!“ zajásala Ginny a vrhla se k němu. „Jsi zpátky!“ Padla mu kolem krku. Brumbál si i přes radost, která ho zaplavila, povšiml, že jeho Zlatý chlapec při dívčině objetí ztuhl a začal se odtahovat. Ředitel neodolal a musel se zeptat: „Harry, pamatuješ si, co se stalo?“

Harry se na něj podíval, s hodně zvláštním výrazem. Pak zašeptal: „Pamatuju si *VŠECHNO*.“

III. Všechno, co si pamatuju

Všichni napřed zůstali ochromeně stát, pak Harryho obklopili a jeden přes druhého se ptali, jak se cítí.

„Že já se budil,“ zamumlal a zavřel oči. Zaslechl, jak se Brumbál tiše směje.

„Víte co, děti, dojděte pro madam Pomfreyovou, já se zatím pana Pottera na něco zeptám. Běžte, běžte.“ Popohnal je a posadil se na uvolněnou židli.

Chvilí se na chlapce díval, ten mu pohled pevně opětoval.

„Tak, co chcete vědět, pane?“ zašeptal nakonec.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Řekl jsi, že si pamatuješ všechno, Harry,“ začal Brumbál. „Co si pamatuješ jako poslední?“

„Hodinu lektvarů,“ odpověděl Harry. Zamračil se. „Od chvíle, co jsem vstal, mě bolela hlava a po snídani se to začalo zhoršovat. Že jsem v učebně, jsem si vlastně všiml, až když na mě začal Snape řvát.“

„Profesor Snape, Harry,“ vzdychl ředitel. Pak potřásl hlavou a zeptal se: „Co si vybavuješ dál?“

„Můžu se napřed napít?“ požádal Harry. „Mám vyschlo...“

„Jistě.“ Ředitel mu podal pití, vyčkal, až se chlapec napije a pak sklenku znovu odložil.

„Vím, že se mi lektvar dařil, i když jsem na něj skoro neviděl,“ poznamenal Harry po chvílce mlčení. „Před očima se mi dělala mlha. Vzpomínám si, že mi spadl nůž... těsně předtím, než jsem přidal tu pomněnku, připravil jsem si ji předem. Sklonil jsem se, abych zvedl nůž, strašně mě rozbolela hlava. Pro tu kytku jsem sáhl poslepu, protože jsem chvíli nic neviděl. Když jsem konečně viděl na to, co dělám, odstavil jsem kotlík a když jsem se nadechl výparů, přehrál se mi skoro celý život před očima. Když jsem uslyšel mámin křik, znovu jsem prožil ten okamžik, kdy na mě Voldemort poprvé zaútočil. Jizva mě rozbolela, šíleně. Začala krváčet. Pak mě začalo bolet všechno, omdlel jsem... a víc nevím,“ řekl tiše.

Brumbál si všiml, že tu poslední větu řekl rychleji, bylo to nápadné. Ale netlačil na něj. Řekl si, že se to dozví možná později.

Harry mlčel. Řekl pravdu, pamatoval si všechno... Jen to všechno zahrnovalo mnohem víc, než by kdo čekal.

Když přiběhla madam Pomfreyová a Brumbál zjistil, že z Harryho víc nedostane, odešel a nechal chlapce o samotě s jeho myšlenkami a že jich bylo.

Povzdechl si.

Ředitel mu vysvětlil detaily kolem jeho nepovedeného lektvaru. Harry mu ale neosvětlil, co pro něj znamenalo, že se do té směsi dostala jeho krev. O tohle se prostě nedokázal podělit. Taky věděl, že to neřekne svým přátelům. Nikdo z nich by mu nevěřil a kdyby ano... nejspíš by o jejich přátelství přišel.

Když se ve vzpomínkách dostal přes své rodiče, jejich smrt a Voldemorta, prožil (dost šokovaně) své zrození a pak se dostal k ještě ranějším vzpomínkám...

Na svůj *MINULÝ ŽIVOT*.

Vybavil si, že žil ve světě kouzelníků, ale ten tehdejší svět vypadal trochu jinak. Byl mírumilovnější, mudlové o kouzelnících věděli a nevadili jim (z větší části). A jen málokdo nezdravě lpěl na čistokrevnosti.

Jmenoval se Alec. Byl kouzelník, jeden z prvních, kteří vystudovali Bradavice... A když ve škole zůstal, aby ostatní děti učil o kouzelných tvorech, k nimž měl kladnější vztah než jiní, více se sblížil se Zakladateli. Hlavně s jedním...

Tohle bylo pro Harryho těžké. Pamatoval si, že miloval krásného mladého muže, s černými vlasy a temně zelenýma očima, Hadího jazyka, kterému říkal... Sal.

Byl druhem a milencem Salazara Zmijozela.

Vzpomínal si na to, na city, které k němu choval a s jistým strachem si uvědomil, že

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

ty city se v něm znovu probouzejí. Při všech těch vzpomínkách, které se mu stále připomínaly, stačilo málo, aby si vybavil třeba jen malý, nepodstatný detail... Záblesky vzpomínek na krásné okamžiky, radost, něhu, lásku... i vášeň.

Při takových vzpomínkách se červenal... A při jiných zase bledl, protože... Ten život, ač šťastný, nebyl příliš dlouhý. V jedné chvíli v noci, když nemohl usnout, si Harry vybavil i svou smrt.

Nevěděl, jak se to vlastně stalo, útočníka neviděl. Kdosi ho zranil, ale stál zbaběle za ním, nepostavil se mu tváří v tvář... A Harry/Alec tedy nemohl svému milovanému říct, kdo je jeho vrahem. Jen mu slíbil, že se k němu vrátí.

Stýskalo se mu... A každá ze vzpomínek mu taky ukazovala, že to, co se všeobecně říká o Zakladatelích a Zmijozelovi obzvlášť, jsou jednoduše řečeno... kecy. Všichni čtyři spolu vycházeli naprosto skvěle, Sal a Rick (Godrick) byli nejlepší přátelé. Harry si pamatoval Rickovu svatbu s Rowenou, Helga Mrzimorská se krátce před jeho smrtí zasnoubila s mladým léčitелеm. Ale nevěděl, jak jim to vyšlo, nikdy neslyšel, že by třeba měla děti. A toužil zjistit, co se stalo s jeho láskou, poté, co on zemřel. V Dějinách se říkalo, že prostě školu po neshodě s ostatními opustil a nikdy se nevrátil. Jediný prázdný hrob na hřbitově ředitelů je ten Salův, protože jeho tělo se do rodné země nikdy nevrátilo.

Harry se ptal sám sebe, kam jeho Sal odešel, že o něm nezůstala žádná zmínka... A koho si vzal, že měl potomky – viz Voldemorta... Bylo mu to líto.

Z ošetřovny byl Harryho propuštěn následující ráno po probuzení z bezvědomí. Madam Pomfreyová mu oznámila, že i přes dlouhé bezvědomí na něm neshledala žádné zdravotní poškození či následky. Harry opustil své neoblíbené místo rád a spěšně, i když... cestou na kolej se loudal. Snídal ještě na ošetřovně, takže do Síně se nehnal. Jeho přátelé tam nejspíš ještě byli, ale ani neměl chuť je vidět. A vzhledem k nově probuzeným citům, se děsil setkání s Ginny.

Tahle dívka pro něj vždy byla sestrou, sice tušil, že ho má ráda, ale doufal, že to není víc než odraz vděčnosti za zachráněný život kdysi v Komnatě. Navíc, Ron se netvářil dvakrát nadšeně, když mu došlo, že jeho malá sestřička pálí za jeho nejlepším kamarádem.

Čím víc si Harry vzpomínal na svůj život Aleca, tím horší mu současný život připadal. Konečně chápal tu mudlovskou prűpovídku o štěstí a neštěstí: *Dobrého pomálu*. To dobré si užil v minulém životě, i když to netrvalo dlouho... Tady je už od narození předurčen k likvidaci Temného pána, ještě k tomu potomka jeho staré lásky.

„To je fakt ironie,“ zavrčel si pro sebe.

„Copak, Potty, to už trpíš samomluvou, že bys konečně zešílel?“ ozvalo se za ním jízlivě.

'Malfoy,' protočil Harry oči a vykročil znovu dopředu. Neměl nejmenší chuť se s kýmkoliv dohadovat, natož s tímhle pitomcem. Jen si v duchu řekl, co je s Moudrým kloboukem, že zařazuje takové idioty do Salovy koleje...

'Klobouk!' uvědomil si vzápětí. 'On to ví, musí vědět, co se stalo se Salem!' A konečně pochopil, proč ho chtěl Klobouk dát do Zmijozelu. Patřil tam přece už tehdy... 'Musím s ním mluvit!' rozhodl se impulzivně a otočil se, aby vyrazil směr ředitelna. Že celou dobu ignoruje svého kolejšího soupeře, mu vůbec nedošlo a ten byl natolik překvapený jeho nevšímavostí, že jen stál a koukal.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Rozběhl se po schodech do přízemí. O pár minut později dorazil k chrličí. Napřed se vydýchal a pak začal vyjmenovávat všechny sladkosti, které ho napadly.

„Bertíkovy fazolky, čokoládové žabky, lékořicové hůlky...“ zkoušel štěstí, po delší chvíli už ale začal vypadat frustrovaně. „Cukroví cvrčci!“ vykřikl poslední pochoutku a zoufale praštil dlaní do sochy. Ta se vzápětí začala odsunovat.

„Konečně,“ odychl si Harry.

Teprve, když vykročil po schodišti, které se točilo směrem nahoru, došlo mu, že nemá výmluvu pro ředitele... Proč by měl chtít jít do ředitelny? Mluvit s Brumbálem nechce.

'Nejlepší bude, když mu řeknu pravdu,' rozhodl se Harry. 'Teda... upravenou.' Odhodlaně vykročil ke dveřím ředitelny a zaklepal.

„Pojď dál, Harry!“ ozvalo se zpoza dveří. Harry potlačil povzdech. Ten chlap prostě vždycky věděl.

„Dobrý den, pane,“ pozdravil tiše. Brumbál se na něj usmál a zajiskřil očima. Harrymu kmitl na rtech úsměv... dokud koutkem oka nepostřehl, že nejsou sami. Úsměv okamžitě zmizel, když postřehl černý hábit a černé vlasy. Přesto ale zdvořile, i když chladně, pozdravil i profesora Lektvarů.

„Pottere,“ pokývl mu nerudně se tvářící profesor. „Co vás přivádí tak brzo po odchodu z ošetřovny? Že by jste si vzpomněl na ty sražené body?“

„Na jaké body?“ zamračil se Harry.

„Za váš lektvar,“ ušklíbl se Snape. „Otřesné. Mizerně udělaný a ještě k tomu vás poslal do bezvědomí.“

„Všechno zlé je pro něco dobré,“ zamumlal Harry, dobře si vědom, že jeho pokažený lektvar mu ukázal, jak byl šťastný – ač v minulém životě.

Mírně zasněný úsměv na okamžik prozářil chlapcovu tvář a to oba profesory zarazilo.

„Tak co jsi potřeboval, Harry?“ optal se mile ředitel. Harry se na něj ohlédl, s výrazem, jakoby se právě probudil.

„Mám prosbu, pane,“ povzdechl si. „Chci říct... když odmítnete, pochopím to. Jen jsem chtěl poprosit o laskavost.“

„Poslouchám,“ pronesl profesor, stále se usmíval.

„Mohl bych si promluvit s Moudrým kloboukem?“ překvapil oba muže svou otázkou.

„No... jistě,“ svolil ředitel, trochu váhavě. „Ale... mohu se zeptat, o co jde?“

„Chtěl bych se ho zeptat na něco, na co... jsem si vzpomněl,“ vymáčkl ze sebe Harry. „Ohledně mého zařazení do koleje.“

„Och...“ udělal Brumbál překvapeně. „Dobře... tak prosím,“ pokývl mu k polici.

„Necháme ti soukromí. Severusi,“ pokývl rukou druhému profesorovi a vzdálili se do zadní části ředitelny k jedné z mnoha ředitelových knihoven.

Harry si nevšímal, že ho Snape na dálku propichuje pohledem, přešel k polici a nasadil si Klobouk na hlavu. Ted' po pěti letech mu seděl jako ulitý.

'Zdravím tě, Harry Pottere,' uslyšel v hlavě známý hlásek. *'Nebo mám říci... Aleku?'*

Harry se prudce nadechl. „Věděl jsi to? Celou tu dobu?“

'Jistěže. Proč myslíš, že jsem tě chtěl dát do Zmijozelu. Patřil jsi tam tehdy, patřil jsi Zmijozelovi samotnému. Ale nemohl jsem nic říct. Nebyl jsi připraven a nepřijal bys to. Nebo myslíš, že ano?'

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Ne, máš pravdu. Tehdy bych to... vážně nepřijal,“ souhlasil Harry tiše. „Ale k tomu proč jsem přišel... Pamatuješ si dobu, kdy jsem... zemřel.“

'Ano,' přitakal Klobouk opatrně. 'Salazar byl velice zdrcen.'

Harry zavřel oči, jak ho to zasáhlo. Dojalo ho to.

'Vím jen to, co mezi sebou ostatní Zakladatelé probírali, ale krátce po vašem pohřbu zemřel i starý lord. Vymohl si na Salazarovi slib, že dá rodu dědice.'

„Očividně mu vyhověl,“ vzdychl Harry.

'Překvapilo mě, když jsem byl před víc než padesáti lety vložen na hlavu mladého chlapce a vycítil Zmijozelovu krev. Nevím o tom, že by se Salazar oženil, ale mohl zplodit levobočka, kterého by vychovala jeho sestra, aby mohl být považován za legitimního.'

„To jsou všechno domněnky,“ posteskl si Harry. „Můžeš mi říct, co víš jistě? Co se dělo po pohřbech? Kam Sal zmizel?“

'Vím, že Lady Rowena mu poradila navštívit starého čaroděje, který by mu poradil, jak... splnit slib jeho otci i vám. Odjel, vrátil se za několik měsíců.'

„Dostal tu radu?“

'Prý ano, ale nevím podrobnosti. Myslel jsem, že se podle ní zařídil, protože jsem ho ze dne na den přestal vídat. A ostatní Zakladatelé o něm celou dobu mluvili, jako by byl naživu, předpokládal jsem, že odcestoval. Nikdy jsem neslyšel o jeho osudu, je mi líto.'

Harry si smutně povzdechl. S poděkováním vzal do rukou cíp klobouku, když se Moudrý klobouk ještě ozval: *'Zakladatelé by mohli vědět víc.'*

„To je mi jasné, ale oni mi to stěží prozradí,“ odsekl Harry potichu.

'Najděte jejich obrazy. Na hradě je místnost, kam uschovali své obrazy. Nikdy jste se nedivil, že originály nejsou umístěny v kolejích?'

„Já ani nevěděl, že by tam měly být,“ poznamenal Nebelvír. „Víš, kde najdu ty obrazy?“

'To bohužel ne.'

„Vždycky jsem si myslel, že víš všechno,“ ušklíbl se Harry zklamaně. „Pomohla by Komnata Nejvyšší Potřeby?“

'Zkuste to. Možná i ta kouzelná mapa od pana Lupina by pomohla.' Harry se usmál. Znovu pocítil naději.

„Moc ti děkuju,“ zašeptal a sundal si klobouk. „Myslíš, že by se zlobil, že jsem v Nebelvíru?“

'Jeho nejlepším přítelem byl Godrick Nebelvír. Nemyslím, že by se zlobil kvůli tomuhle.'

Harry se na něj usmál a položil ho zpět na polici. Pak se ohlédl na profesory. Nemohl si nevšimnout, že rychle odvrátili pohled a dělali, že cosi čtou.

„Děkuju, pane profesore,“ pokývl Brumbálovi.

„Zjistil jste všechno, co jste chtěl?“ zajímalo ředitele.

„Ne úplně, ale musí to stačit. Děkuju za ochotu, pane.“

„Rádo se stalo, chlapče.“

„Nashle, profesore. Pane,“ pokývl i Snapeovi, který ho pozoroval přivřenýma očima.

„Ten kluk něco tají,“ prohlásil Snape, když za Harrym klaply dveře. „A má slušnou drzost, přijít kvůli tomu až sem.“

„Severusi, jsi předpojatý,“ pronesl ředitel. „Pokud má nějaké pochybnosti o svém zařazení do koleje... Jsem si celá léta vědom toho, že ho Moudrý klobouk chtěl poslat do Zmijozelu.“

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„COŽE?!“ zaprskal profesor lektvarů. Úplně se při té představě osypal. Jeho krásná kolej... Nezůstal by kámen na kameni, dovedl si to představit.

IV. Pochybnosti

Na cestě z ředitelny Harry přemýšlel, co má udělat nejdřív. Má dvě možnosti, jak najít tu místnost s obrazy – pořádně si prohlédnout plánek, zaprvé, a za druhé, jít do Komnaty. Možná udělat obojí.

Jasně. Napřed si dojde pro plánek a pak půjde do Komnaty. Doufal, že najde, co hledá. Pokud možno ještě v tomto roce. Ještěže je víkend. 'Nehoda s lektvarem' se mu stala minulý pátek, dnes je sobota. Má sice hodně zameškaného učiva, ale tohle má přednost. Před čímkoliv.

„Harry! Harry!“ uslyšel za sebou. Povzdechl si a otočil se.

„Ahoj, lidi.“ Nechal se obejmout Hermionou i Ginny, Ron ho poplácal po rameni.

„Dobře, že jsi zpátky, kámo. Jak ti je?“ zajímal se zrzek. Nespokojeně se zamračil na sestru, která se pořád tulila k Harrymu. Ten se na kamaráda omluvně podíval a ustoupil, tak, aby Ginny došlo, že se odtahuje.

„Jak ti je, Harry?“ zeptala se Hermiona znovu.

„Líp,“ odvětil. „Hlava už mě nebolí, doufám, že to tak zůstane.“

„Zkoumala jsem účinky tvého lektvaru, Harry,“ začala vlasatá Nebelvírka a Harry ztuhl. Ostražitě se na ni podíval.

„A přišla jsi na...“ napověděl a čekal bombu.

„Brumbál říkal, že bys mohl všechno zapomenout... Ale vypadáš, že je všechno v pořádku...“ pozorně si ho prohlížela a mračila se, jak přemýšlela o svém výzkumu.

„Myslím, že jsem o žádné vzpomínky nepřišel,“ řekl Harry. „Vrátily se mi ty vzpomínky na rodiče, jejich smrt a tak.“

„Och, Harry,“ dojala se Hermiona a znova ho objala. Ginny neodolala, aby se nepřidala z druhé strany, Harry hodil po Ronovi pohled ala volání o pomoc. Než ale stačil mladý Weasley zakročit, ozvalo se jim za zády: „No fůůj, Nebelvírské hromadné tulení,“ a jízlivý smích.

„Trhni si, Malfoyi,“ zavrčel Ron. Smích ustal.

„Ty si prostě nevidíš do pusy, Weasley,“ pronesl blondatý Zmijozel nebezpečně. Propichoval Rona pohledem a on mu to opětoval. Ginny se vystrašeně držela Harryho, Hermiona začínala vypadat naštvaně.

„A ty na špičku toho svýho bledýho nosu!“ štěkl na něj Ron.

Harry protočil oči. Protože si pamatoval své první studium v Bradavicích, tohle ho náhle rozzlobilo. Věděl, že jeho Sal by byl chováním své koleje zklamaný. Vlastně i Rick. Všichni Zakladatelé by byli zklamaní, že studenti nedrží při sobě, natolik dobře je znal.

„Můžu vás na moment vyrušit?“ řekl najednou. Všichni se na něj překvapeně podívali.

„Tohle mezikolejní hašteření, který tu rozhodně nebylo odjakživa, protože Zmijozel a Nebelvír byli přátelé, mi už leze krkem. V minulosti to bylo jiný a fungovalo to, studenti se snášeli bez ohledu na koleje. Voldemortovi se hodí, že teď Zmijozely nenávidí každý, může jim nabídnout to, co si myslí, že chtějí. Ale on nemá právo se vytahovat nad ostatní, není ani čistokrevnej. Najděte si lepší důvody pro tyhle hádky a záště. A teď mě omluvte.“ S tím se nakvašeně otočil a zamířil na svou kolej.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Malfoy, Parkinsonová, Zabini a Nott na něj vyjeveně vykulili oči. Ohromení byli i Harryho přátelé. A první to rozlouskl Ron: „Ten lektvar na něm přece jen nechal následky. Tohle nemůže myslet vážně.“

„Myslím, že je to logické,“ poznamenala Hermiona tichounce, ale dost na to, aby ji Draco Malfoy zaslechl. Zadumaně se na ni podíval, ale nic na to neřekl. Otočil se k odchodu, jeho suita ho beze slova následovala. Za chvíli stáli Nebelvíři na chodbě sami a koukali za svým přítelem, který se jim najednou zdál divný... a vzdálený.

Podivně zamlklá parta Zmijozelů vstoupila do své společenské místnosti, byla prázdná, ale ani to mladému Malfoyovi nestačilo. Zamířil do svého pokoje a počkal, než se tam nasáckují všichni ostatní - vyjma Crabba a Goyla, kteří se rozhodli vyloupit kuchyni, než zavřel dveře a zajistil je.

Pak se posadil na svou postel. Rozhlédl se po těch, které v nitru nazýval přáteli.

„Myslíte, že na tom něco je?“ ozval se Blaise. Vypadal zamyšleně. „To, co říkal Potter...“

„Může si to vymýšlet,“ podotkla Pansy nejistě. „Odkud by právě on věděl...“

„Proč by za nás čistokrevné bojoval poloviční mudlovský šmejď?“ přidal se Theo Nott.

„On nám chce vládnout, nebojuje za nás,“ namítl Draco. „To ti neprijde logické? Rozděl a panuj. Když všechny čistokrevné obrátí proti mudlům a nečistokrevným, a pak se jich zbaví, co si asi pomyslíme? Že je na naší straně.“

Ale já nejsem slepý. Ty nevidíš, v jakém stavu se můj otec vrací ze setkání, i v případě, že on neselhal. Temný pán ho trestá prostě jen proto, že je po ruce. Velí nám čistokrevným, ale pokud je jen poloviční krve, nemá na to právo. I Potter má v tom případě čistší krev než on. Jeho matka sice byla šmejďka, ale ne mudla. A říkám to nerad, Potterové byli čistokrevní a jejich rod je starší než můj!“

„Neříkej...“ ozvala se jediná dívka tohoto spolku zamyšleně. „Nevíš, jestli s tou malou Weasleyovic zrzkou chodí?“

„Pansy!“ vykřikl Theo dotčeně.

„Dělám si legraci,“ chlácholila ho a vtiskla mu rychlou pusku na tvář. Mladík si uraženě odfrkl a aby své rozhořčení dal důrazně najevo, přesedl si od své přítelkyně k Zabinimu. Ten se samozřejmě jen pobaveně zašklebil.

„Tak co máš v plánu?“ zeptal se Draca přímo. „Chceš se... vzepřít, nebo tak něco? I kdybychom chtěli, naše rodiny...“

„A nemysli, že nás Temný pán nechá jen tak jít,“ ozvala se i Pansy. Mračila se na své vyleštěné a upravené nehty. „Můj otec už se zmínil, že po Bradavicích...“ nedomluvila a otrásla se. Objala se pažemi. Její přítel si k ní opět přisedl a přitáhl dívku k sobě.

„Můj taky,“ zamumlal Draco. Ostatní kluci přikývli.

„Matka si myslí, že mi může lajnovat život, když mám jen ji,“ postěžoval si Blaise. „Nechci život pod bičem Pána zla, mám vlastní sny. Nechci trávit své nejlepší roky jen sesíláním kleteb, mučením lidí. Popravdě netuším, co na tom kdo má. I kdyby to byli mudlové... Taky jsou to lidi.“

„Vadí mi, když se mudlové mísí s našima,“ přiznal mladý Malfoy, „ale... proti tomu se přece taky dá něco dělat a nemusí to být zrovna násilím.“

„Tak co budem dělat? Nikdo nás nenechá jít si po svém, když nebudeme mít něco jako krytí, místo, kde budem v bezpečí...“ rozohnil se Nott. Nelíbilo se mu, že jeho dívka se

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

chvěje před hrozbou budoucí služby Pána zla.

„Promluvíme si s Potterem,“ rozhodl se Draco. „Chci slyšet jeho verzi. Odkud ví ty věci o Temném pánovi, o Zakladatelích... Vedl divné řeči. Chci vědět, co ví on.“

„Těžko si s ním promluvíme, když má kolem sebe ty svoje ocásky,“ pokrčila nosem Pansy. „A s nikým z nich nebude řeč. Weasleyovi jsou zaujatí nejvíc proti tobě a zbytek Nebelvírů proti Zmijozelům všeobecně. Nikdo z nich nemá dost rozumu.“

„Dost rozumu?“ zamumlal si Draco pro sebe. „Možná...“ Zamyslel se. Něco ho napadlo...

„Máš nápad?“ povšiml si Blaise pomyslné žárovky nad hlavou svého kamaráda.

„Napřed si to promyslím,“ odmávl jeho zvědavost Draco. „Nemusí to vyjít.“

Blaise by detaily zajímaly, ale že nemá smysl na Draca tlačit, to věděl. Rozhodl se spolehnout na jeho inteligenci. Však se to dozví, když bude mít Draco plán.

S tímto zatím hovory o budoucnosti odložili a rozešli se. Dědic Malfoyů se ponořil do zvažování své teorie...

Harry vyhrabal z kufru Pobertovský plánek, po chvíli uvažování vytáhl i plášť. Měl tušení, že ho jeho přátelé budou po tom incidentu na chodbě hledat... a měl pravdu.

Sotva schoval mapu do kapsy a přehodil přes sebe plášť, do pokoje vrazil Ron, v patách obě dívky. „Harr...!“ začal a zmlkl, když viděl prázdný pokoj. „Kam se sakra poděl?“

Harry se pod pláštěm zaculil a potichu se protáhl kolem nich.

„Možná si vzal plášť, aby ho dole neviděli odcházet,“ mínila Hermiona.

„Kouknem se do Plánku!“ zaslechl Harry, než sešel ze schodů. Usmál se, plánek cítil ve své kapse. *'Promiň, kámo,'* pomyslel si. *'Já ho teď potřebuju víc.'* Měl štěstí, že bratři Creeveyovi právě prolezli obrazem do společenky, využil toho dřív, než se zavřel. Pak zamířil do sedmého patra, doufajíc, že Komnata Nejvyšší potřeby nebude obsazená.

Nebyla. Poměrně rychle vpustila Harryho dovnitř, ocitl se jednoduché místnosti, vypadala jako malá knihovna. Něčím mu připadala povědomá... Než si vybavil, že takhle měl Sal zařízenou svou osobní pracovnu. Harry/Alec ji miloval. Právě zde ho Sal úplně poprvé políbil... Trávili spolu v knihovně hodně času. Rád v ní četl, zatímco Sal vymýšlel lektvary, studoval magické rostliny...

Pomyslel si, jak by asi reagoval Neville, kdyby jen tušil, že zakladatel hadí koleje vynikal v Bylinkářství, což vždy byla Nevillova doména... A co by Snape řekl na to, že Salazar vařil lektvary asi jako on, Harry.

Nejlepší lektvary vařila vždycky Helga, nejlíp se soustředila. Sal měl cit pro vymýšlení lektvarů, díky své znalosti bylin, ale největší nadání projevoval v oblasti magie mysli. Naučil svého milence nejen Nitrobranu, ale i Nitrozpyt. A Harry si to všechno pomaličku vybavoval.

Když se dost vynadával a navzpomínal, postavil se doprostřed komnaty a požádal: „Komnato, mohla bys mi prosím nějak ukázat cestu k místnosti, kde jsou obrazy Zakladatelů? Potřeboval bych se jich na něco zeptat...“ Odmlčel se a doufal, že se mu dostane pomoci.

Chvíli se nic nedělo. Pak se komnata začala měnit. Koberce a gobelíny na stěnách zmizely, police s knihami taky, náhle úzká místnost vypadala prázdně, doslova vybláceně, jako chodba. Světle omítnuté, prázdné zdi, téměř žádný nábytek na kamenné podlaze, na stěnách pouze pochodně... Naštěstí ale také okna, která dovnitř vpouštěla dost světla.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

V zadní části chodby byl ve zdi výklenek, kde by Harry čekal dveře, byl to přesně takový tvar a velikost... Vedle výklenku stál vysoký stolek a na něm pergamen. Starobylým, ale čitelným písmem tam stálo: *'Jsi-li hoden vstoupit, strážce tě vpustí, odpověz na jeho otázku.'*

„Strážce?“ Harry se rozhlédl, nikde nikoho neviděl. „Je tu někdo?“

Ve výklenku se náhle něco objevilo, že stěny začalo cosi vystupovat. Harry napřed myslel, že je to socha chrliče, vypadal podobně jako Brumbálův strážce schodiště, ale po chvíli si všiml, že to není jedno zvíře, ale čtyři.

Na podstavci seděl lev, jednu jeho zvednutou tlapu ovíjel had se zdviženou hlavou a pod ní ležel jezevec, zvíře mrzimorské. Na lví hlavě rozpínal křídla statný havran. Působivá socha.

Nehybný lev se zničehonic ořepal, zvířata ožila. Had zasyčel, jezevec začenichal, ale zůstal, kde je. Havraní zakrákání následovalo mírné zavrčení od lva. Pak se ozvalo: **'Proč přicházíš, dítě?'**

Harry si odkašlal a řekl: „Jmenuju se Harry a přicházím pro odpovědi na svoje otázky. Vzpomněl jsem si na svůj minulý život a rád bych se dověděl něco o osudu těch, které jsem tehdy miloval. Prosím, dovolu mi vejít a promluvit se Zakladateli.“

'Musíš odpovědět na následující otázku. Který z Bradavických čtyř byl tím největším? Odpověď zvaž, máš jedinou možnost. Jen jedna odpověď je správná.'

Harry se zarazil. Napadlo ho, že pokud tuto otázku dostal každý, kdo přijde, jeho odpověď by se řídila příslušností ke koleji. Ale tak snadné by to nebylo. Anebo, že by správná odpověď byla právě tak moc snadná? Harry se prudce nadechl...

„Žádný ze Zakladatelů není větší než ostatní, všichni si jsou rovni.“ Pak stiskl pěsti a modlil se k Merlinovi, aby měl pravdu.

Zvířata mlčela. Zdálo se, že se znovu stali sochou... Než lev promluvil: **'Odpověď je správná. Žádost byla uznána. Smíš vejít, dítě.'**

Harry si zhluboka oddechl a zašeptal: „Díky...“ Pak sledoval, jak se opět nehybné sousoší čtyř zvířat odklápí na stranu, za ním se ukázal prázdný prostor. Mladý Nebelvír trochu ostražitě vešel, ocitl se v tmavé chodbě. Temnotu vzápětí osvětlila řada pochodní. Sebral odvalu a vyrazil podél nich. Zastavil u obyčejných, dřevěných dveří s velkým zámkem. Trčel z něj velký masivní klíč. Opatrně s ním otočil, dveře se otevřely.

Blížil se čas oběda, Hermiona Grangerová seděla na své posteli a zapisovala si své ranní prožitky do deníku. Obvykle to dělala až navečer, aby si vyčistila hlavu, ale to, co se stalo, když našli Harryho po odchodu z ošetřovny, jí dělalo starosti. Nejdřív se zdálo, že to bezvědomí z lektvaru nenechalo následky, ale pak to začalo vypadat podezřele.

Sice s ním souhlasila v tom, že ty mezikolejní sváry už jsou moc, ale takovou rozumnost neočekávala právě od něj. On a Ron přece byli vždy hned naježeni, jak šlo o Zmijozely... *'Že by se Harry zamiloval do Zmijozelky?'* zapsala si otázku, která ji napadla před chvílí. *'Co jiného by ho přinutilo smazat kolejní rozdíly účinněji, než láska?'*

Ze psaní a uvažování ji vyrušilo ťukání na okno. Povzdychla si a doufala, že to není Ron na koštěti. Když se jí před pár týdny neobratně pokoušel zaujmout, přiletěl večer k oknu s červenou růží, básničkou a pozval ji na první návštěvu Prasinek.

Sice přijala, ale myšlenka na chození s klukem, který pro ni byl léta kamarádem, jí najednou připadala divná. Takže Ronovy nemotorné řeči o jejich zvláštním přátelství jen odkývala a nenaznačila nic, co by si mohl vysvětlit jako zájem.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Chodit s ním prostě nechtěla. Vždycky bude mít Rona ráda, ale byl nevyrovnaný a nezralý, nemohla s ním mluvit o věcech, co jí připadaly zajímavé. Nepodceňovala zrzkovu inteligenci, ale i přes ni byl prostě jednoduchý.

Otevřela okno, byla to jedna ze školních sov. Přijala malý svítek, sovička okamžitě odlétla. Zadívala se na písmo, nezdálo se jí povědomé. Tak se začetla, překvapením se jí rozšířily oči.

'Grangerová, pokud jsi ochotná a schopná mlčet před svými přáteli, rád bych si s tebou promluvil. O tom, co se stalo dnes na chodbě. DM'

V.Otazníky našich voleb

Zastavil u obyčejných, dřevěných dveří s velkým zámkem. Trčel z něj velký masivní klíč. Opatrně s ním otočil, dveře se otevřely.

Vstoupil do místnosti, jasně osvětlené slunečním světlem, které propouštěla velická skleněná kupole, normální okna tato místnost neměla. Dveře nechal otevřené.

Pod nohama cítil měkký koberec, čtyři z pěti stěn – podivného tvaru pokoje si Harry všiml až teď – pokrývaly různobarevné závěsy. Podle barev si odvodil, co za závěsy je. Nohy ho automaticky nesly k tomu temně zelenému. Pomocí dlouhé stříbřité šňůry jej roztáhl, to, co spatřil za ním, mu vehnalo slzy do očí.

„Sal...“ hlesl tichounce. Nehybná tvář krásného mladého muže se zelenýma očima na něj shlížela, vážná, téměř smutná, bez úsměvu. Obraz v životní velikosti musel být nakreslený po mudlovském způsobu, kouzelnický by se hýbal. A on s ním chtěl tak moc mluvit. Zklamaně si otřel mokré tváře.

Z lítostivých myšlenek ho vyrušilo odkašlání, zívnutí a ostatní závěsy se rozhrnuly samy od sebe. Harry uskočil doprostřed místnosti a polekaně i nadšeně se rozhlížel... po tvářích, na které si vzpomínal a tak dlouho je neviděl.

„Aleku?“ oslovil ho trochu udiveně hnědovlasý muž v červenozlatém kabátci.

„Godricku,“ usmál se na něj Harry, znovu se slzami v očích. Pak se otočil po ženách na obrazech. „Helgo. Roweno. Moc rád vás vidím. Po takové době.“

„Jak moc dlouho...“ začal Nebelvír vyzvídat.

„Tisíc let,“ špitl Harry.

„Promiň, mohl bys to zopakovat?“ zasmál se muž. „Přisahal bych, žeš řekl tisíc let...“

„Řekl,“ přikývl Harry. „Vážně je to dlouho. Na život Aleka jsem si vzpomněl před pár dny. V tomhle životě se jmenuju Harry Potter.“

„Páni,“ povzdechla si dáma ve žluté róbě. „A už jsi našel Sala?“

„Cože?“ nerozuměl Harry. „Já za vámi přišel, abych zjistil, co se s ním stalo. Nemůžu vědět, jak žil po mé smrti, takže...“

„A co vám řekli o Salazarovi v hodině Dějin magie?“ zajímala se Rowena.

„Nic moc. A z toho, co si pamatuju, jsem zjistil, že to, co se teď učí, je naprostá pitomost. Sal by vás nikdy nezradil,“ potřásl Harry hlavou a na vysvětlenou dodal: „Učí nás, že Zmijozel nechtěl ve škole mudlorozené, jen čistokrevné kouzelníky. Proto se s vámi pohádal a nakonec školu opustil, což mi přijde absurdní. A proč se jeho obraz nehýbe?“ ukázal na portrét u zeleného závěsu.

„To by bylo pěkné pokrytectví,“ poznamenal Godrick, „když si vezmeš, že Salova matka byla mudla. Sice urozená, ale bez magie. Víš, jak Sal matku miloval a vážil si jí.“

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Nikdy proti mudlům nic neměl.“

„Jestli si dobře vzpomínám, tak proti mudlům a mudlorozeným byla jeho sestra Julieta, ta záštiplná harpyje... pamatuješ si ji?“ ozvala se mrzimorská Zakladatelka.

„Matně,“ odpověděl Harry, čelo svraštělé zamyšlením. „Ona byla čistokrevná, že. Některý detaily si ještě vybavuju. Vzpomněl jsem si zatím jen na to hlavní.“

„Na Sala,“ usmála se Havraspárská lady. Na to Harry nic neřekl, jen se ohnivě začervenel. Dámy se zvonivě rozesmály.

„Jak sis vzpomněl na svůj minulý život?“ zajímalo Nebelvíra. Harry se usmál.

„Zvoral jsem Vzpomínkový lektvar při hodině Lektvarů,“ tvářil se nevinně. „Zdá se, že můj antitalent na lektvary jsem si přenesl i do tohoto života. Poslal mě na týden do bezvědomí... a během té doby se mi vrátilo všechno, včetně minulosti.“

„Včetně.. tvé smrti?“ zašeptala Rowena. „Nikdy jsme se nedověděli, kdo ti to udělal.“

„Útočníka jsem neviděl, stál za mnou. Zranil mě... utekl. Nemohl jsem Salovi říct, kdo to byl.“

„Škoda,“ zahromoval prudce Nebelvír, „vědět to, Sal by toho ničemu svrhl z nějvyšší věže... Ale zase... když už je to tak dlouho, máme jistotu, že je mrtvý.“

„No, to určitě,“ souhlasil Harry. „Tak... můžete mi říct, co bylo se Salem, po tom... všem? Moudrý klobouk říkal, že od tebe, Roweno, dostal radu.“

„Poslala jsem ho za jedním hodně starým čarodějem, o kterém jsem slyšela,“ přikývla lady. „Prý byl velmi moudrý a znalý. Doufala jsem, že Salovi poradí... A taky ano. Vrátil se za pár měsíců a i když nám neřekl, jak to chce udělat, měl v úmyslu na tebe počkat, až se znovuzrodíš.“

„Chtěl na mě... čekat?“ Harrymu znovu zvlhly oči. „Moment, takže se neoženil... a neměl potomky?“

„Ne,“ usmál se Godrick. „Sal se zařekl, že spojí svůj život jen s tebou. V rodě pokračovala jeho namyšlená sestra.“

„Řekni, Al... tedy Harry, kolik ti teď je let?“ zeptala je něžná Helga mateřsky.

„Šestnáct,“ popotáhl Harry. „Jsem o hodně mladší, než tehdy.“

„To tedy ano, i když ne o moc,“ tišila ho Rowena. „A navíc, pořád jsi to ty. Sal tě tehdy nepřestal milovat a nezmění se to.“

„Ale... kde teda je?“ ptal se Harry. „A jeho obraz... Nehýbe se, proč? Není kouzelnický?“

„Je,“ přikývli všichni. „Ale hýbat se bude teprve, až Salazar zemře. A kde je... to nevíme.“

„Ale... vždyť jste byli přátelé, jak to, že to nevíte?“

„Nic nám neprozradil. Jednou po večeři, pár dní po svém návratu, odešel do svých komnat v podzemí a to jsme ho viděli naposled. Předpokládáme, že se zařídil podle rady, kterou dostal, ale nechápeme, proč se s námi nerozloučil. To, že se jeho obraz nehýbe, je nám jediným znamením, že je ještě pořád naživu,“ dokončil Godrick vyprávění.

Harry vypadal sklesle. „Doufal jsem, že mi řeknete víc,“ usmál se smutně. „Ale nemůžete za to, že vám neřekl, co má v plánu. Jak ho ale mám najít?“ zvolal nešťastně.

„Miluješ ho?“ zeptala se Rowena.

Harry na ni udiveně pohlédl. „Čím víc si vzpomínám... tím víc k němu cítím,“ přiznal. „Vymyslel dokonce lektvar, který by mi umožnil otěhotnět... Dal bych mu dědice, kdybych neumřel. Miluju ho a chci ho zpátky!“

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Pak tě povede magie,“ usmála se žena. „Stačí... ji požádat. Až si půjdeš večer lehnout, vyčisti si mysl, požádej magii, aby tě vedla správným směrem... A ona pomůže.“

„Jsi si jistá?“ zašeptal Harry nadějně.

„Nesmíš čekat, že se to povede hned napoprvé, možná její náznaky nejdřív nepochopíš... Ale nevzdávej to. Alec, kterého si pamatuji, by to nevzdal, když jde o Sala.“

„Nevzdám,“ usmál se Harry. „Najdu ho, když už na mě čeká. Děkuju za pomoc.“

„My rádi,“ usmála se Lady Rowena. „A přijď nám říct, až ho najdeš. Rádi bychom ho taky viděli.“

„Jasně,“ souhlasil Harry. „A moc... moc rád jsem vás všechny viděl.“

„Tak už jdi,“ odháněl ho se smíchem Godrick. „Nikam neutečeme.“

„Harry?“ zavolala ještě Helga. „Předpokládám, žeš tuhle komnatu našel díky Komnatě Nejvyšší Potřeby.“

„Ano,“ kývl Harry. „Požádal jsem o cestu k vašim obrazům.“

„Až za námi půjdeš příště, požádej *přímo* o tuto Obrazárnu,“ řekla Rowena. „My se teď napojíme na hrad, příliš dlouho jsme spali a hrad zeslábl. A až se vrátí i Salazar, bude tak silný, jako býval za nás. Teď by neodolal silnějšímu útoku.“

„Hlavně neříkej, že se nějaký chystá,“ zasténal Harry, dobře si pamatoval její vize.

„Na boj ještě nejsem připravený.“

„Jak to myslíš?“ zpozorněl Nebelvír.

„Ehm, to je nadlouho... Já se brzy zastavím a uvedu vás do obrazu. Teda, ne doslova, když už jste obrazy, ale... však mi rozumíte. Tak ahoj!“ křikl a vyběhl z místnosti.

„Pořád tak splašený a milý... To na něm asi měl Sal tak rád,“ usmívala se Helga a Rowena se přidala: „Vlastně bych řekla, že by pasoval spíš do tvé koleje, Ricku... Zvláštní, že býval Zmijozel.“

„Teď měl ale nebelvírské barvy na oblečení,“ poznamenal Godrick. „Proč ne. Na takového studenta mohu být jen hrdý. Sal taky bude.“

Harry se vrátil přes Komnatu Nejvyšší Potřeby a zamířil do Nebelvírské věže, když si uvědomil, že má hlad jako vlk. Pohledem na hodinky zjistil, že je čas oběda, takže se přesměroval do Velké síně na jídlo. Potřebuje být silný, aby našel svého milovaného.

Když se posadil, hned se na něj sesypaly dotazy. Od běžných otázek, jak mu je a jak se cítí po týdnu bezvědomí, po útok Hermiony a Ginny, kam se proboha poděl a proč jim nic neřekl. Ron se uraženě mlčky ládoval obědem tak, jako by čekal hladomor.

Ostatním spolužákům Harry odpověděl, že je mu fajn a svým přátelům jen to, že chtěl být chvíli sám. Hermioně to prozatím stačilo, ale hned se pustila do kázání, že by se po jídle měl pustit do svých zameškaných esejí, protože mu jich přinesla horu.

Harry se chtěl napřed otráveně ohradit, ale pak si připomněl, že kdysi dávno patřil k dobrým studentům a že si přeje, aby na něj byl Sal znovu pyšný. S nevzdělaným flákačem by se určitě nechtěl zabývat. Tak jen přikývl – nutno dodat, že Ronovi z toho málem vypadly oči – a v klidu dojedl. Uvědomoval si, že až do večera nemůže nic dělat... Tak se aspoň bude učit, stejně se nemůže dočkat, až mu magie ve spánku ukáže, co potřebuje. Jen doufal, že to nebude trvat moc dlouho.

„Lidi, kolikátého vlastně je?“ zeptal se, když stoupali po schodech k obrazu Tlusté dámy. Pamatoval si, že v den lektvarové nehody bylo asi 29. listopadu.

„Sedmého prosince, Harry,“ řekla Ginny mile. „Příští víkend se jde do Prasinek. Půjdeš se mnou?“

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Už sedmého?“ polekal se Harry. „Za chvíli jsou vánoce!“

„Jo, přesně za čtrnáct dní začínají prázdniny. V neděli dvacátého se prý odjíždí.“

„Když vánoce jsou v půlce týdne, ty dva dny předtím by prý nikdo nedával pozor, to řekl Brumbál,“ zachechtal se Ron. „Pojedem na Ústředí. Jedeš taky?“

„Ještě nevím,“ zamumlal Harry. Věděl, že jestli chce najít Sala, měl by zůstat tady...

„Ještě si to promyslím.“ Rozhodl se zařídit podle toho, jak bude v hledání postupovat.

„Ale, Harry...“ Ginny chtěla něco namítat, Ron do ní šťouchl. Naštvaně se na něj podívala, ale už mlčela. Harry si šel pro učivo, dole u stolku před něj Hermiona položila tlustou roli pergamenu, Harry v duchu zasténal. Tohle bude psát ještě zítra. Ale pamětliv svého rozhodnutí, dělat svému milenci jen radost, zaťal zuby a sáhl po svítku.

„K zadáním jsem ti napsala, dokdy by měly být hotové, takže na něco máš víc času. Ale do pondělka toho máš i tak dost,“ poukázala Hermiona. Harry se na ni vděčně usmál.

„To mi pomůže, děkuju. Jsi moc ohleduplná, Miono,“ poděkoval jí a dívka málem padla do mdlob. Harry – ani Ron – jí nikdy za pomoc při úkolech takhle nepoděkovali. Začínala s Ronem souhlasit, doba, strávená v nevědomí, na jejich společném kamarádovi zjevně opravdu nechala stopy. A to nevěděla ani to nejpodstatnější.

K ničemu dalšímu se Harry nevyjadřoval, tak sáhla po svých úkolech. Ale ať se soustředila, jak chtěla, nedokázala vymazat myšlenky na Malfoyův dopis před pár hodinami. Celkem chápala, proč si nepřeje, aby o tom říkala klukům, nejsou ohledně Malfoye objektivní... No, s Harrym si není jistá už ani tímhle... Ale vrtalo jí hlavou, proč o tom chce zmijozelský princ mluvit právě s ní. Celé roky jí nadával, ona mu zlomila nos... Váhala s odpovědí. Lákalo ji, vyslechnout si, co jí chce, druhá – logická – část ji varovala, ať si nehraje s ohněm... Svářily se v ní dva názory a ona nevěděla, pro který se rozhodnout.

Harry konečně dopsal čtvrtou a poslední esej do Lektvarů – s kterými začal hned, aby je měl z krku – sáhl po Přeměňování a hned první téma jej praštilo do očí tak silně, že se mu vybavila dávná vzpomínka...

Zvěromagie.

Toto téma před tisícem let nebylo součástí školní osnovy natolik podrobně jako v současnosti. Mnoho studentů o ni projevilo zájem, ale tehdy to bylo nové a náročné a protože zvěromagie byla součástí až sedmých ročníků, pokračovali v jejím studiu žáci až po škole, když si našli dobrého učitele. V Bradavicích dostali pouze základy, teorii.

I Salazar byl zvěromág. A Harry si vybavil jeho zvířecí podobu, z čehož následně upadl do šoku.

Salazar byl hadem.

Jeho milovaný se měnil... v baziliška.

Hermiona se jen napůl soustředila na svou úlohu do Přeměňování, když vedle sebe uslyšela šokované zalapání po dechu, které ji vyrušilo z přemítání ohledně Malfoyova divného vzkazu.

Vzhlédla, spatřila úplně bílou Harryho tvář... A naprosto ji ohromilo, když se její nejlepší přítel skácel v mdlobách ze židle.

VI. Pod pláštěm noci

„Harry! Harry, co je s tebou?“

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Slyšel ty hlasy jako z velké dálky, pomalu se přibližovaly, procítil. Když otevřel oči, zjistil, že leží na gauči ve společnosti a kolem něj stojí, případně sedí jeho přátelé a spoluhráči z týmu.

„Co se stalo?“ zeptal se zmateně.

„Omdlel jsi, Harry,“ pronesla Hermiona ustaraně. „Asi se ještě necítíš dobře, měl bys jít za madam Pomfreyovou...“

„Ne, to není třeba,“ bránil se Harry, k pobavení celého týmu, kde všichni dobře věděli, že aby ho bez odporu dostali na ošetřovnu, musel by být svázaný, anebo v bezvědomí. To druhé byla vždy bezpečnější volba.

„Hele, kámo, příští víkend je zápas. Do té doby musíš být v pořádku!“ nařizoval mu Ron, z pozice kapitána týmu. „Běž na ošetřovnu. Ať nesletíš z koštěte.“

„I ty, Brute?“ zeptal se Harry, nevěřicně zírajíc na Rona.

Hermiona se začala chichotat, když Ron nasadil nechápavou tvář.

„Kdože?“ otázal se.

„To je mudlovská věc, Rone,“ povzdechl si Harry a hrabal se z gauče. „Už je mi fajn.“

„Ale, Harry...“ začala protestovat Hermiona, než zvýšil hlas: „ŘÍKÁM-ŽE-JE-MI-FAJN!“

Tohle umlčelo nejen Hermionu, ale i zbytek klubovny. Všichni se na Harryho dívali trochu znepokojeně. On si jich ale nevšiml, vrátil se ke svým úlohám a mlčel, dokud je nedokončil.

Přemýšlel.

Poměrně brzy si uvědomil, že bazilišek, kterého zabil, nemohl být jeho milovaný. Sal by ho poznal... Tedy, tomu se snažil věřit. A neposlouchal by Voldemorta, věděl by přece, že není jeho dědicem. A nevraždil by studenty. Ale především... už za jeho (Alekova) života obýval hrad, především podzemí, bazilišek, jménem Rani.

'Zabil jsem Raniho,' pomyslel si Harry nešťastně. Zároveň se mu hrozně ulevilo. *'Sal mě prokleje, až ho najdu. Tohle mi neodpustí.'* Pamatoval si, jak ho oba měli rádi, i ostatní Zakladatelé a studenti.

Málokdo ví, že bazilišek má schopnost překrýt svůj nebezpečný pohled průhlednou blankou, aby nemohl ublížit. Stahuje ji, pouze když je na lovu. Tehdy ve druhém ročníku zřejmě věřil, že může uvnitř hradu lovit, kdoví, co mu Voldemort v Ginnině podobě napovídal... Rani měl děti rád, nikdy by nikomu neublížil. A musel tam dole být osamělý, celá ta staletí, možná proto snadněji uvěřil Zmijozelovu 'dědici'...

Povzdechl si, ani si nevšiml, že přitom jeho přátelé zase zpozorněli a prohlížejí si ho starostlivými pohledy.

Najednou nechápal, jak ho mohlo napadnout, že zabil Sala. Kdyby se to stalo, nabral by bazilišek lidskou podobu, jak se zvěromágům stává... Nehledě na obraz, který by ožil... Harry si v duchu vynadal, za svou ukvapenost. Zastyděl se za sebe. Musí se vzpamatovat.

Neustále, i při večeři, kdy naprosto nevnímá, co jí, Harry uvažoval o tom, co mu řekli Zakladatelé. Rowena ho navigovala dolů, do nitra hradu, mluvila o podzemních komnatách... *'Že by Tajemná?'* pomyslel si Harry cestou do nebelvírské věže. *'Dávalo by to smysl... Doufám, že se mi vybaví víc, už si fakt moc nepamatuju... Vzpomínám si, jak jeho komnaty vypadaly, ale už ne to, kde byly...'*

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Okrajově vnímal, že Ron vedle něj něco vypráví, ale neposlouchal ho. Rozhodl se, že půjde hned do postele, vyčistí si hlavu a snad se mu bude něco zdát.

Přátelé byli dost překvapeni, když jim tak brzy dal dobrou noc, ale nebránili mu. Hermiona prohlásila, že „spánek posiluje, tak dobrou, Harry,“ a věnovala se dál Ginnině vyprávění o něčem, Harry netušil o čem. Všiml si, že si mladá zrzka sedá pořád k němu, háže po něm očima, ale protože jeho srdce naprosto opanovaly dávné a znovu probuzené city k Salazarovi, nezareagoval tak, jak čekala, když mu 'házela udičku'.

Kdepak. Jestli se Harrymu něco vybavilo opravdu dobře, byly to soukromé chvíle se Salem. Kdykoliv mu něco z toho vyvstalo v mysli, musel se červenat. Sal dokázal být vášnivý, hravý i něžně opatrný, zvláště v chování k němu. A Harry – tehdy Alec – sám byl rovněž náruživým, dychtivým milencem, no, s přítelem jako byl Sal, ani nebylo divu. Takže scény, které se mu připomněly, působily na jeho hormony naplněné mladé tělo jako pěkně silný Lektvar vášně. Začínal se smiřovat s denodenní ledovou sprchou... dokud nenajde svého milovaného Zmijozela. Ušklíbl se. Nechtěl si malovat, jak bude vypadat jejich nové setkání, ale občas se neubránil... Tušil, že se vášnivých okamžiků nejspíš zase brzy dočká. On sám je už teď jako sopka před výbuchem a Sal, který na něj čeká tak dlouho...

Snažil se nemyslet na to, jak se Sal udržel celých tisíc let, nemůže přece takovou dobu žít jako mnich... Možná přece jen aspoň jednoho potomka měl. Třebaže je jeho zvěromágskou podobou studený had, Sal byl vždycky vášnivého založení, v posteli rozhodně. Zdálo by se to v rozporu s jeho schopností chladně uvažovat, téměř ledově se ovládat... Harry mu to záviděl, on sám až příliš snadno vzplane a rozčílí se. Dokonce i jako Zmijozel byl před tisícem let poměrně horkokrevný.

Do postele šel s úsměvem. Nikoho si nevšímal od chvíle, co jim dal dobrou noc, takže ho nechali být, dokonce i Seamus a Deanem, kteří bývají nejneodbytnější.

Lehl si, upřel oči na nebesa, než je zavřel, usmál se sám pro sebe. Pak se ponořil do meditace. Klid duše i mysli ho velmi brzy vtáhl do náruče spánku.

Hermiona stála ve sprše a uvažovala opožděně nad tím, jestli neudělala chybu. Před večerí totiž rychle napsala krátkou odpověď Malfoyovi a po jídle ji odeslala.

Krátký souhlas se schůzkou a upozornění, že mu i tak nevěří. Letmou myšlenku na to, že by se to mohlo zmijozelského prince dotknout, rychle zahнала. On se přece nemůže její nedůvěřivosti divit, no ne?

Před určeným časem, když už její spolubydlící spaly, zpod polštáře vytáhla neviditelný plášť, který si tajně vypůjčila z Harryho kufru. Ohledně Malfoye sice byla – aspoň si to o sobě myslela – objektivní, ale jisté nedůvěře se neubránila, jakkoli nemá v povaze podezírání.

Doufala, že bude mít štěstí a nenatrefí na profesora Snapea, ten má na studenty pod neviditelným pláštěm extra čich, jak usoudila.

Měla štěstí. Cestou potkala jen Protivu, ten ji ale nevnímal, zrovna maloval brnění ve druhém patře na odporně jásavě růžovo... Se soucitem Hermioně blesklo hlavou, že ti, kteří dostanou za trest ta brnění vyčistit, si pořádně máknou.

Tiše vystoupala po schodech na Astronomickou věž, napřed se vydýchala a snažíc se zklidnit své nervózní srdce, které splašeně tlouklo, opatrně vystoupila ven. Dveře kdosi nedovřel, takže už na hodbě ležel lehký sněhový poprašek. Momentálně nesněžilo, ale zima byla pořádná.

Na věži nikdo nebyl. Stáhla se do rohu a vyčkávala, přišla v značném předstihu. Na

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

moment si pomyslela, jestli to není lest... Pro jistotu vytáhla hůlku a zahladila stopy, které ve sněhu nechala, pak na sebe seslala ještě zahřívací kouzlo. Už zbývalo jen čekat.

Zřejmě nebyla jediná, kdo preferoval včasný příchod, protože už za pár chvil, deset minut před určeným časem vrzly dveře. Hermiona zpozorněla, dveře se otevřely dokořán.

Draco Malfoy, využívajíc své postavení prefekta na obchůzce, stoupal po schodech na Astronomickou věž, kde ho měla očekávat ta mudlovská šm- „*Ne, tak jí nemůžeš říkat,*“ okřikl se v duchu. „*Rozhodně ne, když po ní něco chceš.*“

Zvažoval, jak jí celou svou věc podá. Spoléhal se na její logický úsudek, ale nebyl idiot. Grangerová je věrnou kamarádkou Chlapce, který přežil, jakkoli divně se teď chová, je to pořád její přítel, tudíž a protože... Bude-li mít ta holka dojem, že na toho nebelvírského pošuka něco kuje, nepomůže mu, i kdyby prosil... Což neudělá, ujistil sám sebe v duchu.

Její poznámka u vzkazu, že na schůzku přijde, ho nepřekvapila. Trochu se ho dotkla, ale i přes své malfoyovské ego si férově přiznal, že nikomu z Nebelvíru nikdy nedal důvod mu důvěřovat. Takže nakonec nad větičkou „*Neuraž se, ale nedůvěřuju ti,*“ mávl rukou a zadoufal, že se mu povede ji přesvědčit.

Tak, poslední schod. Je tu. Doufal, že ona už dorazila, on přišel přesně na čas a nechce se mu mrznout venku, jak si všiml, zase začínalo sněžit. Potichu otevřel vrzající dveře – v duchu dodatečně zanařádal na toho mizeru Filche a vykročil na zasněžený ochoz Astronomické věže. Přitáhl k sobě těsněji plášť, rozhlédl se. Pocítil jisté zklamání, když nikoho neviděl.

VII. Přítelkyně nebo holka

Přitáhl k sobě těsněji plášť, rozhlédl se. Pocítil jisté zklamání, když nikoho neviděl.

S nadějí si pomyslel, že dívka možná dojde hned po něm, ale po pěti minutách začínal pochybovat. V počínající vánici se mu nechtělo čekat... Znova se porozhlédl, povzdech si (zklamaně) a otočil se ke dveřím. Pak si všiml... Tamhle něco... Na tom rohu se mu zdálo něco divné. Pak ho napadlo se ozvat: „Co by váš kamarád řekl na uloupení toho jeho neviditelného pláště, slečno prefektka?“

Nepřekvapilo ho, když se vzápětí v rohu ukázala dívčí hlava, s tvářemi rudými zimou. Drze se zeptala: „Proč myslíte, že mi ho nepůjčil, pane prefekte?“

„Protože jemu bys musela vysvětlit, na co ho potřebuješ, Grangerová,“ uculil se Draco vychytrale.

„Máš bod,“ uznala okamžitě a oklepala se. Náhle ucítila příliv tepla, užasle pohlédla na blondáka. „Díky,“ zamumlala.

„Tedy, ne že by tu nebylo příjemně, ale co kdybychom se přesunuli na trochu teplejší místo?“ navrhl Draco. „Přinejmenším za dveře.“ Ukázal na myšlené dveře a vyrazil napřed. Hermioně nezbylo, než ho následovat, pokud opravdu nechtěla zmrznout.

„Tak, cos chtěl, Malfoyi,“ začala, sotva se usadila na vyčarované židličky. Tím, jak mladík zvedl obočí, jí neodbytně připomněl Snapea... Znova si řekla, že na té fámě, že je onen profesor jeho kmotrem, pravděpodobně bude něco pravdy.

„Jak jsem napsal do vzkazu, chci mluvit o Potterově divném chování dnes na chodbě. Nečekám, že mi hned všechno vyklopíš, ty nevěříš mě a já zas tobě. Ale jsi z Nebelvíru pravděpodobně nejinteligentnější. Tak jsem se chtěl zeptat, co si myslíš o tom, co Potter

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

říkal.“

Hermiona se na chlapce překvapeně podívala. „Máš na mysli ty řeči o nečistokrevnosti Temného pána?“

Přikývl. „Odkud toho Potter tolik ví? A proč tak najednou obrátil, dřív by tasil hůlku dřív než Weasley... Obzvlášť na mě.“

„Nevím,“ zamračila se. „Co se týče tvé druhé otázky, nemám odpověď. Ale rozhodně ti můžu říct, kde přišel k těm vědomostem o Volde...“

„Neříkej to jméno!“ zasyčel Draco. Protočila oči.

„Je to jen jméno, Malfoyi a dal si ho sám, aby nikdo neznal to pravé.“

„Proč?“ nechápal mladý Malfoy.

„Protože není čistokrevné,“ vysvětlila mu Hermiona a hůlkou napsala ohnivým písmem do vzduchu tři slova:

TOM MARVOLO RIDDLE

Pak mávla hůlkou, písmena se přesunula a vytvořila jiná tři slova:

JÁ LORD VOLDEMORT

„Aha,“ udělal Draco. „Takhle vzniklo to, co teď používá jako jméno. Ale i tak, kým teda byl?“

„Vyhledala jsem si ho ve starých bradavických ročenkách,“ vysvětlila. „Harry mi řekl to jméno a já pátrala. Byl zmijozelským primusem za rok 1959, byl oceněn za služby škole... Syn čarodějky a mudlovského otce. Odmítal nosit jméno mudly, proto si vymyslel něco jiného. Harry se to dozvěděl už ve druhém ročníku. Ale jak, to by ses měl zeptat přímo jeho. Proč se stal tak zlým, těžko říct. Proč je proti mudlům, když má z poloviny jejich krev, taky nevím. Možná mu mudlové ublížili, natolik, že je bytostně nenávidí... Ale snažit se kvůli tomu zničit dva světy... mi přijde přehnané. Nediv se, že jsem proti němu.“

„Nedivím,“ hlesl Draco. „Nelíbí se mi, co ten zmetek dělá mé rodině. Otec býval jiný, když jsem byl dítě,“ svěřil se najednou. „Ale brzy po tom, co jsem nastoupil sem, se začal chovat divně. Začal mluvit s matkou o starých časech, do našeho domu začali přicházet častěji jeho přátelé, začali se chystat na JEHO návrat...“

„Možná nejsem ta pravá, komu bys tohle měl říkat,“ zarazila ho Hermiona. „Proč jsi nešel rovnou za ředitelem?“

„Protože mu nedokážu věřit,“ otrásl se Malfoy. „Jsem Zmijozel, Grangerová, poznám, když někdo s lidma manipuluje. On to jen schovává za úsměvy a laskavost. Možná je v jádru dobrý člověk, ale jeho život a úsudek řídí válka s Pánem zla. Když je mu něco podezřelé, bude to považovat za úskok. Občas mám dojem, že by pasoval spíš do Zmijozelu. Nemůžu si pomoci, prostě mu nevěřím.“

„Zajímalo by mě, o kom můžeš říct, že mu věříš,“ ucedila Hermiona zamyšleně. Nevšimla si, jak zvláště se na ni blondýn podíval a pak se sám zamyslel.

„Dal jsi mi dost podnětů k zamyšlení, Malfoyi,“ pronesla Nebelvírka po delším tichu.

„Takže se tě ptám... proč to říkáš mně? A co ode mě vlastně žádáš?“

Když k ní Draco zvedl oči a jeho pohled se vnořil do jejích očí v barvě roztopené čokolády, pocítil kolem žaludku příjemné rozechvění... které ho velice znepokojilo. Ale nedal na sobě nic znát a tiše řekl: „Chtěl bych si o tom všem promluvit s Potterem... Bez rizika, že mě ihned prokleje. Rád bych tě použil jako prostředníka. Či vyjednávače, jak si to přebereš. Mí přátelé a já máme své představy o životě. Jen se příliš neshodují s plány našich rodičů.

Největší ikonou světa – kromě Brumbála – je právě Potter. Chci vědět, jak se na to dívá on.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

A jestli by nám byl ochotný... nějak pomoci.“

„Chceš domluvit schůzku s Harrym,“ pochopila to správně Hermiona. „Pokusím se. Víš, obvykle bych byla první, kdo bude chtít ukončit všechny ty spory a souboje mezi vámi, ale... Nejsem si jistá, že to půjde snadno, i přesto, co si Harry dneska zjevně myslel. Co se vrátil z ošetrovny, připadá mi na něm něco divné. Nejdřív mě napadlo, jestli se nezamíloval do Zmijozelky, ale... nic tomu neodpovídá. Netuším, kde se v něm vzala ta touha po kolejni rovnoprávnosti.“

„Tím chceš říct, že jeho smýšlení, jakého jsme byli svědky dopoledne, je čerstvého rázu?“ optal se Draco zmateně.

„Myslím, že je to následek toho lektvaru,“ řekla Hermiona neprozřetelně, pak vzhledla.

„Což je z mého pohledu pozitivní změna. Dokud se nebude chtít přátelit s Voldemortem, stojím za ním.“

„A co kdyby chtěl,“ vyzvídal Draco pobaveně.

„Tak ho vezmu po hlavě pánvičkou,“ oznámila mu dívka vážně, v paměti scénu z jistého animovaného filmu, který musela nedobrovolně shlédnout o prázdninách osmatřicetkrát, protože jí občas bylo svěřeno hlídání malé sestřenky. „Pak ho přivážu k židli a budu do něj hučet tak dlouho, dokud nezmění názor.“

„Úplně to vidím,“ přikývl Draco s vážnou tváří. Pak se zlomil smíchy v pase.

Když se o pár chvil později rozloučili, říkal si, že snad nikdy v životě se nikomu tak neotevřel. Jakkoli chtěl být v hovoru s Grangerovou nad věcí a působit jako obvykle nadřazeně, zjistil, že když je s tímhle děvčetem sám, je víc sám sebou. Tím, kým by chtěl být. I přes vážnost situace se bavil jako nikdy.

„Škoda, že nejsi čistokrevná,“ zamumlal si Draco pod nos, sledujíc, jak dívka odchází.

Harry ležel v posteli a zkoušel si vyčistit mysl. Samozřejmě obklopil své lůžko kouzly soukromí, pro případ, že se mu bude něco zdát... Nechce nikoho vzbudit.

Zaháněl myšlenky na předešlé pokusy, tehdy v pátáku byl vždy rozrušený Snapeovými útoky na jeho mysl i vizemi od Voldyho... Teď je to ale jiné. Takže teď ležel, soustředil se na dýchání, jak mu to radila jedna kniha, kterou objevil v knihovně. Nešlo sice o Nitrozpyt, ale kniha se jmenovala stručně - Jak meditovat.

Postupně se Harryho tělo uvolňovalo, do té doby si ani neuvědomil, jak byl napjatý a nastražený. Okrajem svého vědomí cítil, jak ho obklopuje všudypřítomná magie, jakoby v ní přímo plaval. Cítil její laskavost, pečující dotek... bylo mu tak skvěle, jak už dlouho ne. Nesnažil se o probrání, tušil, že se nachází přesně v tom klidovém stadiu, o jaké se snažil. Tak v myšlenkách oslovil magii, poprosil, aby mu pomohla najít stopy k jeho lásce, ať je, kde je.

Pak si jen užíval kolébání ve vlnách magie, která ho chovala jako dítě... Až usnul.

Náhle stál na podivném místě. Trochu připomínalo tu děsivou místnost na Odboru záhad, tu, kde ztratil Siriuse... Byla stejně temnělá. Ale chyběl Oblouk, i vyvýšenina, na níž stojí.

Harry měl dojem, že naopak stojí dole, v mírné prohlubni. Bylo tam podivně chladno...

Když sebral odvalu a udělal krok vpřed, místnost prosvětčila záře pochodní, zřejmě očarováných. V tu chvíli Harry poznal, kde je. Chladná kruhová místnost bez oken byla halou Salazarových podzemních komnat. Vcházelo se z ní do samostatných místností.

Hala vypadala trochu jako hodiny. Na šesté hodině se vcházelo do haly – vstupující samozřejmě musel znát heslo. Dveře na třetí hodině byly k nejsoukromějším komnatám,

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

obýváku, dvěma ložnicím, koupelně a malé kuchyni. Protější dveře, na deváté hodině, zase vedly do knihovny a pracovny. Samotná knihovna byla veliká, obsahovala nepřeberné množství starých knih, dokonce prastarých svitků. O pracovnu, která s ní sousedila, se postupem času začal Salazar dělit s Harrym.

A poslední dveře, na hodině polední – či půlnoční, jak si to kdo vezme – byl vstup k Raniho hnízdu a taky tajný východ z hradu.

A ona prohlubeň, kde Harry stál, se ve skutečnosti ukázala být středem místnosti, z kterého se stoupalo po pár schůdkách ke každým dveřím. Kolem dveří byly ke stěnám připevněny kouzelné pochodně.

A v jejich světle Harry vykročil k jednomu dveřím.

Vtom se probudil.

„Harry, vstávej!“ cloumal s ním někdo.

Okamžitě poznal, kdo to je a snad nikdy neměl takovou touhu toho dotyčného obejmout... prsty kolem krku.

„Rone!“ zasyčel, že ani Rani by se za to nemusel stydět. „Něco se mi zdálo!“

„Oh!“ Zrzavý Nebelvír nevěděl, jak se má tvářit. „Promiň, kámo. Jdeš na snídani?“ zabrousil na své olíbené téma.

Harry se v myšlenkách zatoulal ke svému zvláštnímu snu. Magie ho navedla k Salovým komnatám v podzemí. Říkal si, že na tom něco je. Přál si ještě usnout a zkusit se napojit na ten sen, ale... už věděl, že znova neusne. Meditace mu pomohla se uvolnit a on se probudil odpočatý a svěží. Slíbil si, že to zkusí zase večer, třeba mu magie ukáže víc.

Teď beze slova odhodil deku a vstal. V koupelně se rychle osprchoval, oblékl a vyrazil za Ronem. Během snídane opět vzpomínal na Salův byt. Sen mu hodně připomněl. Toužil se po snídani vytrazit, jít rovnou do druhého patra, do Uršuliny koupelny... Vtom ho něco trklo. Salazar přece nemohl chodit do svých komnat přes koupelnu! Tajemná komnata nebyla vždy tajemnou, když o ní věděli ostatní Zakladatelé. Musel někde být ještě jiný vchod. Ale kde?

S touhle otázkou v hlavě se Harry nenápadně rozhlížel po Velké síni. Většina profesorů chodí do Síně přes tu zadní místnost... Pamatoval si ji ze svého čtvrtého ročníku. Škoda, že byl tehdy tak rozrušený Turnajem, neprohlížel si ji. No, nemohl tušit, že to bude potřebovat. Vlastně si pamatoval jen vitríny s nablýskanými poháry. Povzdech si, ani si nevšiml, že tím u Hermiony a Ginny vzbudil pozornost. Ron, jako obvykle se v tuhle dobu zabýval jen jídlem. Nevnímal nic víc, než plný talíř.

Každopádně si Harry řekl, že by měl prozkoumat tu místnost, přiléhající k profesorskému stupínku. Ale protože není idiot (přestože si to jistí černě odění profesori lektvarů zarytě myslí), poradí se napřed s mapou... Nenápadně se dotkl kapsy, kde ještě pořád cítil Pobertův plánek.

Dojehl a vstal, aby se vrátil do věže. Okamžitě ho zastavil Hermionin hlas: „Harry! Kam jdeš?“

Neochotně se na ni otočil, tohle ho připravovalo o čas... „Zpátky do věže. Mám toho hodně na práci.“ Pak se otočil a rychle odešel, než stačila jeho kamarádka něco říct.

„Chová se divně,“ ozvala se Ginny ublíženě. „Už se na mě ani nepodívá!“

„To má kliku,“ broukl Ron s plnou pusou. Ginny na něj přísně pohlédla.

„Ty se do toho nepleť! Vůbec tomu nerozumíš! Že ty nemáš žádný milostný život, neznamená, že tě budu napodobovat!“ štekla na něj šeptem. „Hleď si svého!“

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Hledím si svého!“ obořil se na ni Ron uraženě. „Na tyhle věci jsi ještě malá! A Harry je můj kamarád!“

Zrzavá dívka si odfrkla, ale už se dál nevyjadřovala. V téhle věci by se se svým bratrem jen do krve pohádala, také si nehodlala jeho protestů všímat. Však on přijde k rozumu. Možná až si bude brát Harryho, tak ji vezme vážně. Do té doby se může tvářit našťavaně, jak chce. Ona si taky bude 'hledět svého'. To jest svádění Harryho Pottera.

Harry, skrytý za hradbou závěsů u své postele, už pečlivě prohlížel Plánek. Věnoval pozornost především Velké síni a přilehlým oblastem. Tam postřehl cosi, jako tajné chodby. Přejel si dlaní po čele, hlava ho zase začínala bolet. Matně si vzpomínal, že by tam mělo být točité schodiště a chodba, rozvětřující se do čtyř různých směrů. Jeden vedl dolů, to musel být ten přístup k Salazarovým komnatám... Zasténal a padl tváří do polštáře. Nevybavoval si víc. Musí se tam podívat. Horší bude, vyčíhat si tu správnou chvíli. Sín je věčně plná lidí... Možná, že v noci...

Pevně se rozhodl. Dnes v noci prozkoumá místnost za Velkou síní. Když to půjde...

Hermiona mezitím uvažovala, jak má říct Harrymu o Malfoyově návrhu. U snídaně postřehla Zmijozelův letmý pohled, když neznatelně zavrtěla hlavou, blond'ák se zamračil a stočil oči jinam, aby nepoutal pozornost.

Bylo skoro k nevíře, že si toho nevšiml nikdo... kromě Rona. Právě se natáhl po míse s párečky, když mu zrak zabloudil ke zmijozelské tabuli, tak byl svědkem té němé komunikace mezi 'fretkou' a Hermionou. Zrudl vzteky a jídla už se nedotkl.

„Co to bylo?“ vyštěkl na dívku po příchodu do klubovny, sotva za nimi zapadl obraz Buclaté dámy. Hermiona se na něj napolo nechápavě a napolo dotčeně zadívala.

„Co bylo co?“ zeptala se.

„Mrkalas' na Malfoye!“ vykřikl pobouřeně. „Já tě viděl!“ Místnost okamžitě ztichla.

„Nevím, cos viděl,“ pronesla Hermiona chladně, „ale těžko jsi mohl vidět, jak mrkám na Malfoye, protože to se nestalo.“ Otočila se na podpatku a zamířila do dívčích ložnic. Měla v úmyslu pokračovat s úkoly, které včera nedodělala. A Ronovo chování se jí dotklo.

'Dělá, jakoby mezi námi něco...' pomyslela si, než ji kdosi hrubě chytl za paži a otočil.

Trochu to s ní otrásl. Zvlášť, když v tom někom poznala Ronalda.

„Co to...“ chtěla se do něj pustit, ale nenechal ji promluvit.

„Vím, co jsem viděl, Hermiono,“ řekl tiše, ale tak našťavaně, že se poplašeně odmlčela. „A nelíbí se mi, že moje holka dělá oči na tu zmijozelskou fretku!“

Tohle prohlášení Hermionu natolik rozhodilo, že na Rona jen bezmocně vytřeštila oči.

Teprve, když si uvědomila pozornost všech přítomných Nebelvírů, opanovala se. Nejdřív se mu rázně vyškubla.

„Nevím o tom, že bych byla tvoje holka, Ronalde!“ zasyčela. „A docela úspěšně pracuješ na tom, abych nebyla ani nic jiného. Pokud něco jsme, tak přátelé! A tobě není nic do toho, na koho nebo co se dívám! Když nevíš, o co se jedná, nepleť se do toho! A teď mě nech jít!“

Prudce se od něj odvrátila a vyběhla po schodech. Uklidnila se, až když za sebou zabouchla dveře od ložnice. Opřela se o dveře a chvíli polohlasem nadávala na zaujatost jistého zrzavého Nebelvíra.

Harry měl stále před očima tu část Pobertova plánu, která ho nejvíc zajímala a plnou hlavu toho, jak ji půjde osobně prozkoumat. Byl napnutý jak guma od praku... Celou svou bytostí

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

toužil Salazara najít, mluvit s ním... Vzpomínal si na jeho lásku a teď ji citelně postrádal. Nemohl se dočkat, až ho krásný Zmijozel znovu obejmě... Jednoduše řečeno, stýskalo se mu.

Když si byl jist, že tajný vchod najde i ve spánku, popadl své zbylé učení a chtěl sejít dolů, že půjde do knihovny. Ale sotva otevřel dveře, uslyšel Ronovo absurdní obvinění. Chlad v tónu jejich společné kamarádky mu nešel... Bylo mu jasné, že Ron o ni má zájem, ale je v tom všem tak neohrabaný... A taky tušil, že Hermiona k němu podobné city nechová. Nedovedl si představit, že by tihle dva skončili spolu... Jsou jako oheň a voda a i když se protiklady přitahují a tyto dva živly se celkem dobře doplňují, Harry si byl jistý, že Ron a Hermiona k sobě nepatří.

Počkal, až za rozzlobenou dívkou zapadnou dveře a vyšel ven. Nad schodištěm se skoro srazil s rozlíceným zrzekem. Ten nejdřív sjel ošklivým pohledem jeho učení a pak mu navrhl létání, Harry jen zavrtěl hlavou.

„Promiň, Rone, hodně jsem zameškal. Potřebuju tohle dodělat.“ Víc nestačil, protože Ron jen ucedil: „Dělej si, co chceš. Oba jste se zbláznili!“

„Jasně...“ povzdechl si Harry, když kolem něj prosvištěla zrzavá, našťvaná rachejtla. S náručí plnou studijních pomůcek odešel do knihovny a setrval tam do oběda. Když se kolem jeho stolku začali trousit ostatní studenti a říkali něco o jídle, vzpamatoval se. Zjistil, kolik je hodin a po chvilce balení to vzdal – knih a svitků měl najednou víc než ráno – a tiše zavolal Dobbyho.

Skřítek se objevil neslyšně, ale než stačil spustit svůj hlasitý jásavý proslov, Harry mu zakryl pusku a řekl tiše: „Rád tě vidím, Dobby. Můžu tě požádat o laskavost?“ Skřítek mlčky pokýval hlavou. Harry odtáhl ruku a usmál se na něj. Pak ukázal na stůl zavalený knihami a pergameny.

„Chtěl bych odejít na oběd, ale tohle musím buď odnést a pak zas přinést zpátky, nebo to tu nechat.“

„Přeje si Harry Potter, pane, aby to Dobby odnesl do jeho ložnice?“ optal se Dobby.

„Nemohl bys to spíš jen očarovat tak, aby se toho nemohl dotknout nikdo jiný než já?“

navrhl Harry. „Abych se mohl po obědě k učení vrátit a nemusel se bát, že mi někdo něco odnese. Víím, že tvou skřítkčí magii žádný student neprolomí.“

Dobbyho modré oči se zableskly pochopením. Ukázal prstem na stůl s Harryho učivem, udělal ve vzduchu kruh, stůl obkroužil jakýsi modravý paprsek a zmizel.

„Teď může Harry Potter klidně odejít a až se vrátí, najde své věci nedotčené,“ prohlásil skřítek vesele. „Kouzlo nikomu nedovolí, aby se ke stolku přiblížil a cokoli odnesl.

Přistoupit může jen Harry Potter, pane.“

Harry mu vděčně poděkoval, Dobby se šťastně usmál a zmizel.

Pak mohl jít Harry konečně k jídlu.

V Síni už našel své rozhádané přátele. Ron seděl sám a Hermioně dělala společnost Ginny. Oba se vyhýbali pohledu na toho druhého, očividně Rona nezchladilo ani dopoledne strávené na koštěti. Jak uslyšel, když se posadil, nepomohlo tomu ani setkání s mladým Malfoyem před obědem. Pokud se stačil Ronald uklidnit, cokoliv, co si mohli s Dracem říct, ho zase vytočilo.

Co se opravdu stalo, mu vyložila Ginny. Ron se vracel z hřiště, promrzlý a sotva stačil uložit koště a zamířit k Velké síni, skupinka Zmijozelů před ní mu okamžitě zkazila náladu, mladý

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Malfoy se totiž právě něčemu smál a Ron se neudržel, aby po něm neštěkl.

Chytil ho pod krkem a pomocí hůlky se dožadoval toho, aby *'Malfoy neházel očima po jeho přítelkyni, jestli nestojí o kastraci'*.

Draco si samozřejmě nedal nic líbit a odvětil mu, že těžko může házet očima po jeho přítelkyni, když žádnou nemá. To Rona nadzvedlo úplně a seslal by na něj pořádnou kletbu, kdyby ho nezarazil příchod dvou profesorů. Čelit profesorce Přeměňování i profesorovi Lektvarů pro něj bylo už moc, celý Nebelvír mu teď jak zazlival třicet sebraných bodů, tak přál týden školního trestu se Snapem.

Harry Rona soucitně politoval, s pochopením přikývl na těch několik kleteb na Snapea a pak se v klidu najedl. Po jídle se opět vytratil do knihovny, aniž tušil, že tím Hermioně narušil plán, hned po obědě si s ním promluvit.

Ale protože už jí došla trpělivost – a neměla zájem o další Malfoyovy tázavé pohledy, které by si už tak našťvaný Ron zase vyložil kdovíjak – vyrazila za ním a v tichu knihovny mu vyložila právě pozadí Ronova nepřítelství vzteku.

VIII. Dveře k minulosti

Celý večer Ron nadával střídavě na Snapea, McGonagallovou i Hermionu. Odpřisáhl Harrymu, že opravdu viděl, jak dívka kouká na Malfoye, dožadoval se jeho důvěry.

Harry, protože věděl pravdu, mu řekl, že mu věří ten pohled, ale že si nemyslí, že to znamenalo to, co si myslí on. Poukázal na to, že Hermiona by určitě neměla zájem začít si s někým, kdo ji a její rodinu a přátele po léta uráží.

Rona tahle teorie trochu zchladila, ale když mu Harry připomněl, že se blíží hodina trestu, zase ztratil náladu. Na kamarádovo doporučení, aby se snažil ovládnout, protože Snape ze všeho nejradši provokuje, jen aby mohl napájet další trest.

Ron odešel, ale Harry tušil, že se stejně vrátí s prodloužením trestu minimálně o další týden. Využil toho, že má úkoly na další dva dny hotové, dopsal poslední dvě zameškané eseje a přesunul se k Plánku. Už ho znal málem nazpaměť, přesto stále zkoumal tu – pro něj nejpodstatnější – část, komnatu za Velkou síní.

Lezlo mu na nervy, že se tam neustále někdo pohyboval, no, bylo to tím, že Velká síň je jakýmsi centrem setkávání... Doufal, že v noci to tak horké nebude, i když musí vzít na vědomí, že školník Filch má příliš blízko svou kancelář. A taky riskuje, když si vezme, že je to hlavní přístup k soukromým komnatám mnoha profesorů. Najednou ho napadla děsivá myšlenka... Nebydlí Snape ve Zmijozelských komnatách? Lekl se a zároveň ho to pobouřilo. Byl to jeho domov! Třebaže tam nebydlel posledních tisíc let!

Vzápětí si vynadal. Bydlet tam, věděl by Snape ve druháku o Ranim – možná už by byl i sežraný – pomyslel si Harry škodolibě. Ne, Zmijozelské komnaty jsou neobydleny, byl si jist. Promnul si oči, začínaly bolet z upřeného dívání na pergamen.

„Začínám být paranoidní,“ oznámil sám sobě znechuceně. Pak se zamyslel nad myšlenkou, která ho oslovila před chvilkou.

Jeho domov.

Byt Lorda Zmijozela.

Usmál se sám pro sebe. Proto mu byly Bradavice od počátku blízké, proto se tu cítí tak doma, jak nikde jinde. Protože tu byl doma, už kdysi dávno. A zase bude. Až najde Sala...

Tedy, když ho bude zase chtít. Tímto detailem si nebyl mladý Nebelvír příliš jistý, ač ho o tom ostatní Zakladatelé ujišťovali... Když si vzpomněl na Zakladatele, spontánně se rozhodl

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

vrátit do Obrazárny, koneckonců jim slíbil vysvětlit události posledního tisíciletí. Věděl, že to nebude jednoduché, ale udělat to musí. Možná mu i poradí.

A když ho ještě k tomu napadlo, že si tak může ověřit, kudy se dostane do Salových komnat, dodatečně si málem vrazil pohlavek. Jakto, že ho to nenapadlo?! V duchu si vynadal a vyrazil do sedmého patra. Požádat o dveře do Obrazárny zakladatelů bylo dílem okamžiku. Měl neuvěřitelné štěstí, že Komnata nejvyšší potřeby není obsazena.

Do místnosti se skleněnou kupolí, která ukazovala zimní nebe, poseté hvězdami, vstoupil tiše. Obrazy ale nespaly, všichni tři Zakladatelé si zaníceně povídali, jakoby se radili, takže si Harryho příchodu napřed nevšimli.

Teprve když si mírně odkašlal, aby na sebe upozornil, zaregistrovali ho.

„Aleku!“ zvolal potěšeně Nebelvír.

„Harry,“ opravila ho káravě krásná Rowena a usmála se na chlapce. „Rádi tě vidíme. Někáké novinky?“

„Jak se to vezme,“ hlesl Harry. S úsměvem pozdravil další Zakladatele a přitáhl si křesílko, stojící u stěny. Usadil se a pronesl: „Dal jsem na tvou radu, Roweno, požádal jsem magii o pomoc. Něco se mi zdálo, ale nemyslím, že mi to nějak pomůže...“

„A o čem byl ten sen?“ zajímal se Godric.

„Viděl jsem Salovy komnaty. Naše komnaty, tak, jak si je pamatuju... Ale neviděl jsem cestu k nim. Vím o jedné cestě, jak se k nim dostat, ale uvědomil jsem si, že Sal tam musel chodit jinudy, vchod, který teď mohu použít je totiž v dívčí umývárně ve druhém patře...“

„Á, Salova tajemná Tajemná komnata,“ zavtipkoval Godric. „Našel jsi Raniho? Žije ještě? Bazilišci se dožívají vysokého věku...“

Harry zesmutněl. Ženy se znepokojeně optaly, co se stalo a on jim vysvětlil, co se stalo ve druhém ročníku a co k tomu vedlo. Tak jim oklikou řekl o Voldemortovi. Než se dostal k vyprávění o svém údělu, zeptal se: „Vím, že Sal měl Raniho rád, já ho měl rád... Kéž bych si vzpomněl dřív... Bude se na mě hodně zlobit?“

Pán z Nebelvíru a obě dámy se na sebe podívali, pak si muž vzal slovo: „Ale-Harry... Když mu vysvětlíš, co k tomu vedlo, nepochybuji, že to Sal pochopí. Logika je jeho silná stránka. Navíc, i když měl Raniho velmi rád, nepochybuji, že by si mezi vámi dvěma vybral tebe. Obětoval by Raniho s těžkým srdcem, ale udělal by to, jsem si tím jistý. Nemyslím, že se bude zlobit. Jen mu řekni pravdu, upřímně. Víš, jak nemá rád okliky a zatajování. Vždy chtěl, abychom byli upřímní. Na Zmijozela byl velmi přímý člověk.“

„Jo, já vím,“ kývl Harry. Tohle si pamatoval. Salazar nikdy neměl rád, když se mu něco tajilo.

„A teď nám pověz o tom Voldemortovi, Harry,“ vybídla ho Helga. „Tuším, že to nebude nic hezkého, ale znělo to důležitě...“

„Říká si Temný pán, Pán všeho zla, prohlašuje se Salovým potomkem a dědicem,“ vychrlil ze sebe Harry tak rychle, až se všichni lekli. „Chce zničit svět mudlů a ovládnout ten kouzelnický. Kromě jiných nevinných zavraždil mé rodiče, když mi byl rok... Řídil se věštbou, která určuje mě jako jeho protivníka, který má moc ho porazit, proto na mě zaútočil, už když jsem byl malý...“

Pomalou a podrobně Harry zasvěcoval Zakladatele do problematiky války s Voldemortem a svého života, dokud o dost později neskončil, úplně umluvený. Snad nikdy toho neřekl tolik najednou.

Zakladatelé byli otřeseni. Jejich milovaný kouzelnický svět se příliš změnil. A činy, spáchané

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

potomkem někoho, koho znali... Ujistili Harryho, že Voldemort není potomkem jeho milovaného Sala, že musí pocházet z krve jeho nevlastní sestry, která se usadila na Zmijozelském panství po smrti starého lorda a Salazara vyhnala. Chápavě se usmáli, když viděli, jak se Harrymu ulevilo.

„Mohli bychom ti nějak pomoci?“ zeptal se Godric, když se Harry sbíral, že už půjde. Jedno Tempus mu spolehlivě prozradilo, že je dávno po večerce, tudíž hrozí, že bude přistižen... Doufal, že Snape si šel tentokrát lehnout a necestuje po hradě, jak má ve zvyku. „No, předtím jsme to zamluvili... Je ještě jiný vstup do Salových komnat? Dnešní profesori mají přístup ke svým komnatám ze místnosti ze Velkou síní...“

„Ano, cesta vedoucí k soukromým komnatám Zakladatelů se nachází právě tam,“ přisvědčila Helga. „Ale jak si určitě vzpomeneš, Salazar většinu svých přístupů opatroval heslem v hadí řeči.“

„To není problém,“ zamumlal Harry. „Jsem hadí jazyk. Ředitel Brumbál se domnívá, že to na mě Voldemort přenesl při útoku.“

„To nelze, Harry,“ zavrtěl Godric hlavou. „Dary, jako je tenhle, může být jen vrozený. Možná jsi, nějakou oklikou, v tomto životě potomkem Julietina rodu.“

„Té potvory?“ zasténal Harry. „To mám radost. Doufám, že to Sala neodradí.“

„Pochybuji,“ zasmál se Nebelvír. „Ale jestli si chceš být jistý, tak si nech udělat rodokmenový přehled... V mých komnatách jsou uchovány některé lektvary, i ten, který se používá na zjištění rodové linie podle krve... Stačí vstoupit. Heslo ti řeknu.“

„A vstup je...“

„Stejně jako u Sala, v té zadní komnatě za Síní, tamtudy jsme chodili všichni čtyři,“ usmál se na Harryho Zakladatel. „Na heslo se otevrou dveře. Jsou očarovány, podle hesla se objeví přístup do daných komnat.“ Harry mu úsměv opětoval. „Děkuju...“ zašeptal a rozhlédl se po obrazech. „Vám všem. Škoda, že nejste živí, právě teď mám hroznou chuť vás všechny obejmout...“

„Sal tě obejmě za nás všechny,“ ujistila ho Rowena. „A teď bys měl jít spát, je pozdě.“

„Heslo do mých komnat je Gryfon, Harry,“ zavolal na něj Godric, když jim popřál dobrou noc a vyrazil ke dveřím.

'Gryfon, no dobře,' pomyslel si Harry, když se proplížil až do Velké síně. Bylo překvapující, že ho ještě pořád nikdo nenačapal... Celou dobu se ohlížel, srdce mu bušilo až v krku.

Dal by všechno, aby se mohl řídit svou pamětí, ale nepamatoval si ani zbla. V duchu zanačoval, prohlížel si místnost, jejíž stěny byly obloženy vitrinami s poháry. Viděl jen jediné dveře, ale něco ho nutilo jít ne rovně, ale doprava...

Povzdechl si a poslechl nutkání. Vykročil napravo, tam byla jen holá zeď... Než k ní Harry došel. Zničehonic se mu před očima objevily dvoukřídle kovem pobité dveře a se čtyřmi znaky, poznal znaky bradavických kolejí... a hned zase zmizely.

Harry si domyslel, že je to tím, že hrad ví, že není Zakladatel, ani žádný profesor. Ale možná si pamatoval, že tudy kdysi chodil a proto mu aspoň ukázal, že je na správném místě. Zamyslel se, co má dělat, aby se dveře ukázaly a otevřely... Ponořil se do své magie, doufal, že mu ukáže nějakou vzpomínku.

Ukázala.

Na krátkou chvíli se Harrymu před vnitřním zrakem objevilo to samé místo, místnost sice bez vitrín a pohárů, ale zalitá denním světlem, ke stěně kráčel vysoký muž s dlouhými

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

tmavými vlasy... Jeho temně zelený hábit byl zdobený stříbrnými lemy. Krátce zasyčel, dveře se objevily. Na druhé zasyčení se objevila klika ve tvaru hada. Dlouhovlasý muž vešel dovnitř, dveře se zase ztratily.

Vize zmizela.

Harry si oddechl a upřel oči na zeď. Zasyčel heslo, které používal i v Tajemné komnatě:

>**Otevři ssse!**<

Dveře se objevily, ale podruhé už Harry promluvit nestačil, ucítil, jak ho zasáhlo kouzlo a obestřela ho tma.

9. Pohled ostřejší meče

Harry si oddechl a upřel oči na zeď. Zasyčel heslo, které používal i v Tajemné komnatě: >Otevři ssse!<

Dveře se objevily, ale podruhé už Harry promluvit nestačil, ucítil, jak ho zasáhlo kouzlo a obestřela ho tma.

Harry pootevřel oči, přivítala ho známá běloba a ještě známější dezinfekční pach... Se zasténáním oči zase zavřel. A když uslyšel hlas, který nesnášel, zasténal znova. Měl tušit, že natrefí zrovna na Snapea...

„Můžete přestat předstírat bezvědomí, pane Pottere,“ ozvalo se uštěpačně, „máme na vás několik otázek.“

Máme?!

Harry otočil hlavu po směru hlasu, v duchu zasakroval. Nejen, že ho Snape přistihl mimo ložnici po večerce, zatáhl do toho ředitele. Jak hlavně jemu vysvětlí, co dělal tam, kde byl... Moment... Rozhlédl se.

Vzápětí si sáhl na temeno a tiše zaskučel.

„Co dělám zase tady?“ zavrčel bolestně. Doted' ignorovaná bolest hlavy se přihlásila plnou silou.

„Dobrá otázka,“ podotkl Brumbál, „doufám, že nám to osvětlíš, Severusi.“

„Přistihl jsem Pottera v místnosti za Velkou síní, kde nejen nemá co dělat, ale taky tam nemá co dělat v hodině, kdy má být na koleji!“ vyplivl Snape nevráživě.

Harry byl sám sebou překvapen, jindy by ho to už nebetyčně vytočilo, teď měl jen neodbytnou chuť obrátit oči v sloup a neudělal to jen proto, že tušil, že by mu je Snape potom vypíchl, aby se to nemohlo opakovat.

Tak jen suše poznamenal: „To nevysvětluje, proč jsem se zase probudil na ošetřovně, profesore.“

„To je pravda,“ chytil se toho Brumbál. „Máš vysvětlení pro Harryho mdloby, Severusi?“

„Může si za to sám,“ zavrčel lektvarista. Harry rozšířil oči šokem.

„To vy?“ vydechl. A vzápětí si uvědomil, že ho to ani moc nešokuje, ne tak, jak by vlastně mělo. Kdo jiný by to byl? Kdo jiný by tak bleskurychle reagoval?

„Slyšel jsem hadí jazyk, reagoval jsem automaticky,“ pokrčil muž rameny. „Když se ve tmě najednou ozve něco takového, sesílám kouzla, ptám se až pak. A jak už jsem jednou podotkl, vy jste tam neměl co dělat!“ osopil se na Harryho, aby se náhodou nezapomnělo na jeho provinění. Harry si povzdechl.

„To je také pravda,“ vložil se do toho ředitel, „Harry, cos tam dělal? Do té místnosti opravdu nemáš důvod vstupovat.“

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

'To si myslíte vy!' měl Harry chuť odseknout... ale ovládl se. Měl sice vysvětlení, ale o své tajemství se nehodlal dělit... a už vůbec ne se Snapem.

„Harry?“ naléhal Brumbál, ale zarazil se, když viděl, jak Nebelvír stiskl rty a sklopil oči. Povzdechl si a pronesl: „Harry, můj chlapče... Nevím, co tě nutilo tam jít, ale... Uvědomuješ si, že je to prostě místnost, kde nemáš co dělat? Není tam nic, co bys... Chtěl jsi snad jít do sborovny? Hledal jsi někoho?“

Harry při poslední otázce prudce vzhlédl. Z toho si Brumbál odvodil odpověď: „Takže ano? Hledal jsi někoho?“

Harry si povzdechl, kousajíc se do rtu. Nechtěl, nemohl nic říct. Zaprvé by mu nevěřili, a za druhé, i kdyby, nechtěl cokoli prozradit před Snapem.

Brumbál vstal.

„Dobrá, Harry. Když nechceš odpovídat, nemusíš. Ale jsem nucen tě potrestat za vycházení po večerce a vstup do nepovolených prostor. Třicet bodů z Nebelvíru. A protože tvůj přítel, pan Weasley si už u profesora Snapea odsloužil jeden den z týdenního trestu, připojíš se k němu na ten zbytek.“

Harry se pobouřeně nadechl, aby protestoval, ředitel toho využil a opáčil: „Nebo nám chceš něco říct?“

Na to Harry neměl co říct. Znovu sevřel rty, na znamení, že mluvit nebude a potřásl hlavou. Ředitel odešel. Beze slova rozloučení či přání dobré noci, bez toho, aby aspoň pokáral profesora, že omráčil studenta...

Tak si Harry připomněl, že zmíněný profesor je pořád tu, neodešel s ředitelem. Podíval se na něj, Snape ho jako obvykle propichoval nepřátelským pohledem... Když si všiml Harryho pozornosti, promluvil: „Vždycky, když něco provedete, říkám si, že větší drzosti už nejste schopni. A jako vždy mě v budoucnu ohromíte tím, že dokážete být ještě oprsklejší. Myslel bych, že vůči řediteli prokážete aspoň víc respektu, když už ho nemáte ke mně.“

Harry se neudržel: „Respekt je z těch věcí, které si člověk musí zasloužit. Řediteli to jednou dokážu vysvětlit, přijde den, kdy pro něj budu mít odpověď. Co se týče vás... Od prvního dne se pečlivě staráte o to, abych vás nesnášel. Vaše nenávist a mstivost mi nikdy nedala důvod vás respektovat. Nikdy jste mi nedal šanci. Proč bych ji měl dávat já vám? Nevážíte si mě ani jako lidský bytosti, berete mě jako červa, kterého je třeba pošlapat a taky to děláte. Jak si potom můžu já vážit vás?“

Severus Snape obvykle Harryho bojovnost dokázal okamžitě zchladit nějakou svou jízlivostí, tentokrát ale mlčel. Jeho svědomí – léta umlčované – se tichounkým hláskem ozvalo a informovalo ho, že ten chlapec před ním má sakramentskou pravdu. Hněvivě ho umlčel a vstal.

„Spěte, Pottere,“ zavrčel. „A zítra se připojíte k Weasleymu, až půjde na trest.“ Pak odplachtil.

Harry byl příliš unavený a rozrušený na to, aby přinejmenším v duchu zajásal nad tím, že se mu povedlo Snapea setřít... A protože si uvědomoval, že má s tím setřeným profesorem skoro týdenní trest, měl po náladě. Snape se bude mstít o to víc, to věděl už předem. Vážně, ten chlap nemá žádné svědomí.

Protože byla hluboká noc, Harry se položil zpět do podušek na posteli, kterou mohl téměř legálně prohlásit za svou... Byl unavený, ale nedokázal usnout. Jedna věc mu vrtala hlavou. Potřebuje se dostat do Godricových komnat. Do těch Salových se může dostat Tajemnou komnatou, ale do těch Nebelvírských jiná cesta není... Šeptem zasakroval, nechtěl, aby se

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

přirýtila madam Pomfreyová a nalila do něj další Snapeův dryják.

„Ráno moudřejší večera,“ poznamenal si pro sebe a zachumlal se do pokrývky. V tomhle stavu toho moc nevymyslí, promyslí si to zase ráno.

Ráno pro Harryho bylo ve znamení zkažené nálady. Šestý ročník Nebelvíru měl totiž hned po snídani Lektvary. To už je samo o sobě dostatečně špatná zpráva a když vám do toho ještě vykecávají díru do hlavy kázáním, jak to, že jste zase! připravili Nebelvír o body, máte kompletně po náladě, to je jasné.

Rona jenom zajímalo, kde spal, když si přišel pro učení, tiché zašeptání, že na ošetřovně, protože ho Snape omráčil, mu přivodilo soucitný pohled a radostný úsměv vzápětí, když Harry dodal, že na trest jde večer s ním.

Ale Hermiona, to bylo něco jiného.

Jakmile se dozvěděla, že během noci přišli o třicet bodů, čili o polovinu, začala vyšetřovat. Vedená zkušenostmi za předešlých pět let zamířila za svými přáteli a uhodila na ně. Harry se čestně přiznal, stejně věděl, že by na to přišla. Zaskočilo ji vlastně to, že body odebral sám ředitel. Trest schválila, ale požadovala totéž co profesori, aby jí vysvětlil, proč byl tam, kde byl.

Harry byl v pokušení vymluvit se na náměsíčnost, kteroužto zavrhl v případě ředitele, ale něco v kamarádčině výrazu mu řeklo, že to není dobrý nápad ani u ní. Rozhodl se pro částečnou pravdu.

Tiše svým přátelům sdělil, že měl divný sen o záhadných dveřích a prostě podlehl nutkání jít se tam podívat. Řekl jim, co viděl, když řekl heslo, ale že nestihl projít, protože ho zmiozelský ředitel omráčil. Na to konto Ron opět zanađával, načež ho Hermiona utišila a popohnala oba do sklepení. Přišli sotva tři vteřiny před Snapem.

Mistr lektvarů černovlasého Nebelvíra sjel opovrřlivým pohledem, ale beze slova vpustil žáky do učebny.

„Jako první si vyberu vaše eseje,“ oznámil škodolibě, snad doufal, že Harryho nachytá na tomhle... Ale jeho potěšený úšklebek zmizel, když viděl, jak Harry přidává svou esej na hromádku. Probodl ho pohledem, který Harry naprosto klidně snesl a pak se otočil tváří ke třídě.

„Dnes budeme vařit Doušek bludné duše. Kdo nám o tomto lektvaru může něco říct?“ otázal se. „Slečna Grangerová bude mlčet, nepotřebuji, abyste za mě odříkala celou látku,“ obořil se na hnědovlásku, která jako první vystřelila ruku nahoru. Nekomentoval, že ho dívka propíchla pohledem, celá rudá zahanbením a otočil se k ostatním. „Někdo další?“

Protože z Nebelvíru se nehlásil nikdo jiný, než Hermiona, věnoval pozornost Zmijozelu, kde byla velká část zvednutých rukou.

Harry se mračil.

Ne proto, že Snape jako obvykle pohaněl jeho kamarádku, napadání Nebelvíru bylo Snapeovou oblíbenou činností při hodině. Ne, bylo to tím, že jakmile uslyšel jméno lektvaru, ucítil hlodání v paměti. Něco se odtamtud ozývalo, ale příliš tichým hláskem. Nedokázal si tu vzpomínku více vybavit. Povzdechl si a věnoval pozornost Zabinimu, kterého Snape vyvolal.

„Doušek bludné duše je lektvar, který po požití navodí omámený stav, na různě dlouhou dobu, podle dávkování. Tehdy je osoba, která ho vypila, naprosto bezbranná, jako třeba při bezvědomí, až na to, že je vzhůru.“

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Harry zpozorněl. Něco mu to říkalo.

„Správně,“ pochválil ho profesor a odměnil deseti body. „Ještě můžeme dodat, že je to defacto dočasná a tekutá forma mozkomorova polibku. A takto bezbranná osoba je naprosto přístupna všemu, například použití Nitrozpytu...“ podotkl a upřel pohled na jistého Nebelvíra, který k němu zvedl oči.

Harrymu bylo jasné, proč to říká, a především i proč byl vybrán tento lektvar. Ale jeho rozrušená mysl se zabývala z větší části něčím jiným. On totiž ten lektvar konečně poznal. Nápoj ztracené mysli.

Takhle ho nazval Sal. Verze, kterou vymyslel, byla nebezpečnější v tom, že se po vypití jednalo o trvalý stav. *'Takhle kdyby šlo odrovnat Voldemorta,'* pomyslel si Harry s úsměvem.

„Něco vás na mém výkladu pobavilo, pane Pottere?“ ozval se profesorův hlas nebezpečně blízko. Harry vzhlédl, Snape stál u Hermioniny lavice, seděla před ním.

„Nevěřil byste, pane,“ odpověděl drze a upíral na muže vyzývavý pohled.

„Zdá se, že jste zapomněl, co jsem říkal o vaší drzosti minule, Pottere,“ zavrčel Snape, paže založené na hrudi.

„Nezapomněl, pane, to bych si nedovolil,“ tvářil se nevinně Harry a čekal, co se z téhle situace vyvrbí. Počítal se strženými body, které už Hermiona předem oplakávala, jak viděl při pohledu na její tvář skrytou pod dlaněmi, a s prodlouženým trestem.

„Takže se podělíte o to, co vás na mých slovech tak pobavilo?“

„Při vši účtě ne, pane profesore,“ odpověděl Harry a v duchu cítil s Nebelvíry, kteří v zoufalství nad jeho odpovědí praštili hlavou o lavici.

„Proč?“

„Nesděluju svoje myšlenky kdekomu, vy ano?“ opáčil a jen s malým vnitřním chvěním očekával vybuchnutí pekla.

Severus Snape se uvnitř vařil vzteky a současně musel toho drzouna obdivovat... A to ho štválo nejvíc. Naprosto klidně, drze a zdvořile zároveň mu řekl, že si může...

„No, máte čas do osmi hodin, abyste si odpověď lépe promyslel, až se připojíte ke svému příteli u večerního trestu. Rozuměl jste?“

„Ano, pane,“ pronesl Harry úplně klidně.

„Abych nezapomněl,“ otočil se k němu profesor zpátky, když došel ke svému stolu, „dvacet bodů z Nebelvíru... Za vaši drzost, Pottere.“

Zoufalé zavytí z několika nebelvírských lavic mu přivodilo úšklebek, který běžně vydával za úsměv. Harry ho jen probodl pohledem.

10. Chladný večer

Ve třičtvrtě na osm večer se Harry a Ron společně – a neochotně – odebrali do sklepení. Zaklepání na dveře nechal Ron na kamarádovi, ten čekal, dokud ručičky na jeho hodinkách nedosáhly přesně osmi hodin. Zaklepal, rázně, ale ne hlasitě.

Dvě klepnutí stačila, aby se dveře prudce otevřely, na prahu stojící profesor je uvítal se škodolibým úsměvem.

„Pan Potter a pan Weasley,“ oslovil je se zlomyslným tónem, „Jste tu přesně načas. Nemají zaznít fanfáry?“

Chlapci se na sebe podívali, ale promluvil Harry: „Radši je šetřete, pane. Co třeba na pád Voldemorta?“

Severus Snape stiskl rty, neušlo mu, jak se zrzek tiše uchichtl, ale mlčel. Ukročil, aby studenti mohli projít. Pak jednoho nasměroval ke kopě znečištěných kotlíků a druhého ke

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

stolu, kde ležely dvě děsivé věci. Respektive jedna děsivá a jedna nevinně vyhlížející, nicméně na Harryho měly obě stejný vliv... Polil ho ledový pot a na moment ho ochromil výkřik, který uslyšel ve své hlavě.

„Jak ráčíte vidět, nachystal jsem se na vás oba. Weasley, vy jste včera nedomyl všechny kotlíky a za dnešek se jich také nashromáždilo dost. Do práce! Vy, Pottère,“ otočil se výsměšně na zelenookého chlapce, který jen zíral na desku stolu, „mi připravíte ingredience na Lektvar nejčernější noci. Ta látka je z pláště mozkomora a co je to druhé, vám tuším říkat nemusím.“

Harry k němu zvedl oči. Tušil, že tím, že s ním ani s ředitelem nechtěl spolupracovat, si to pokazil a za ty zaobalené drzosti si bude chtít ten netopýr srovnat účty, ale tohle...

Pohlédl na stůl. Na okamžik měl dojem, že se ten v zápěstí uťatý pařát, který mozkomorové vydávali za ruku, trohu pohnul... Ale to se mu jen zdálo. Co se mu nezdálo, byly ozvěny matčina křiku v uších, když přistupoval ke stolu. Jakoby zdálky slyšel profesorův hlas: „Ten cár pláště jemně nadrtíte a přesunete do této skleničky. Z pařátu sejmete kůži, nakrouháte na proužky a naložíte do tohoto oleje,“ položil na stůl vysokou lahev s širokým hrdlem, do poloviny plnou nažloutlé kapaliny. „Vezměte si rukavice, mozkomoří krev je jedovatá. A nezapomeňte strhnout drápy, vložte je do téhle dózy,“ ukázal na poslední prázdnou skleničku. „A ne, že omdlíte, Pottère. Tohle platí na Lupina, který by vás nacpal čokoládou, ale ne na mě. A pohněte si, pokud odsud chcete odejít před půlnocí.“

Harry neodpověděl, na čele už mu stál ledový pot, rty měl slepené, že by na jejich otevření potřeboval páčidlo... Křičící hlas v jeho hlavě neumlkal...

Sáhl po rukavicích a začal pracovat.

I přes sílu rukavic z dračí kůže měl po chvíli prsty ztuhlé zimou, sám se třásl chladem, který z mozkomořích ingrediencí vycházel, navíc ho hrozně rozbolela hlava. Vlastně se sotva držel na nohou. Ale držel se. Jen se mírně opřel o stůl, aby se nezhroutil, odmítal i v takovém stavu dát tomu zatracenému chlapovi jakékoli zadostiučinění...

Bylo mu zle.

Čím déle byl v blízkosti těch odporných věcí, tím hůř mu bylo. Měl pocit, jakoby pracoval v mrazáku. Jeho svetr ani náhodou nestačil na to, aby jej zahřál, Harry měl pocit, že je nahý a ve sněhové vánici... Ale ani nepípl. Měl neskutečnou žízeň, ta mu lepila rty k sobě, polykání ho bolelo. Sotva viděl na to, co dělá.

A co bylo nejhorší, měnily se mu vzpomínky. Do doby, než si vzpomněl na svůj minulý život, patřila mezi jeho nejhorší prožitky smrt Siriuse, jeho matky... Ted' moc mozkomora dokázala vytáhnout i vzpomínku na jeho vlastní smrt... Tu úzkost, bolest, strach z nevyhnutelné smrti. Vnímal pach vlastní krve, její horkost, protékající mezi prsty, když si svíral ránu, byla to tak reálná vzpomínka. Točila se mu hlava, byl naprosto ochromený úzkostí. Vlastně neměl daleko k záchvatu paniky.

„Už to máš, Harry?“ zaslechl vzdálený hlas, jakoby byl pod vodou. Zvedl bolavou hlavu a podíval se tím směrem. Nějakým zázrakem si byl schopen domyslet, že ta světlá skvrna s rezavým vrškem je jeho kamarád.

Zamrkal, aby z očí dostal pot a podíval se na svou práci.

„Neuvěřitelné,“ uslyšel za sebou jedovatý hlas. Bylo to jako rána palicí, hlava už mu začínala úplně třeštit.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Zdá se, že podobná práce vám vyhovuje, Pottere. Konečně jste nějaké ingredience připravil správně. Tak zase zítra. Zmizte,“ rozloučil se s nimi 'vřele' profesor a na odchodu jim podržel dveře. Když se Ron otočil, aby mu dal svým našťvaným výrazem najevo, co si o něm myslí, zabouchl mu před nosem. Tak se Ron otočil na svého přítele, protože mu začínal dělat starosti. Celou dobu nepromluvil, vypadal, že je duchem mimo...Když se během trestu profesor na chvíli několikrát vzdálil a nechal je o samotě, snažil se Ron zatáhnout Harryho do hovoru, ale ten nereagoval. Neodpovídal na jeho otázky, ani snad nevnímal, že ho Snape zase popichuje... Byl jako stroj. Jen mlčel a pracoval.

Byl zpocený, tak mu Ron sáhl na čelo. Zasyčel, když se dotkl rozpálené kůže. „Sakra, Harry, je ti dobře? Zatraceně, úplně hoříš,“ podotkl tiše. „Jdem na ošetrovnu. Harry, slyšíš m... Harry!“ vyjekl, když se černovlasý chlapec najednou složil k zemi.

„Zatraceně!“ zasténal a vrhl se ke kamarádovi. Propleskl ho, ale tato klasická první pomoc nezabírala. Vstal a začal bušit na Snapeovy dveře. Ty se po delším bušení rozletěly, Snape v nich stál a propaloval Rona rozzuřeným pohledem.

„Weasley!“ spustil, „co tady děláte kravál! Máte být na koleji a ne...!“ přestal řvát, protože přes Ronovo rameno zahlédl Harryho na zemi. Rona odstrčil a sklonil se k bezvědomému chlapci.

„Co se tu stalo?!“ štěkl na Rona, ani se neohlédl.

„To mi vysvětlíte vy!“ štěkl Ron zpátky, na to se profesor konečně otočil. Zjevně nechápal, o čem to mluví. „Takhle vypadá celou dobu! To jste si vůbec nevšiml, že ani nemluví, nesnaží se odpovídat na ty urážky, kterými ho zasypáváte? Divil bych se, kdyby vůbec něco slyšel! Copak nevíte, jak na něj mozkomorí působí?! Myslíte, že z nich omdlívá ze srandy?!“

„O čem to mluvíte?“ nechápal lektvarista. „Přítomnost mozkomorů vnímá špatně každý, ale když by se každý lektvarista hroutil pokaždé, když připravuje mozkomorí části do lektvaru... Je to jen o sebeovládání.“

„Harry v jejich blízkosti zažívá okamžiky před smrtí své matky,“ zasyčel Ron tak nenávisťně, až profesorovi ztuhla tvář. „Slyší ji křičet a prosit o jeho život! Kdyby jste byl někdo jinej, možná by dokázal říct, že tohle je pro něj problém, ale věděl, že vy byste mu spíš ještě naložil rozpitvat celýho mozkomora, kdyby řekl, proč je to pro něj těžký!“ Severus sebou škubl. Informace o tom, jaké Potter prožívá utrpení v blízkosti těch temných tvorů, pro něj byla novinkou a Weasleyho našťvané syčení pro něj bylo jako facka. Zapomněl, že je především učitel. Ale v Potterově případě na to zapomíná často. Občas zapomene opravdu a vidí Jamese. Vyčítá tomu klukovi neschopnost se ovládat a přitom podléhá vlastní slabosti... V Potterově případě se nechová jako profesionál. Je pro něj stejným nepřítelem jako Pán zla. Nemohl se divit Weasleyho nenávisti, ani tomu výlevu, kterého se od Pottera dočkal včera na ošetrovně.

Ošetrovna.

Znovu se sklonil k mladíkovi rozpálenému horečkou a vzal ho do náruče. Ohromeného zrzka nechal za sebou, když se vrátil do kabinetu a krbem se přenesl na ošetrovnu.

Ron tušil, že o něj se teď Snape starat nebude. Ale on dostal nápad, jak se postarat, aby se dnešek neopakoval. Proto vkročil do kabinetu, který nechal profesor otevřený, z krbové římsy vzal letaxový prášek a přemístil se v zelených plamenech do ředitelny.

Ředitel Brumbál měl před sebou na stole sice ještě nějaká lejstra, ale teď odpočíval, před

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

jeho starýma očima už se z těch dokumentů dělaly mžitky... Zrovna odložil prázdný šálek a chtěl se vrhnout do práce, aby si mohl jít lehnout v rozumnou dobu, když zahučel letax. Plameny v krbu zezelenaly a za moment z nich vykročil chlapec se zrzavými vlasy. Profesor překvapeně vstal, když ho poznal.

„Pane Weasley,“ oslovil ho. „Nemáte být na koleji? A...“ Než se stačil zeptat, kudy Ron mohl projít krbem – protože na kolejích jimi mohou projít jen profesori – zvedl mladík hlavu a chladným tónem tvrdě oznámil: „Chci vznést formální stížnost na profesora Snapea, pane.“

Tohle Brumbál rozhodně nečekal.

Když konečně našel ztracenou řeč, ukázal na křeslo a znovu se posadil. Sepjal prsty do stříšky a zadíval se na mladíka, který vypadal pobouřeně a zároveň odhodlaně.

„Vy jste měl trest u profesora Snapea, že? Stalo se něco, co ve vás vyvolalo dojem, že to musíte nahlásit? Choval se k vám nevhodně?“

„Ke mně se choval jako vždycky, o mě nejde,“ namítl Ron. „Jde o to, jak se chová k Harrymu! V jeho případě je prostě... neprofesionální! Zneužívá toho, že je učitel a Harry se nemůže bránit! Vždyť ho mučí skoro jako Vy víte kdo!“

„Chlapče, to přeháníte,“ mírnil ho ředitel. „Severus je přísný a vážný, ale ne zlý!“

„Víte, jak na Harryho působí mozkomorí?“ otázal se Ron chladně, jakoby neslyšel Brumbálovy námitky. Profesor překvapeně zamrkal, ale odpověděl: „Ne, vím, že jejich přítomnost špatně snáší, ale ovládá přeci fyzického Patrona. A jak to souvisí? V Bradavicích teď mozkomorí nejsou.“

„Živí ne,“ zavrčel Ron. „Ale Snape má jejich části kvůli lektvarům a Harry je měl připravit. Teď je na ošetřovně. Když nás Snape nechal jít, složil se.“

Na to Brumbál nic neřekl. Vstal a vyrazil ke krbu. Pokynul Ronovi, ten ho následoval. Přenesli se na ošetřovnu, kde madam Pomfreyová poletovala kolem jednoho lůžka a profesor Snape, jako černý stín, stál stranou.

Poprvé v životě měl Severus kvůli tomu spratkovi výčitky. Tohle vážně přehnal. Svou pomstychtivostí překročil meze. Neměl v úmyslu mu ublížit, chtěl jen... Potrápit ho, třeba donutit říct 'tohle dělat nebudu', přimět ho smlouvat, ale ne. Ten kluk jen mlčky přistoupil ke stolu a pustil se do práce. Ne protestoval. Neřekl ani slovo, nesnažil se z problému vykoupit třeba odpověďmi, o které on a ředitel stáli... Ani po něm neházel nenávistné pohledy, jak čekal, za tak nepříjemný trest.

No, co se týče nenávistných pohledů, ty zatáhl ten weasleyovský idiot za ně oba. Ale taky mu připomněl, že by měl být profesionál... Což v Potterově případě vážně nebývá...

Nechává se unést starou záští. Vždyť ten člověk, kterého tak nenávidí už je mrtvý. Dokonce i to zblešené psisko, jeho kmotr. Už jsou pryč a nemůžou ho znovu týrat. I on by měl svou nenávist pohřbít.

Pottera mít rád nebude, to je jasné. Ale mohl by se k němu chovat jako učitel a ne mučitel. Jako k ostatním Nebelvírům.

To si slíbil a zvedl hlavu. Pohled mu padl na krb, z kterého právě vystoupil ředitel a v jeho patách mladý Weasley. Najednou si řekl, že má asi problém.

Ředitel si všiml Severusova pohledu, ale prozatím ho nechal být. Oslovil lékouzelnici.

„Poppy, jak mu je?“

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Má hodně vysokou horečku, nedaří se mi ji srazit. Kde mohl tak hrozně prochladnout? U večere vypadal v pořádku!“

„Potter byl v posledních dvou hodinách vystaven ostatkům mozkomora,“ vysvětlil profesor lektvarů tiše. Žena na něj zděšeně pohlédla. „Přitom, jak špatně je snáší?“ vyjekla.

„Nevěděl jsem to,“ hájil se lektvarista, ale sám slyšel, jak uboze to zní.

„Ale mohlo tě napadnout, že to pro něj nebude jednoduché, když si vezmeš jeho noční můry, vize od Voldemorta... Harry viděl příliš mnoho věcí, které ho do tohoto stavu mohly dostat. Na něco ani Nitrobrana nestačí.“ Brumbálův tón byl tak... zněl tak hrozně zklamaně.

„Odejdi, Severusi. Později si promluvíme.“

Snape chtěl něco říct. Podíval se na ředitele, který už ho ignoroval a přešel k posteli, na níž ležel jeho oblíbenec. Cítil nevraživé pohledy druhého Nebelvíra, ale na toho se dívat nechtěl. Sklouzl očima na černovláska v bílých peřinách. Pramínky vlasů se mu lepily na vlhké čelo, suché rty cosi neslyšně mumlaly.

Najednou mu bylo toho kluka hrozně líto.

A překvapilo ho, že se kvůli němu cítí jako mizera.

Nikdo si ani nevšiml, že odchází... dokud Poppy nezvolala: „Severusi, potřebuji víc protihorečkového lektvaru! A Svalový relaxant!“

Jen přikývl a přenesl se do své kanceláře a odtamtud odešel do laboratoře. Jen se ještě stavil ve své ložnici... Z nočního stolku vzal rámeček s fotografií. Zadíval se na vážnou tvář krásné mladé ženy. Zrzky se zelenýma očima. Neusmívala se. Jakoby věděla, co udělal.

„Ublížil jsem mu, Lily,“ zašeptal provinile. „Odpusť. Už se to nebude opakovat, slibuji.“ Špičkami prstů pohladil její tvář, odložil obrázek a vyrazil tvořit lektvary. Pro jejího syna.

Byla mu zima. Ležel na pasece. Cítil, jak mu z rány na boku teče krev, byla horká. Tělem mu burácela bolest, měl pocit, jakoby krev v jeho žilách hořela... Obklopen zvířaty, která miloval, Salův Salshaj se k němu vrátil, když vykřikl bolestí, přiběhl dokonce i král jednorožců... Testrál, na němž občas jezdil... Jeho přátelé byli s ním a chtěli mu pomoci... A on věděl, že nemůžou. Umíral. Upnul svou mysl k Salovi. Chtěl ho vidět, naposledy...

„Aleku...“ poklekl u něj náhle muž s dlouhými vlasy. „Lásko, kdo ti to udělal? Vydrž, dostanu tě do hradu, uzdravíš se...“

„Nevím... kdo... to byl...“ šeptal Harry/Alec chvatně. Měl málo času... „Sale... miluju tě... Zase... se... setkáme... Přisahám na svou magii... Vrátím se... a spojím... svůj život... s tebou...“

Náhle ho obšťřela tma. Byla mu čím dál větší zima. Cítil chlad... Ale jeho myslí se prodírala zvláštní vzpomínka. Na nějakou vůni. Známou sladkou vůni, která mu přinesla tu smrtící bolest.

11. Nové vzpomínky

Bezvědomí ustoupilo ozdravujícímu spánku. A ten spánek s sebou přinesl i sny. Harry stál na místě, které nedávno viděl ve vzpomínce. Předsál Salazarových pokojů. Automaticky vykročil k jedněm dveřím, otevřel, v místnosti poznal klasický obývací pokoj. Zamířil k protější stěně, které dominoval veliký krb. Z misky na římse sebral šedozelený prášek, vhodil do plamenů, které zezelenaly. Vstoupil do krbu a zvolal: „Lví doupe!“

Všechno se s ním zatočilo...

... a v tom se probudil.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

'To se mi snad zdá,' zasténal Harry v duchu, sotva otevřel oči. Pohled na bílo, páchnoucí desinfekcí, mu stačilo. Zavřel oči a hodlal nový pobyt na ošetrovně radši zaspát. Nebylo mu přáno.

„Harry,“ uslyšel smutný hlas. S povzdechem zase otevřel oči a otočil hlavu po hlase.

„Pane profesore?“ zachraptěl. Polkl, zabolelo ho v krku. Zkřivil obličej.

„Tady, tohle vypijte,“ přiložila mu madam Pomfreyová lahvičku k ústům. Neochotně spolykal nechutný lektvar a zase zaměřil pozornost na ředitele. Ten počkal, až žena odejde a tiše řekl: „Harry, chceš vznést stížnost na profesora Snapea? Tvůj přítel Ron mě přišel informovat o tom, jak probíhal váš dnešní trest. Vzneseš formální stížnost na Severusovu neprofesionalitu. Máš v úmyslu se připojit?“

„Proč?“ vykulil Harry oči. Nerozuměl tomu. „Kotlíky drhneme od prvního ročníku, proč by Ron najednou chtěl...“

„Pan Weasley měl na mysli tvůj trest, chlapče,“ povzdechl si Brumbál. „Úprava mozkomořích ostatků je náročná i pro člověka bez problémů, natož pak pro někoho, kdo přítomnost těchto tvorů tak špatně snáší... Severus si to měl uvědomit. Bohužel nepochybují, že si tento druh tvého potrestání vybral záměrně... Pochopím, když si budeš chtít stěžovat.“

„K čemu by to bylo...“ zašeptal Harry. Unaveně položil hlavu na polštář a zavřel oči. „O tom, co mi dělají mozkomoři, moc lidí neví, vlastně jen Ron, Hermiona a Remus.“

„Proč Remus?“ nechápal Brumbál.

„Když jsem se mu svěřil, co slyším, když se ke mně ty stvůry přiblíží, nabídl mi, že mě bude učit Patrona. Těžko se ovládám, když slyším maminku křičet.“

„Ty slyšíš tohle?“ vyjevil se ředitel. Tohle netušil. „No, to jsem nevěděl. Ale odpověz mi, připojíš se ke stížnosti?“

Harry o tom chvíli přemýšlel. 'Aspoň, že mě už nebolí hlava,' pomyslel si. Pak potřásl hlavou. „Nepřipojím. Nebylo by to k ničemu, Snape mě pořád bude nenávidět. Žádná stížnost nezařídí, aby ve mně přestal vidět tátu a Siriuse.“

Brumbál chvíli nevěděl, co na to říct. Pak s povzdechem vstal a tiše řekl: „Ještě si to rozmysli, Harry. Tvůj kamarád byl velmi neústupný a pochybují, že to nechá plavat jako ty. Severuse nepropustím, což pan Weasley žádal, jako špeh ve Voldemortových řadách je pro nás velmi cenný, ale nebude si myslet, že mu všechno projde. Už jsme si dlouze promluvili a dal jsem mu najevo, jak mě jeho chování zklamalo. Neměl v úmyslu tě zranit, je si vědom, že to přehnal. Možná bys měl očekávat jeho návštěvu.“

'Jakoby nestačilo, že zas ležím tady,' zasténal Harry v duchu. O Snapeovu návštěvu nestál.

„Dobře, promyslím si to,“ zašeptal unaveně, jen aby se zbavil Brumbálova naléhání. Ředitel byl zjevně spokojen a odkrácel.

„Co si ještě nevymyslí,“ zamumlal Harry. Naštěstí byl sám, nebo si to aspoň myslel. Netušil, že chvílku před ředitelovým odchodem do místnosti vešel profesor lektvarů a skryl se v koutě, než Brumbál odejde.

Profesor Snape vstoupil na ošetrovnu s malou dušičkou – i když by to nepřiznal ani se smrtí na jazyku. Očekával, že Potter na něj uspořádá cosi jako hon na čarodějnice, že na něj pošle každého. Uvědomoval si, že oproti němu on nemá na škole příznivce, kromě Zmijozelů, ale ti by se za něj postavili pouze, kdyby z toho něco měli... Víc, než kdy dřív se cítil velice osamělý.

Vstoupil tak tiše, že si ho nikdo nevšiml. Viděl, že s Potterem ještě mluví ředitel, tak ustoupil do stínů a vyčkával.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Takže vyslechl velkou část jejich hovoru... který ho velice překvapil. Nebyl idiot, aby věřil, že Potter si nechce stěžovat proto, aby mu nepoškodil pověst a kariéru. Ale bezmoc a odevzdanost v chlapcově hlase mu zježila chloupky na krku. Došlo mu, že kluk očekává, že se nejen nic nezmění, spíš ještě zhorší... Tohle přesvědčení mu musí vymluvit.

„Nestůjte v koutě, profesore,“ ozval se Potter ospale. „Ředitel říká, že vás mám čekat.“

„Jak jste věděl, že jsem zde?“ zajímal se Snape, trochu vykolejeně, myslel si, že o něm nikdo neví.

„Cítím, když jste blízko,“ odvětil chlapec na lůžku se zavřenýma očima. „Něco jako instinkt, za ty roky už jsem si ho vypěstoval. Myslím, že vy to máte podobně.“

„Je pravda, že poznám, když se blízko mě plížíte pod pláštěm,“ uznal profesor trochu váhavě. Pak sebral odvalu a neochotně pronesl: „Pottere... omlouvám se. Nechtěl jsem vám ublížit, nebo vás zranit... Nevzal jsem v úvahu to, co bylo zjevné... Opravdu jsem se nechal unést svou pomstychtivostí a zachoval jsem se k vám ohavně. Nechápu, proč nenásledujete svého zrzavého přítele. Nezasloužím si to.“

„Já po vás nikdy nežádal, abyste mě miloval, profesore. Jen by bylo fajn, kdybyste si uvědomil, že nejsem váš nepřítel, i když se od začátku snažíte ho ve mně vypěstovat...“

Harry zněl unaveně. Nemoc, třebaže ji madam Pomfreyová zažehnala rychle, jeho tělo vyčerpala. „Chápu, že vás můj otec a kmotr trápili, jako můj bratranec a jeho parta trápí mě. I když je mám rád, neschvaluju, co vám dělali. Vím, jaké to je, stát proti přesile a být na ně sám... Vy jste jim ale byl rovný, uměl jste se bránit. Já proti vám nemám žádnou šanci. Nemůžu se prostě dohodnout na nějakým příměří? Mě vážně nebaví válčit ještě s váma! Mám dost nepřátel i bez toho!“ I přes únavu se Harry rozhořčil. Zelené oči se horečně leskly, ten pohled Snapea přiměl k němu vztáhnout ruku...

... a to gesto přinutilo Harryho ucuknout. Profesorova ruka okamžitě klesla, Harry si uvědomil, že se ho nejspíš dotkl. Nehledě na to, že ve svém stavu by se neubráníl, kdyby mu chtěl profesor jednu ubalit... a taky to nebylo pravděpodobné.

„Pardon,“ zašeptal Harry a sklopil oči.

„To je v pořádku,“ pronesl profesor chápavě. „Nedůvěřujete mi. Nezlobím se. Důvěru si musím zasloužit.“

Harry zase vzhlédl. Vzpomněl si, s jakou nadějí vstupoval v prváku do učebny lektvarů. Učebnice ho zaujala, na profesora, který ho už od večere sledoval, byl zvědavý. Nechtěl se automaticky řídit všeobecným názorem na profesora, chtěl si udělat obrázek sám... Pamatoval si na zklamání, které ho postihlo, když se zvěsti potvrdily, když ho Snape začal srážet.

„Můžu začít znova?“ nabídl Harry váhavě. A divil se sám sobě, co ho to popadá.

„Znova?“ nechápal lektvarista.

„Dobrý den, pane profesore, já jsem Harry Potter. Jsem sirotek a kouzelník,“ řekl Harry a natáhl k muži ruku. Ten ji překvapeně přijal.

„Těší mě, pane Pottere. Jsem Severus Snape, mistr lektvarů. Znal jsem vaše rodiče,“ řekl náhle, uvědomil si, že s tím klukem má přece jen něco málo společné. „S otcem jsem sice nevycházel, takže na něj nemám vřelé vzpomínky, ale vaši matku jsem znal od dětství, byla mou jedinou a nejlepší přítelkyní. Pokud budete mít někdy zájem, mohl bych vám o ní vyprávět.“

Harry doširoka rozevřel oči.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„To bych rád,“ šeptl. „Teta o mamince nemluví a moc jejích přátel neznám.“ Postřehl jemný pohyb v koutcích profesorových rtů, správně to odhadl jako pokus o úsměv...

„Bude to při hodinách pořád stejné?“ zeptal se po chvíli. „Já... chápu, že si musíte udržet před těma smrtijedama v závěru tvář, ale...“

„Nečekal jsem, že vám Albus prozradí, jakou roli ve válce hrají,“ přiznal profesor.

„Postavení profesora je pouze mým krytím. Jsem mistr lektvarů. Vědec. Nemám vlohy pro učení. Neměl jsem moc možností. Ale když už je to venku, prosím, nechte si to pro sebe.

Nikdy nevíte, kdo poslouchá.“ Počkal, až chlapec přikývne: „Měl byste už spát, pane Pottere. Uvidíme se při Lektvarech.“ Zaváhal, když si všiml nejistoty v Harryho očích a dodal: „Stačí vám mé slovo, že všechno, co vám před ostatními řeknu, bude jen divadlo?“

„Stačí, pane,“ kývl Harry. „A já slibuju, že nebudu schválně provokovat. Za to, že konečně udělám skvělejší lektvar bohužel neručím...“

„Zřejmě v tomto nemáte talent po matce, s tím se musím smířit...“ povzdechl si profesor s hraným smutkem, tím u Harryho vyvolal úsměv. „Maminka uměla lektvary?“ vyzvídala. Snape přitakal. „Byla to velmi nadaná lektvaristka... Výjimečná žena. Až bude čas, prozradím vám víc.“

„Děkuju, pane,“ usmál se Harry a zachumlal se pořádně do peřin. „Dobrou noc.“

„Já děkuji, pane Pottere,“ vstal profesor ze židle. „A dobrou noc.“

Když procházel dveřmi ošetrovny, chlapec už spal.

Po pár hodinách se Harry v přikrývkách zavrtěl a otevřel oči. Jako první si vybavil noční hovor se Snapem. Pousmál se, doufajíc, že to Snape myslel vážně a mají příměří, když už ne mír.

A hned potom si vzpomněl na sen. Na chvíli v Salových komnatách... Konečně zná způsob, jak se dostat do Godrikových místností. 'Doufám, že to fakt funguje,' usmál se pro sebe. Jak se dostat do Salova bytu, už ví. Nebude riskovat přistižení při skrytém vchodu za Velkou síní, půjde přes Tajemnou. Naplněný spokojeností se znova zachumlal a usnul.

Podruhé ho probudila madam Pomfreyová. Zamrkal, uslyšel zacinkání lahviček a hned měl jasno.

„Dobré ráno,“ zaskřípal nastydle. Zabolelo ho v hrdle, ošetrovatelka mu vtiskla do dlaně jeden z lektvarů.

„Vlastně už poledne, pane Pottere,“ řekla žena měkce. „Už je to lepší, horečka ustoupila, ta bolest v krku taky bude brzo pryč. Zítra už bych vás mohla pustit. Tohle je protizánětlivý lektvar. Pak je tu slabý proti bolesti. Není vám zle od žaludku?“

„Ne, madam,“ zavrtěl hlavou. Při tom pohybu se jen ozvala tupá bolest za čelem. „Jen mě bolí hlava. A myslím, že jíst nebudu, zatím.“

„Na tu bolest bude stačit lektvar... a pokud nechcete teď jíst, budete muset něco malého k večeři. Musíte zesílit.“

„Ano, madam,“ přitakal Harry poslušně. Vypil lektvary a ležel, čekajíc, až ho přestane bolet hlava. Právě, když si po pár minutách říkal, jaká je to úleva, že už ho nic nebolí, na ošetrovnu vběhlo několik studentů. Obklopili postel, při výkřiku dívčího ječáku Harry zkrivil bolestně tvář.

„Harry!“ zapištěla Ginny Weasleyová, nato se ozval její bratr: „Gin, nevrískej tolik! Harrymu není dobře!“

„Ahoj, Harry,“ řekla Hermiona, o poznání tišeji. Usmál se na ni. „Čau, lidi,“ zašeptal

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

unaveně. Posledních dvanáct hodin prospal, ale necítil se odpočínutý, pořád se mu chtělo spát, přitom lektvar na spaní mu Pomfreyová žádný nedala...

„Něco zajímavýho?“ vyzvídala.

„Něco ano,“ odvětila Hermiona a střelila pohledem po zrzavém mladíkovi. „Ron si oficiálně stěžoval na profesora Snapea.“

„Ředitel něco takovýho říkal,“ vzpomněl si Harry. Na Ronovu otázku, jestli do toho půjde s ním, zavrtěl hlavou, což jeho přítele naprosto konsternovalo.

„Harry, vždyť se k tobě chová hnusně!“ zasyčel Ron uraženě. Vzal si osobně, že jeho kamarád nedrží s ním. „Tak neprofesionální chlap by vůbec neměl učit!“ Harry si vybavil Snapeovo vysvětlení ohledně tohoto problému a taky si připomněl svůj slib. Škoda, možná by pravda přiměla Rona trochu snížit nároky...

„Přišel za mnou,“ přiznal přátelům. „Omluvil se. Vyříkali jsme si to. Slíbil, že se ke mně bude chovat slušně. Jen musím počítat s tím, že se před Zmijozelama bude muset tvářit, jako že mě nesnáší.“

„A co na to říká profesor Brumbál?“ zajímalo Hermionu. „Nějak se mi nechce věřit, že by tohle jen tak přešel.“

„Ve skutečnosti ze začátku souhlasil s Ronem,“ pronesl Harry. „Snape přišel po něm. Nevím, co bude říkat na naše příměří.“

„Harry, nechceš si to rozmyslet?“ ptal se Ron. „Teda... zbytek mého trestu přenechal McGonagallový, asi mu bylo jasné, že bych večer nepřišel... Ale ty vážně dovolíš, aby si to mohl zopakovat?“

„Rone, tenhle trest byl osobní,“ snažil se ho Harry přesvědčit. „Každý tohle nezažívá. Myslím, že odteď si bude dávat pozor. Rone, Snape není Umbridgeová. Je parchant, ale ne bestie. Je přece členem Řádu,“ naléhal.

„Doufám, že víš, co děláš,“ zavrčel Ron zamračeně, po delším mlčení.

„Vím, co dělám,“ kývl Harry. „A děkuju, že ses za mě postavil.“

Harryho vděčnost vyvolala na tváři kamaráda úsměv. „Někdo to dělat musí,“ ucedil 'skromně'. „Ted' z příjemnějšího soudku... Pojedeš s náma na Ústředí, na vánoce. Brumbál konečně povolil.“

„Zajímavý, v noci nic neříkal,“ zamyslel se Harry. „Ale když není proti...“ Chtěl sice pátrat, ale co stihne před odjezdem, to stihne, pak si udělá plán. Kdoví, co všechno najde... doufal, že ho druhý den opravdu madam propustí. Snad si aspoň stihne udělat ten rodokmen...

Měl štěstí. Madam Pomfreyová ho druhý den ráno uznala vyléčeným, Harry se taky cítil dobře, bylo štěstí, že ho tam nenechala déle. Nechce další zameškané hodiny.

Hermiona mu samozřejmě předala další pergamen s úkoly... tentokrát jich nebylo tolik, jako po té nehodě s lektvarem. A v soukromí, aby si nevšiml Ron, mu podstrčila malý lístek, vzkaz od Malfoye. S návrhem na schůzku Harry souhlasil, i čas mu vyhovoval... jen změnil místo. Místo Astronomické věže se setkají v umývárně Ufňukané Uršuly. Zamykací kouzla ovládají všichni tři. Kdyby je Ron hledal, dovnitř se nedostane. A on by se mohl jít podívat do Tajemné, jakmile se zbaví jejich společnosti... Hmm... V duchu si pochválil dobrý nápad a vybral se na snídani.

12. Akce a reakce

Harry měl vážně štěstí. Jemu a Hermioně se povedlo ztratit, než si Ron všiml, že jsou pryč – je fakt, že využili okamžiku, kdy se zase hádal se svou sestrou, na téma Ona a Harry.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Rychle se přesunuli do umývárny ve druhém patře... Blondatý Zmijozel už tam byl.

„Malfoyi,“ pokývl mu Harry na pozdrav, Hermiona ho napodobila.

„Pottere,“ opětoval pozdrav Zmijozel, „Grangerová...“ pohlédl na brunetku a na rtech mu kmitl kratičký záblesk něčeho, co Harry odhadl jako úsměv, když dívku polil ruměnec.

Přešel pohledem od jednoho ke druhému a na moment si pomyslel, co by z toho mohlo být, kdyby... A vzápětí se okřikl, když si uvědomil, že on sám – ač v minulém životě – udržoval vztah se zakladatelem hadího domu. Takže nebude své kamarádce rozmlouvat cokoli, co by ji spojovalo z mladým zmijozelským princem.

Ne, vůbec ne.

Jen na ni dá pozor.

A kdyby náhodou něco, bude tu pro ni, až si bude chtít pobřečet.

Hned potom donutí Malfoye sežrat jeho nejlepší hábit.

A bez majonézy.

„Z tvého vzkazu jsem pochopil, že chceš něco probrat,“ začal Harry zešíroka. Blondák přikývl.

„Probíral jsem ty tvoje řeči z nedávna s přáteli,“ vysvětlil, „všechny nás to docela překvapilo... Víím, že se vy Nebelvíři koukáte na nás Zmijozely spatra, nemáš důvod mi cokoliv věřit. Ale rád bych, abys mě přinejmenším vyslechl.“

„Pokud víím, Hermioně jsi to vysvětlil,“ opáčil Harry, „a věřím jejímu úsudku. A když už jsi to nakousl... To, že Nebelvíři koukají na Zmijozely spatra... My naopak máme pocit, že přesně to děláte vy, že každou živou bytost považujete za chamrad'. Zajímalo by mě, odkud to vlastně přišlo...“

„Harry,“ pokusila se ho upozornit Hermiona, „prý to začal Zmijozel sám... To přece víš, říkala to profesorka McGonagallová už ve druhém ročníku...“

Harry se na ni zamyšleně podíval.

„Upřímně doufám, že jednou ti to dokážu vyvrátit, ale zatím to nemůžu dokázat. Ale odmítám připustit, že prvním zarytým nepřítelem mudlů a mudlorozených byl Salazar Zmijozel. Tak.“ Odvrátil se od kamarádky, která na něj koukala s otevřenou pusou a podíval se na Draca, který na něj koukal podobně nevěřicně.

Tak se vyjádři, vyslechnu tě,“ řekl a posadil se na židli, kterou si vyčaroval. Jednu přidal i pro Hermionu, sobě posloužil Malfoy.

„Jak víš, že je Temný pán nečistokrevný?“ začal Draco vyzvídat. „Tohle zajímá všechny.“

„Řekl mi to sám,“ překvapil ho Harry. A jal se vyprávět zážitek z Tajemné komnaty a pro jistotu přidal i popis rituálu, kterým o Turnaji tří kouzelníků byl Lord Voldemort přiveden zpět.

Draco dlouho mlčel.

„Otec tam byl, že?“ otázal se chladně. Harrymu to z nějakého důvodu znělo smutně.

„Na tom hřbitově. A pak na Ministerstvu.“ Chladné šedé oči upřeně hleděly na zelenookého Nebelvíra. Harry si projel prsty vlasy... a pak mírně přikývl.

„Bohužel. Rád bych řekl ne. Ale nemyslím, že by ti prospělo, kdybych teď lhal.“

„Mám pocit, že se zbláznil. Pořád mluví o tom, jaká je to pocta... nechápu ho. Jakoby si neuvědomoval, že dopadnu stejně jako on, budu se domů vracet zraněný, mučením, nebo se jednou nevrátím vůbec... O tohle mám stát?“ ušklíbl se.

„Je to tvůj život,“ opáčil Harry. „Ty si o něm rozhodni.“

„To není jednoduchý, víš?“ pousmál se Zmijozel. „Ty vidíš nějakou cestu z toho, co ti předurčil Brumbál?“

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Spíš Trelawneyová,“ zamumlal Harry zamračeně.

„Prosím?“ udělali Draco a Hermiona zároveň.

„To je fuk,“ mávl nad tím Harry rukou, ale jak se zdálo, ti dva to nehodlali jen tak přejít.

„Harry, nezamlouvej to,“ řekla Nebelvírka přísně.

„Jo, Pottere, probíráme dost citlivý věci,“ připomněl mu dědic Malfoyů. „Cos to říkal o tý poloslepý můře?“

Hermioně zacukaly rty, ale ovládla se.

„Zmínil se ti otec, proč jde na to Ministerstvo?“ zeptal se Harry napřed. Draco kývl.

„Brumbál mi po tom všem řekl... Že tu věštbu před mým narozením pronesla Trelawneyová. Jeden Smrtijed tehdy vyslechl část věštby a šel to vyklopit svému pánovi. A na základě toho, co se Voldy tehdy dověděl, začal zabíjet novorozence, který do té věštby spadaly. Ta věštba totiž říká, že se jeho protivník má narodit v tu dobu, kdy jsem se narodil já. Podle toho přišel na mě. Nevím, proč se to nepovedlo, jak chtěl, ale život mi to zničilo dostatečně. Brumbál je přesvědčenější, že jen já ho dokážu zničit. Jenže Voldemort tu věštbu nezná celou a proto ji chtěl.“

„Harry, víš, co si já myslím o téhle profesorce a celém věštění,“ ozvala se Hermiona.

„Nemůžu popírat dávné proročky a jejich věštby, ale nechce se mi věřit...“

„Nemusíš tomu věřit, Miono,“ zarazil ji Harry. „Víš, podstatný je, že tomu věří Voldemort. Kdyby se podle toho blábolu nezařídil, všechno by dneska nejspíš vypadalo jinak. Věštby neznamenaají, že se už nedá nic změnit. Obvykle se podle nich ale lidé začnou chovat a to je naplňuje. Kdybys nad tím mávla rukou, půjde to jinak. To, jak se rozhodneme, ovlivňuje dění věcí kolem nás. Akce vždycky způsobí reakci. Věštba je akce. Ne reakce. Hodně lidí si to plete.“

Tahle ohnivá řeč dívku na delší chvíli umlčela. Ale Draca ne, ten pronesl: „Voldemort asi neví, čím ta věštba je, když ho ani nenapadlo jít po Trelawneyové.“

Harry po něm šlehl pohledem. „Nejspíš ne. Ne, že by mu to k něčemu bylo... Ona si to nepamatuje. Tohle je nevýhoda, věštcí si ty svoje vešplechty nepamatují. Je to, jakoby na chvíli vypnuli a něco mluvilo místo nich. Byl jsem u jedné její věštby,“ přiznal se náhle. „A když se vzpomatovala, ani nevěděla, že právě byla mimo. Natož, aby si pamatovala, co zrovna řekla.“

„Je to dlouho?“ zajímal se Malfoy. „A splnilo se to?“

„Ve třetáku,“ kývl Harry. „A když jsem o tom pak přemýšlel... Myslela tím někoho jiného, ale ve výsledku... jo, splnila se o rok později.“

„Ten Turnaj,“ hlesl Zmijozel. „Tenkrát se to všechno podělalo.“

„Myslím, že to se stalo mnohem dřív, Malfoyi. A v době, kdy do tohohle vlaku nastoupil tvůj tatík... Už to nejspíš byl rozjetý rychlík.“

„Přejdem k věci,“ přetřel si mladý Zmijozel čelo, jak se z těch informací snažil vzpamatovat. „Ptal jsem se, jak víš o polokrevnosti Temného pána, tos mi vysvětlil. Teď mi řekni: proč se snaží vyzdvihnout čistokrevné, když nemá ani právo mezi námi být?“

„Mysím, že se naprosto upnul na svůj původ ze Zmijozela... I když bych vsadil všechno co mám, na to, že pochází z rodu jeho nevlastní sestry. Bohužel už není možné jeho původ ověřit, i kdybychom se dostali k jeho krvi, myslím, že ten rituál znovuzrození jeho krev už hodně zředil. Nehledě na to, že přitom použil kost z ostatků svého otce i krev, co vzal mně,“ zamračil se Harry dotčeně. „No, takže je teď dost možná ještě méně, než polokrevnej.“

„Upnul se na zmijozelský původ,“ opakoval Draco. „A?“

„A... ale to jen můj názor... myslím, že se snaží naprosto ignorovat svou mudlovskou část.“

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Možná mu mudlové ublížili, když byl dítě... Ale na to by si mohla stěžovat spousta čarodějů a z nikoho z nich se nestal Temný pán.“

„Tohohle šilence bych nechtěl následovat, ani kdyby BYL čistokrevnej, natož když není,“ ucedil Draco. „Mění svět k horšímu. Takhle z něj nezůstane nic než ruiny.“

„Mudlové mají rčení, že děti jsou naše budoucnost. Naděje národa. My jsme teď naděje a budoucnost. Možná jsem se nenarodila čistokrevná, ale mám tenhle svět ráda a nechci ho vidět zničený. Budu za něj bojovat. Harry, ty nejsi mudlorozený. Ale jako mudla jsi vyrůstal. Který svět upřednostňuješ?“ zajímala se Hermiona.

„Vyrosl jsem v mudlovské rodině, která mě a magii nenávidí. Tady v kouzelnickém světě...“

„... jsi nazýván Spasitelem,“ skočil mu do řeči Draco a culil se.

„Na jedné straně mě nazývají Zlatým chlapcem a váží si mě, pro něco, co jsem nejspíš ani neudělal. Bůhví, co způsobilo, že mě Voldemort nedokázal zabít,“ pokrčil Harry rameny.

„Na druhé straně se mě pořád někdo snaží zabít. Tyhle dva světy se u mě tak nějak vyvažují. Ale u mudlů jsem neměl přátele. Neměl jsem ani vzdáleně pocit, že mám pro co žít, že mám budoucnost... Nechci vidět ani jeden svět v troskách. A to budou, když Voldemorta necháme. Chápeš, proč s ním pořád bojuju?“ podíval se na Malfoye. „Nejde jen o pomstu za rodiče, což bych mu taky rád omlátil o tu hadí hlavu, ale... Když se na to podíváme blíž, on likviduje, na co se podívá. Zabíjí bez rozdílu, i čistokrevný. Nikdo před ním není v bezpečí, stačí, aby sis před ním kýchl a bude tě mučit. Podle toho, co vím... Ani o svý Smrtijedy se nestará. Ty, co jim pomohl z Azkabanu jednoduše potřeboval. Chyběli mu do počtu... a Bellatrix nejspíš tou svou šíleností. On nepřestane, dokud nezůstane úplně sám. Kouzelníci i mudlové zmizí. Svět bude zničený. Toho se nechci dočkat, svou budoucnost si představuju jinak.“

„No, Pottere, nasadil jsi mi do hlavy spoustu brouků,“ zamumlal Malfoy a zvedl se. „Půjdu si to promyslet. Můžu něco říct svým přátelům? Jsou mezi nima takový, který nestojí o Znamení.“

„Doporučuju, aby sis to všechno napřed promyslel a přehodnotil,“ řekl Harry. „Ale řekni jim klidně všechno. Ať taky přemejšlej'. Je to i jejich svět.“

Mladý Zmijozel na něj chvíli zadumaně hleděl. Pak se narovnal a přikývl. „Děkuju, Pottere. Grangerová... Díky, žeš můj první dopis nehodila do ohně.“

Hermiona se usmála. „Doufám, že se nepostaráš o to, abych toho litovala,“ pronesla. Draco jí úsměv oplatil, přerušil kouzla na dveřích a odkráčel.

Harry se tázavě podíval na svou kamarádku.

„Můžu se spokojit s vírou, že víš, co děláš?“ zeptal se.

Hermiona se na něj podívala jako na blázna... Pak pochopila a zčervenala. „Spíš musíš,“ odpověděla a vyrazila ke dveřím. „Nedělej si starosti, Harry.“

„Nebudu,“ vzdychl a vzápětí osaměl.

Znovu zamkl umývárnu a zasyčel správné heslo. Vchod do Tajemné komnaty se začal otvírat. S překvapením si Harry uvědomil, že se těší.

Už podrobně ví, jak vstoupit do Salových komnat, nemůže se dočkat, jak si prohlédne staré věci, které důvěrně zná... Připomněl si, jak mu ostatní Zakladatelé řekli, že naposledy Salazara viděli, než odešel do svého bytu. 'Může být pořád tam?' pomyslel si. 'Třeba zakletý, nebo tak něco?' Otázku, kam jeho dávná láska zmizela, na okamžik nechal plavat, když se zastavil před známými kulatými dveřmi s hadím zámekem.

Zasyčel, zámek se sám spustil a následně mohl Harry projít. Sestoupil po krátkém žebříku a

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

stanul na zaplavené podlaze velkého sálu. Na jeho konci byla do mramoru vytesaná hlava s vousy... Ted' už Harry věděl, že to není zpodobnění Sala, ale jeho otce, kterého Sal velmi miloval. Harry starého lorda osobně nepoznal, ale jeho milovaný o něm hodně mluvil.

Do Raniho doupěte jít nepotřeboval, tak zamířil napravo. Přitiskl dlaň na jeden z pramenů vlasů kamenného lorda a zasyčel: >Hadí hnízdo!<

V na pohled jednolitém kameni zazářila zlatá linka, projela kamenem do tvaru dveří. Harry se usmál. Dotkl se místa, kde obvykle bývá klika. Neuvedomil si, že v minulém životě tyto dveře reagovaly na Alekovu! magii. Ale na tu Harryho není Tajemná komnata nastavená. Vůbec mu to nedošlo.

Proto ho nepřekvapilo, když se dveře pod dotekem jeho dlaně otevřely.

Vstoupil, na stěnách okamžitě vzplály kouzelné pochodně. Rozhlédl se, známé místo u něj vyvolalo úsměv. Sestoupil po schodech do středu sálu a vybral si dveře do obytných prostor. Všechny dveře se před ním otvíraly, cítil, jak se magie podzemí probouzí... a vítá ho. Najednou se cítil být doma. Zaplavila ho radost.

Z malé jídelny, kam se vcházelo z předsínky, zamířil do ložnice. Jak si pamatoval, měli skřítky. Předpokládal, že po Salově zmizení začali pracovat pro ostatní Zakladatele. Postel byla ustlaná. Ve skříních šaty, Harry dokonce našel několikery, o kterých si byl jist, že je sám nosil. Ale žádná známka, že by tu Salazar zanechal nějaké vodítko, jak ho najít. Pohládl pohledem lůžko, kde strávil tolik šťastných chvil se svým milovaným a zase odešel.

Procházel pokoji, kde se vůbec nic nezměnilo. Jakoby odtamtud odešli včera a ne před tisícem let. A všechny věci byly udržované... Harry si pomyslel, že je nejspíš na všem Udržovací kouzlo. Ale to nejdůležitější nenacházel.

Sal tu nebyl. Nikde.

Harry zesmutněl.

Opravdu doufal, že tady je, třeba zakletý, ale on by ho dokázal... Neodolal a zvolal: „Sale?! Lásko, jsi tu?“

Celým bytem se nesla ozvěna jeho zvolání... a pak ticho. Sklonil hlavu, ze rtů mu unikl vzlyk. Myšlenka, že nejspíš přišel pozdě, ho tak bolela. Nenacházel nic, co by si mohl vyložit jako vzkaz, nebo aspoň dopis na rozloučenou...

Usedl do křesla před krbem a usazenými očima se díval kolem sebe. Všechno to tu důvěrně znal. Pohlédl před sebe na zem, jeho zrak utkvěl na bílé huňaté předložce. Nějaká kožešina... Nevzpomínal si z čeho, ale bylo mu to jedno. Pamatoval si jen to, že se na ní se Salem miloval. A na mnoha dalších místech v těchto místnostech.

Přešel do knihovny. Tady ho Sal poprvé políbil. Mluvili o magických tvorech, kterým Alec/Harry vždycky rozuměl – jak si Harry vybavil, i v tomto životě si se zvířaty rozumí – a Salazar vyzvídal, jestli by dokázal sehnat Ranimu družku. Mluvili o milostném životě bazilišků a najednou se k sobě moc přiblížili...

Harry si nepamatoval, kdo udělal první krok, věděl jen, že to byl nejlepší den v jeho životě. Následovala totiž nádherná doba. Dlouhé měsíce scházení, než Sal Aleka přesvědčil, aby se k němu přestěhoval, dny i noci plné mazlení, milování. Hovorů o všem, o ničem, snění o budoucnosti. Byl šťastný a chtěl to zpět.

Procházel kolem regálů, knihy beze stopy prachu byl pěkně srovnané v policích, dokonce

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

jedna ležela na stolku před očarovaným oknem, jak ji někdo neuklidil. Harry se na podíval, nebyla mu povědomá. Byla vázaná v kůži a ještě sepnutá řemínkem. 'Kronika Zmijozelova,' přečetl si nadpis. Hádal, že jde o rodinnou kroniku, takže ani nepomyslel, aby ji hned otevřel a podíval se do ní. Ale nějak ho to k ní táhlo, tak ji nakonec vzal, zmenšil a strčil do kapsy. Aspoň bude mít co číst o vánočních prázdninách.

Z prázdnoty Zmijozelových komnat na něj padala pomalu deprese, tak se rozhodl zkusit štěstí v Nebelvírských místnostech. Vrátil se do obývacího pokoje.

Krb byl sice dávno vyhaslý, ale dřevo bylo po ruce a kouzlem zapálit oheň Harry uměl. Krabíčka s letaxem byla na římse.

Připravil se, nabral prášek, vhodil ho do ohně a když plameny zezelenaly, zašeptal: „Děj se vůle Merlinova,“ pak vstoupil a pronesl: „Lví doupe!“ Zavířil v zeleném ohni a za krátký moment vypadl z krbu v neznámé místnosti, zařízené v nebelvírských barvách.

13. Dobré a špatné zprávy

Připravil se, nabral prášek, vhodil ho do ohně a když plameny zezelenaly, zašeptal: „Děj se vůle Merlinova,“ pak vstoupil a pronesl: „Lví doupe!“ Zavířil v zeleném ohni a za krátký moment vypadl z krbu v neznámé místnosti, zařízené v nebelvírských barvách.

Harry napřed zaklel - „Pitomý krby!“ - ale vyskočil a oprášil ze sebe prach a saze. Pak se rozhlédl. „Sláva,“ zamumlal, „zdá se, že jsem tam, kde jsem být chtěl.“

Vykročil, aby si prohlédl Nebelvírovy komnaty. Do několika místností jen nakoukl, ložnice, koupelna a šatna ho nezajímaly. Knihovnou taky jen prošel, ale když mířil k posledním dveřím, které ještě neotevřel, ozval se za ním hlas: „Aleku! Tedy... Harry.“

Otočil se.

Na stěně proti dveřím se na něj smál Godrikův obraz.

„Godriku,“ usmál se Harry. „Nenapadlo mě, že tu máš obraz.“

„To víš, moje žena ho tu chtěla,“ mávl rukou Nebelvír. „Hodně četla.“

Harry přikývl. Matně si pamatoval dívku, s kterou se tento Zakladatel zasnoubil, třebaže se nedočkal jeho svatby.

„Našel jsi Sala?“ zeptal se mu nedočkavě. Náhle lesklé Harryho oči mu byly odpovědí.

Harry smutně zavrtěl hlavou.

„Z hlavního vchodu za Velkou síní jsem nedokázal přijít, přistihli mě. Do Salových komnat jsem se dostal přes Tajemnou komnatu. Z těch jsem do tvých pokojů prošel letaxem. Zdál se mi sen,“ dodal, když viděl Nebelvírův překvapený pohled. Ten přikývl a Harry pokračoval: „Salovy komnaty jsou prázdné. Ani on, ani žádný vzkaz. Myslel jsem, že aspoň nechá dopis...“ sklopil hlavu, aby se nerozplakal zklamáním.

„Salazar by po sobě něco nechal,“ potrásl hlavou Godric. „Moc se mi to jeho zmizení nezdá. Ale nevěš hlavu, Harry. Na něco přijdeme. Zatím se běž podívat do mé laboratoře. V té zadní skříni jsou ve stázi uchované lektvary. Udělej si rodokmen. Čisté pergameny jsou támhle ve stole,“ ukázal směrem k vyřezávanému stolu u okna.

Harry poslechl. Laboratoř, to byly ty poslední dveře, byla skvěle vybavená, i když vypadala zastaraleji, než vybavení, které používali dnešní studenti v hodinách. Godric mu vysvětlil, jak zacházet s očarovanou skříní, tak se snadno dostal k lektvaru a vyšel zpět do knihovny. Tam pod Zakladatelovým pečlivým dohledem vytvořil svůj rodokmen.

Do lektvaru Harry vkápl několik kapek své krve, lahvičku protřepal a pak lektvar vylil na

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

pergamen, tekutina se rychle vsákla, nechala pergamen úplně suchý. Zatímco se na pergamenu kouzlem vypisovala jména jeho rodiny, chvíli nervózně přecházel kolem a Godric ho pobaveně pozoroval.

„Bude to správně fungovat?“ zeptal se Harry najednou. „Nemohl se ten lektvar za to tisíciletí zkazit?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Nebelvír. „Právě tenhle lektvar je jeden z mála, které se mohou uchovávat pod Stázovým kouzlem. Rodokmen bude kompletní a platný.“

„Jak hluboko do minulosti ukazuje?“

„Tenhle standartní lektvar ukazuje, aspoň pokud vím, asi tisíc let zpátky. Takže ta první jména bych možná mohl znát...“ usmál se muž na obraze. „Rozhodně budou z mé doby...“

„Asi už to bude,“ podíval se Harry na pergamen. „Nevím, jestli se dokážu podívat.“

„Ale jen se podívej,“ pobídl ho Godric. „Čeho se bojíš? Za své příbuzné nikdo nemůže.“

Harry se naddechl a vykročil ke stolu. Vzal do ruky pergamen, hustě pokrytý jmény a začel se. Pak se ohlédl na Zakladatelův obraz, ve tváři šok.

„Godriku... Tys měl syna? Richarda? A tvá žena jmenovala Annabel?“

„Ano,“ usmál se muž. „To tam je? Jména mé rodiny?“

„Jo,“ hlesl Harry. „Vypadá to, že Richardův syn se oženil s vnučkou Salovy sestry. Měli tři syny. Ten nejmladší, protože nemohl být hlavou rodu, přijal stejně jako ten prostřední jméno manželky. A to jméno bylo... Peverell.“ Harry vzhlédl a dodal: „Nejmladší Peverell, Ignotus, byl zakladatel rodu Potterů. Otcova rodu.“

Godric se široce usmál.

„Takže v tomto životě jsi mým potomkem? Mám takovou radost. I Sal bude mít.“

„Napřed ho musím najít,“ povzdechl si Harry. Pak se znovu zadíval do pergamenu, zajímala ho rodová linie matky, ohledně níž si všiml, že se taky vypsala. Pro jistotu se zeptal:

„Godriku, měla by se ukázat taky mudlovská část rodu?“

Godric zavrtěl hlavou. „Ne, Harry. Nevím, jak dnešní lektvary, ale ty moje mohou ukázat pouze kouzelnickou krev. Čaroděje a motáky. Proč?“

„Protože se zdá, že moje máma nebyla tak mudlorozená, jak jsem myslel... Hele, Rowena měla bratra? Nikdy o něm nemluvila.“

„Ronan se narodil pár let po tvé smrti,“ vysvětlil Godric. „Rowenin otec ovdověl a oženil se podruhé, chtěl mužského dědice, když Rowena byla jeho jediné dítě.“

„Podle rodokmenu měl Ronan dva syny a dceru. A z její linie po pár generacích vzešel rod Evansů. Takže má máma asi pocházela z dlouhé linie motáků. Jsou tu i její rodiče, takže obyčejní mudlové to nebyli. Ha,“ zasmál se Harry, „to by měla vidět teta Petunie. Taky tu je. Strýc Vernon ne, ale Dudley ano... Takže bude taky moták.“

„Takže jsi čistokrevný,“ pousmál se Godric. „To je dobrá zpráva, že?“

„Já na tom tak nebazíruju,“ usmál se Harry, „ale znám lidi, s kterými by to seklo.“ Seslal na pergamen archivační kouzlo a svinul ho. Pak se podíval na svého předka.

„Že neumím lektvary já, to už jsem si tak nějak zvykl. Ale zajímalo by mě, odkud se vzalo, že Salazar je považovaný dnešními kouzelníky za mistrovského lektvaristu. Vždyť málem vyhodil hrad do vzduchu pokaždý, když chtěl vařit!“

„Vymyslel spoustu dokonalých lektvarů,“ mínil Godric. „Vím to, vařil jsem je. Ale kdo si vymyslel, že je dokázal i uvařit...“ rozchechtal se. Chvíli se smál, pak se uklidnil a poradil Harrymu, aby se vrátil na kolej. „Už jsi tu dost dlouho. Víme, že se zase uvidíme. Ale přijď do Obrazárny. Rowenu potěší, že jsi z její rodiny. Ronana měla velmi ráda.“

„Díky,“ usmál se Harry. „Stavím se brzo.“

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Vrátil se do Zmijozelských komnat, nedalo mu to, aby je ještě jednou neprošel... Zmocňovalo se ho zoufalství, když si uvědomil, že jeho milovaný tam opravdu není a on nemůže najít nic, co by mu prozradilo, kde je...

V zamyšlení a smutku se navrátil na kolej a ponořil se do učení, aby odvedl myšlenky jinam. Nakonec večer, když uléhal, si vyčistil mysl a naléhavě prosil magii, aby mu pomohla a navedla na cestu za Salem. Nějak to jít muselo, snažil se tomu věřit.

Když se následující ráno probudil a vybavil si, co se mu zdálo, naplnilo ho nové zklamání. Ve snu procházel předsálím Salazarových komnat. Zase. Okrouhlá místnost s několika dveřmi. Harry věděl, že všechny ty místnosti včera prošel, dvakrát. Marně. Teď, když mu magie neukázala to, co potřeboval vidět, si začínal zoufat. Nenacházel žádné vodítko. Ke snídani se dostavil ve značně depresivní náladě. A té nálady si všimla i Hermiona.

„Harry.“ Mrzutě se po ní podíval.

'Co sakra?'

„Vypadáš hrozně.“

'Fakt jo?'

„Není ti dobře?“ ptala se starostlivě.

Povzdechl si. Nechtěl na ni být hrubý, i když byla až moc... ustaraná.

„Jen jsem špatně spal, Hermi. To nic.“

Otevřela pusku, aby se zeptala na něco bližšího, ale nedostala možnost. Za jejími zády se zavlnil šmolkově modrý hábit se zlatými hvězdami. Harry v duchu zasténal a zvedl oči k Brumbálově tváři.

„Nenechte se rušit, studenti,“ usmíval se na Nebelvíry. „Jen chci pana Weasleyho, slečnu Weasleyovou a slečnu Grangerovou o něco požádat. Můžete se vy tři po snídani dostavit do ředitelny?“

„Ano, pane,“ odpověděli 'ti tři'. Harry si pomyslel: 'A já nic?'

Ano, Harry nic, protože na něj se ředitel jen krátce – a nepříliš vřele – usmál a odkráčel ze Síně. „Hele, Harry, vy jste si něco udělali?“ zajímalo Rona, zatímco Hermiona si ho podezřívavě prohlížela.

„Proč myslíš?“ zamumlal Harry.

„Takhle otráveně se na tebe koukal jen v pátáku,“ připomněl mu kamarád.

„Zase nám nic neřekneš?“ zeptala se Hermiona, vracejíc se ke svému jídlu. Harry se rozhlédl, mimoděk zalétl i očima ke zmijozelskému stolu. Snapeovi hadi o něčem zaníceně mluvili. Tedy ne všichni, Harry si všiml, že Malfoy, Zabini, Nott a Parkinsonová si něco špitali, stranou od těch dvou blbců, Crabba a Goyla.

Malfoy si Harryho pohledu všiml, jen neznatelně kývl a jinak nedal nic najevo.

Harry sklopil oči a směrem ke svým přátelům sykl: „Tady ne, jo?“

„Tak později,“ odpověděla Hermiona přísně. Dojedla, kývla na Rona, ten jen nerad opouštěl poslední talířek s párky... Odešli za ředitelem a Harry si smutně povzdechl. Všechno jde od desítky k pěti. Jestli to nebylo lepší, když si nepamatoval... Zamyšleně koukal na stůl před sebou, ani si nevšiml, že zmizely talíře a poháry. Dokonce ani nevnímal – a že na to měl vyvinutý smysl – že na něj od stolu kouká zamračený lektvarista.

V zamyšlení vstal a odešel si do věže pro věci na vyučování.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Sešel do sklepení, Ron a Hermiona dorazili až na druhou hodinu, takže přišli o zkoušení, ale testu už se nevyhli (haha). Protože Hermiona předala Snapeovi omluvku od ředitele, jen je poslal se zavrčením do lavic a začal test. Byl obsáhlý, zahrnoval snad všechno, co se kdy učili... Harryho až překvapilo, kolik si toho pamatuje. Dokonce si vzpomínal i na věci, které mu o lektvarech řekl Sal, ty tam napsal taky... Protože se soustředil na psaní, nemyslel na věci, které ho trápily a tak si vyčistil hlavu. Nakonec odevzdal pergamen hustě popsaný a naprosto klidný odešel na další hodinu. Během vyučování se nic zajímavého nedělo, k obědu snědl jen lehkou polévku a toust... a jakmile mohl odložit učení – a že Hermiona dohlédla, aby si udělal úkoly – chtěl se vypařit do Obrazárny.

„Harry! Chtěl jsi nám něco vysvětlit!“ připomněl mu Ron.

„Nechtěl,“ pomyslel si mladík, ale posadil se. Vrhla kolem nich kouzlo pro soukromí a řekl:

„Víte, jak nám sebrali body, protože mě Snape načapal v té místnosti za Síní...“

„Co s tím má Brumbál?“ nechápal Ron. „Proč je z tebe otrávenej?“

„Protože jsem mu nechtěl nic vysvětlit,“ řekl Harry. „A teď i možná proto, že jsem nechal tu věc se Snapem plavat. On chtěl, abych se připojil ke stížnosti.“

„Tak to ještě udělej, ne,“ napadlo Rona.

„Teď už ne,“ zavrtěl hlavou Harry. „Dokud to naše příměří neporuší Snape sám, nic dělat nebudu.“

„Dělej, jak myslíš,“ pokrčil rameny zrzek.

„A o po vás chtěl ředitel?“ zajímalo Harryho. Zneklidněl, když se jeho přátelé zarazili a vyměnili si nejisté pohledy.

„Nic zvláštního,“ řekla Hermiona. „Mluvil o cestě na Ústředí a kdo všechno tam bude. Chtěl vědět, jestli chci jet taky... Na Štědrý den chci být s rodiči, ale oni pak odjedou, takže pro mě přijde někdo z Řádu.“

„Aha,“ hlesl Harry. Tušil, že to není upřímná odpověď, nebo přinejmenším celá. Šlo ještě o něco a zjevně mu to nemají říkat. No, nemůže se Brumbálovi divit, on má taky tajemství. Ale že proti němu bude obracet jeho přátele...

Profesor Snape seděl za svým stolem v kabinetu a čekal. Předvolal si mladého Malfoye. Povšiml si, že se chování některých jeho svěřenců změnilo, především vůči Zlatému triu a Nebelvírům všeobecně. Neobrátilo se opačně, to ne. Ale teď si jeho Zmijozelové těch potáchaných Minerviných lvícat nevšíмали. A dnes u snídani... Jen slepý by si všiml těch pohledů mezi jeho kmotřencem a Potterem! Co to má znamenat?

Zaklepaní na dveře s ním škublo, ale ihned vstal a šel otevřít. Beze slova nechal blondáťého mladíka vstoupit. Posadili se ke stolu a chvíli mlčeli.

„Tak...“ začal mladý Zmijozel, „proč jsem tady?“

„Všiml jsem si jistého chování vůči některým tvým spolužákům z jiné koleje,“ pronesl Severus klidně, postřehl, že blondák se na okamžik zarazil, pak přivřel oči.

„Například?“

„Například u Pottera,“ prohodil profesor. „Nejsem slepý, Draco. Něco chystáš?“

„I tak by se to dalo říct,“ připustil student. „Ale nejde o lumpárnu.“

„Takže se nemusím obávat o pověst koleje, či stav bodů?“ zvedl muž obočí. Kmotřenec na něj vykulil oči. Pak zavrtěl hlavou.

„Ne, není třeba se obávat,“ odpověděl Draco. „Já a mí přátelé prostě jen pracujeme na své budoucnosti.“

Severus v duchu proklel Luciusovo naléhání, aby už v dětství začal Dracovi vštěpovat

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

umění Nitrobrany... Velmi prozíravé od otce, to ano... Ale takhle se nic nedozvěděl. Zdá se, že pro pravdu bude muset za Potterem.

„Uvědomuješ si, doufám, že některým osobám ve své blízkosti nemůžeš důvěřovat,“ naznačil, „dávej si pozor, před kým co říkáš.“

„Pokud narážíš na ty dva blby, které na mně nasadil otec,“ zkroutil Draco rty, „nemyslím, že oni jsou pro mě nebezpeční. Inteligence není to, čím oplývají.“

„Právě proto jsou nebezpeční, Draco!“ okřikl ho kmotr. „Idioti nemyslí, to je pravda. Ale neznamená to, že jsou hlší. Nebo že to, co slyšeli, nedokážou opakovat. Právě proto, že si oni neuvědomí cenu slyšených informací, neexistuje šance, že si to nechají pro sebe. Prostě plácnou, co je napadne. Nebezpeční jsou i proto, že to mohou plácnout před někým, kdo si uvědomí, co vlastně slyší. Crabbe a Goyle jsou ještě pitomější, než jejich otcové, ale neznamená to, že jsou neškodní. Pokud dneska slyšeli, co jste si povídali...“

„Myslíš u snídane?“ pochopil Draco konečně kmotrův ustaraný výlev. „Naštěstí jsme neprobírali nic důležitého, pro tu příležitost si hlídáme soukromí. Ne, domlouvali jsme se na Vánoce.“

Severus si oddechl. „Když už o tom mluvíš, všiml jsem si, že ses nezapsal na seznam studentů, kteří tu zůstanou přes svátky.“

„Chtěl jsem to udělat dnes večer,“ vysvětlil Draco. „Všichni jsme se dohodli, že zůstaneme. Blaise se nepohodl s matkou, Pansy namluvila té své, že se pokusí o moje svedení...“ ušklíbl se.

Severus vypadal pobaveně. „A to se nebojíš...“

„Ne, Theo by mě vykastroval, to vím jistě,“ smál se Zmijozel. „Já o Pansy stejně takhle nestojím.“

„A je někdo, o koho stojíš?“ zajímal se Severus. „Nezapomeň, že tvůj otec ti bude brzy domlouvat nevěstu. Už ti bylo šestnáct.“

Draco se zamračil.

„Tohle je taky věc, do které nechci, aby mi někdo mluvil. Ty ses například neoženil.“ Severus si povzdechl.

„To neznamená, že jsem nechtěl. A kdyby otec mé matky žil v době, kdy jsem končil své studium, pravděpodobně by mi taky někoho našel. Asi mám štěstí.“

„Copak nejsi osamělý?“ zašeptal jeho kmotrřenec.

„Je to jen o zvyku,“ prozradil Severus neopatrně své myšlenky. „Jsem vděčný, že se dnes nemusím obávat o život své rodiny. Víím, jak uvažuje Temný pán.“

„Nechtěl jsi nikdy děti?“ vyzvídá blondák.

„Ty mi dostatečně nahrazuješ syna,“ usmál se na něj muž. Jen v jeho přítomnosti nechával sklouznout svou strohou masku, jen Draco znal pravou povahu svého kmotra.

Chlapec se na kmotra usmál, dobře věděl, jak na tom u něj je.

14.Kouzelnické pohádky

Konečně nadešly vánoční prázdniny. Harry a Ron odcestovali na Ústředí na Grimauldovo náměstí, Hermiona za rodiči... Harryho utěšilo, že je v domě aspoň Remus Lupin. Dvojčata chodila do svého ochodu, i v této neklidné době měli kluci co dělat... Molly Weasleyová se starala o vaření, Arthur chodil na Ministerstvo, sem tam se objevili i mimo schůze Řádu Kingsley a Tonksová.

Harry si hned zkraje udělal úlohy, které na svátky dostali, Přeměňování a Lektvary, samozřejmě. Ron se sice chvíli vzpouzel, ale Harry poukázal na to, že až přijede Hermiona

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

a začne jim dávat kázání, budou ji moci odpálkovat s tím, že už mají hotovo. Když měl chvíli pro sebe, uvažoval, kam se na hradě ještě podívat, kde by mohl Sal být. Plánoval prohledat třeba celé sklepení, ale tolikrát už si prošel Pobertův pláněk a nic nenašel... Začínal si pomalu zoufat. Ve snech viděl pouze Salovy komnaty, v kterých už hledal, magie ho, jak se zdálo, nechala na holičkách...

Paní Weasleyová se rozhodla dům zútulnit a každý dostal svůj úkol. Protože znala Hermionu, příkaz pouklidit a srovnat knihovnu dostali Ron a Harry. Nebezpečné knihy už přemístili dávno, ještě v době, kdy tu byl Sirius, to, co zbylo, nemohlo nikomu ublížit. Klukům to dalo práci, strávili v knihovně skoro celý den. Večer, když se k nim po večeri připojila Hermiona, která měla pomoci Tonksové ve třetím patře, už seděli u šachového stolku a ona se na ně nasupeně zamračila.

„Nám nenadávej, Hermiono, my jsme si tenhle úkol dobrovolně nevybrali,“ řekl Ron a dal Harrymu první mat toho večera. Dívka vzdychla a mávla rukou.

„Tvoje máma má pravdu, já bych tu toho moc neudělala... Je tu až moc zajímavých věcí.“ Zamířila k jedné z knihoven a přelétla pohledem tituly. Pak jí pohled padl na stolek u okna, stála na něm hromádka knížek.

„Na tyhle jste zapomněli?“ poukázala na ně. Hoši vzhledli od hry a Ron se zakřenil: „Nojo, říkal jsem si, že jsem předtím měl těch knížek víc... Ještě je uklidím... Až dohrajeme další hru,“ a postavil znovu figurky na jejich místa, aby mohli s Harrym začít druhé kolo. Hermiona protočila oči a zabrala se do prohlížení neuklizených knih.

„Ty si nedáš pokoj se čtením ani o prázdninách? No tak, Hermiono,“ domlouval vlasaté dívce zrzek, když svého kamaráda už potřetí porazil. Hermiona jen uraženě pohodila svou hřívou a nevšímala si svých přátel, kteří zřejmě hodlali strávit hraním šachů celý večer. Respektive, jeden neustále vítězil a druhý prohrával.

„Stačí, Rone,“ vzdychl černovlásek po páté porážce a odložil své figurky. „Víc porážek už moje ego neunes. Zase příští prázdniny.“

„Platí. Vyklepnu tě o Velikonocích, Harry,“ uculil se Ron.

„Co čteš, Miono?“ usadil se Harry vedle kamarádky. „Vypadáš zaujatě.“

„Nemůžu si pomoci,“ poznamenala dívka, „ale vypadá to jako pohádky... Nevěděla jsem, že kouzelníci taky mají něco takového.“

„Jasně, že jo,“ přisedl si Ron, „'Bajky barda Bedleeho' zná každý kouzelnický dítě. My všichni jsme na nich vyrostli.“

„No, to vysvětluje, proč o nich MY nevíme,“ řekla Hermiona, letmo se dotkla pohledem Harryho a když přikývl, pokračovala: „Myslíš, že by Brumbálovi vadilo, kdybych si je půjčila?“

„Co by Brumbálovi vadilo, ti může být jedno, protože ty knihy jsou moje,“ odpověděl Harry. „Ráno mi Brumbál řekl o Siriově poslední vůli. Vydědil Bellatrix a Narcissu Malfoyovu a mě určil jediným dědicem. Ale ještě bude oficiální čtení, pozítří u Gringottů.“ „Teda... Takže jsi asi pěkně bohatej,“ prohodil Ron. Vstal a začal sklízet desku a figurky. Hermiona na něj nevěřícně pohlédla, snad jako jediná vycítila tu závist, kterou se snažil skrýt.

Harry ale nevnímal. Zmínka o Siriovi v něm probudila pečlivě potlačovanou vinu, žal, stesk. Být znovu v tomto domě pro něj bylo moc těžké... A problém s nenalezením Salazara

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

nepomáhal. Potřeboval přijít na jiné myšlenky, hra s kamarádem ho od nich odvedla jen nakrátko... Jak vstal, zavadil pohledem o knihu v Hermioniných rukách. Pohledem se dovolil, ona mu ji beze slov podala. Letmo svazek prolistoval, pak ho něco napadlo. Rychle se probral pamětí, jestli si vzpomene na kopírovací kouzlo.

Nevzpomněl si. Tak se zadíval na Hermionu. „Vzpomeneš si na kopírovací kouzlo?“

„Exemplum!“ usmála se a klepla dvakrát na knihu. Ta zazářila a na stolku se objevila ještě druhá.

„Nech si ji,“ usmál se na kamarádku Harry a s druhými Bajkami odešel do svého pokoje.

Srdce ho neskutečně rozbolelo, když do něj poprvé vešel. A ještě pořád se cítil divně, pokaždé když vstoupil. Sirius ho s Removou pomocí upravil pro Harryho... Stejně jako dům, i tento pokoj stále dýchal Siriovou nepřítomností.

Byl zařízen v nebelvírském duchu, ale buď se Sirius krotil, nebo Remus dohlédl na to, aby to jeho přítel nepřehnal... Stěny byly příjemně béžové, závěsy u oken a u postele rudé se zlatými ornamenty, nábytek z mahagonu. Na stěnách, prostých obrazů, se skvěly malby jak od malíře. Jak Harrymu Remus prozradil, to Sirius dokázal s pomocí kouzel vytvořit úžasné obrazy přímo na zdi. Očividně měl talent i vkus, ale tyto věci v něm byly celá léta potlačovány – nehledě na to, že v Azkabanu opravdu malovat nemohl.

Z nádherných zpodobnění Pobertů v jejich zvěromágských podobách – vyjma Červíčka, Sirius dobře věděl, že o jeho obraz by Harry nestál – skotačících na trávě před Bradavickým hradem, stejně jako jejich Patronů (dokonce i Liliina laň tam byla!), Brumbálův Fawkes, Remus ve své vlčí podobě... Celá Harryho nejbližší rodina.

Když je viděl poprvé, vyhrkly mu slzy do očí. Remus ho chápavě pozoroval a přitom jemným tónem vysvětloval: „Sirius pro tebe chtěl něco zvláštního. Doufal, že už brzo dostanou Červíčka a on bude svobodný. V tom případě by požádal o tvé opatrovnictví. Celou dobu říkal: 'Harry konečně bude mít pořádný domov, jak si zaslouží. Z tohoto temného domu pro něj udělám skutečný domov...‘“

Ta slova Harryho rozplakala úplně. Trvalo dlouho, než se uklidnil, Remus ho celou dobu držel a utěšoval ho.

Tehdy taky Removi slíbil, že udělá, co Sirius chtěl. Z Ústředí Řádu vytvoří domov. Protože vlkodlak sám nedávno přišel o svůj byt – žil totiž v malé mudlovské čtvrti v Londýně a tu jednoho dne 'navštívili' Smrtijedi – nabídl mu, aby se nastěhoval, což muž vděčně přijal. Nejdřív se Harry bál, co udělá s Kráturou, který svého pána zradil. Brumbál mu ale vysvětlil, že Krátura se podle zvyků skřítkého národa potrestal za zradu, z toho Harry pochopil, že si s přítomností tohoto skřítky už nemusí lámat hlavu. Brumbál mu navrhl, pořídit si jiného, načež byl okamžitě probodnut pohledem Hermiony, která byla zásadně proti.

Harry o tom ale uvažoval a v úvahu mu připadal pouze jediný skřítek. Dobby, samozřejmě. Tak ho ještě to ráno, kdy se dověděl o Siriově odkazu, zavolaal a zeptal se ho, jestli se chce stát jeho osobním skřítkem. Věrný skřítek se okamžitě rozplakal a pak začal Harrymu vděčně objímat kolena, což mu bylo brzy zakázáno. Za Brumbálovy asistence a v utajení před jistou Nebelvírkou, byl proveden rituál přísahy, jakou kouzelníci přijímali do svých služeb skřítky.

Spolu s Dobbyho a Removou pomocí Harry začal dávat sídlo do kupy. Šlo to pomalu, ale něco už bylo znát. Vzhledem k přítomnosti černé magie v domě Harryho napadlo najmout Billyho jako odeklínače, říkal si, že bude lépe mít tam odborníka, kterému může věřit.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Za těch pár dní, co tu byl, se ale nedalo stihnout moc, navíc, pozítří jdou na Příčnou... Harry se dost obával čtení Siriovy závěti. Měl pocit, jako by mu Brumbál neřekl vše...

Rozhodl se rozptýlit. A co by pro to mohlo být lepší, než pohádková knížka? U Dursleyů si toho moc neužil, některé knihy byly sice předmětem povinné četby v mudlovské škole, ale jak tam byly zmínky o kouzlech, knihy byly vyhozeny, Harry potrestán. No, teď aspoň věděl, co je na tom tak žralo... Takže pohádek si opravdu moc nepřečetl.

Napřed se umyl - Sirius mu k ložnici velkoryse přidal i koupelnu – a převlékl se do pyžama. Pak si zalezl do postele s knihou kouzelnických pohádek.

Otevřel ji vzadu, hledajíc obsah. Tam našel několik názvů pohádek:

- 1.Čaroděj a skákající hrnec
- 2.Fontána příznivé sudby
- 3.Mágovo chlupaté srdce
- 4.Králíce Alice a chechtavý pařez
- 5.Příběh tří bratrů
- 6.Spřízněné duše aneb Příběh o spícím hadovi

Nevěděl, co si má myslet, když si ty názvy četl. Zvlášť to 'Chlupaté srdce...' To ho spíš odrazovalo. Ale ta poslední vypadala neškodně. Spřízněné duše, to bude o lásce. A to o spícím hadovi, to je spíš matoucí. No nic, jdeme na to, oznámil v duchu Harry a nalistoval příslušnou stránku. Pak se nadechl a začel se.

'Spřízněné duše aneb pohádka o spícím hadovi.

Dávno předávno, za časů, kdy mudlové a kouzelníci žili bok po boku v míru, žilo na velkém hradě několik přátel, dva kouzelníci a dvě čarodějky, pomáhali svými kouzly všem potřebným zblízka i zdaleka.

Časem si tři z nich založili rodiny, ale zbylý kouzelník zůstával pořád svobodný. Ne, že by se nikdy nezamíloval. Ale žádná z dívek, mudlovských či čarodějek, urozených či chudých, mu nebyla souzena. U žádné necítil, že je jeho spřízněnou duší. To pocítil u jediného člověka, u svého přítele, mladého urozeného čaroděje. Jen tento mladík dokázal probudit v jeho srdci pravou lásku.

Jednoho podzimního dne si ho zavolaal jeho starý otec a řekl mu: „Můj synu, stárnu. Už tady dlouho nebudu, ale předtím se chci dočkat vnoučat. Náš rod musí mít dědice. Najdi si ženu, chlapče. Ožeň se a dej mi vnuka.“

Mladý kouzelník si povzdechl a řekl: „Otče, snažil jsem se. Po celé zemi, kam jsem došel, jsem hledal nevěstu hodnou našeho rodu a mého srdce, svou spřízněnou duší. Ale žádná žena mi není souzena. Má spřízněná duše žije v mladém muži.“

„Vím o tvé lásce. Ale ten chlapec ti nedá dědice, synu. Já nemám tolik sil, abych zplodil dalšího syna a manžel tvé sestry nemůže zdědit postavení hlavy rodu. Ožeň se, můj synu a dej mi dědice, ať mohu s klidem odejít k našim předkům.“

Mladík se vydal do knihovny a četl a studoval pradávne svitky a grimoáry, dokud nevynašel řešení svého problému. Vymyslel lektvar, který umožní jeho lásce počít a porodit dítě. Ještě ten večer mu to na schůzce s nadějí oznámil. Jak doufal, i jeho milenec byl nadšený a ochotný.

Ale ani jeden netušil, že jejich soukromý hovor byl vyslechnut mladou čarodějkou, vzdálenou sestřenkou jeho přítele, u něhož vyrůstala. Už od mala mladého lorda milovala a snila o tom, jak se stane jeho ženou.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Nyní se její sny válely v prachu, když poznala, že srdce její lásky hoří pro mladičkého kouzelníka... Vymyslela tedy plán, jak nenáviděnou konkurenci odstranit z cesty. Využila toho, že partner jejího vyvoleného rád chodil do lesa na procházky, provázen jejich společným mazlíčkem, velikým hadem. Jednou se had rozehnal za kořistí a ona se zezadu nenápadně připlížila ke kouzelníkovi, který ukradl – podle jejího mínění - její lásku. Nenamáhala se použít kouzlo, postačila jí obyčejná dýka... ovšem smočená v mantichořím jedu. Rychle utekla a nechala mladíka o samotě zemřít.

Mladý lord ovšem nějak vycítil, že jeho láska potřebuje pomoc a začal ho hledat. Když ho napadlo podívat se do lesa, objevili se jednorožci a odvedli ho k jeho milovanému. Umíral v krutých bolestech, téměř nevnímal... Probral se jenom, když jeho milenec popadl jeho zraněné tělo do náruče a v slzách ho prosil, aby vydržel, že ho uzdraví. Mladík z posledních sil pronesl: „V tomto životě tě musím opustit, má lásko, ale přísahám na svou magii, že se zase setkáme. I kdybych měl prožít nespočet životů a hledat tě tisíc let, najdu tě a spojím s tebou svůj život, jak jsme chtěli.“

Kouzelník chlapce políbil a rovněž přísahal, že bude čekat na jeho návrat. Pak jeho milovaný zemřel. Čaroděj mu vystrojl honosný pohřeb a hluboce pro něj truchlil. Krátce nato pochoval i svého otce, který syna na smrtelném loži znovu prosil, aby dal jejich starobylému rodu dědice. Mladý muž to slíbil a po době předepsané pro truchlení se vydal pro radu ke svým přátelům. Chtěl splnit slib svému otci, ale nezradit přitom svého milence. Jedna z nich, krásná čarodějka, nadaná jasnozřivostí, mu poradila toto: „Na jižním cípu království se blízko břehu objevuje ostrov, viditelný pouze magickým očím. Prý tam žije velmi starý a mnoha mocných kouzel znalý čaroděj. Možná by on věděl, jak bys mohl naplnit oba své sliby a nezradit.“

Nešťastný kouzelník jí poděkoval a vydal se na dlouhou cestu hned druhý den. Rozloučil se s přáteli a jen s věrným koněm vyjel hledat mocného čaroděje. Projel celou zemi, cestoval dál na jih až dojel k moři. V záři zapadajícího slunce si všiml obrysů ostrova.

Ubytoval se v hostinci a hostinského se zeptal na ten ostrov. Ten se podívil a řekl: „Musíš být čaroděj, pane, nebo mít elfskou krev, když ho vidíš. Ten ostrov je kouzelný a vidí ho jen čarodějové a elfové.“

„Máš pravdu, dobrý muži, jsem čaroděj a přišel jsem zdaleka. Hledám pomoc mocného kouzelníka.“

„No...“ hostinský se podrbal na svém velkém bambulovitém nose a zamyslel se. Pak řekl: „Říká se, že na tom kouzelném ostrově opravdu žije nejmoudřejší čaroděj. Že prý ví úplně všechno, protože má zrcadlo, které mu ukáže každé místo na světě, které si usmyslí. Ten by ti mohl pomoci, pokud tě přijme. Říká se, že se k němu každý nedostane.“

Vděčný kouzelník dobrosrdečnému muži vřele poděkoval a rozhodl se, že ráno vyrazí na ostrov. Na břehu si najal od jednoho rybáře loďku a odplul tam, kde viděl ostrov. Ale plul takhle celý den a ostrov, jako by před lodí sám uhýbal, ne a ne k němu dojet. Nakonec padla noc. Rybář svěřil pádla čaroději a na chvíli zdřímł. Po chvíli spal tak tvrdě, že ho nevzbudilo ani, že zničehonic doplul k břehům ostrova.

Kouzelník ho nebudil, vyskočil z loďky, přivázal ji ke sloupku, který čněl ze země a chtěl se vydat hledat obydlí slovutného vševědoucího čaroděje.

Udělal pár kroků a před jeho očima se něco rozzářilo. Vchod do jeskyně. A z té vyšel starý věkovitý muž, s bílými vousy, sahaly téměř až na zem.

„Vítej, lorde. Viděl jsem tvůj příchod už před dlouhým časem. Vím, co tíží tvé srdce, co tě vyhnalo z tvého domova až sem, na můj ostrov. Hledáš pomoc, kvůli části své duše, která tě

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

právě opustila. Ale hledáš marně, příteli.“

„Jak to myslíš?“ vykřikl mladík. „Copak to znamená, že musím své dny už navždy strávit sám? Dal jsem otci slib, že dám rodu dědice! A já chci... aby se mi vrátil ten, koho jsem miloval...“ dodal tišeji. „Všichni mí přátelé jsou šťastní. Chci být taky.“

„Tvé štěstí tě čeká, chlapče,“ pronesl čaroděj s úsměvem. „I když ne teď. Pojd' dál. Něco ti ukážu.“

Mladík ho poslechl, sklíčený slovy čaroděje. Starý muž ho odvedl dozadu do jeskyně, kde v malém vodopádku spadl čistý pramen do křišťálového jezírka. Tam na kamenném stole stála na podstavci veliká křišťálová koule. Ukázal na ni a řekl: „Tvůj milovaný se pořád ještě nenarodil. Bude mít stejný dar jako ty, vládnout kouzelnou mocí, natolik velkou, aby tě byl hoden. Chceš-li se znovu spojit se svou spřízněnou duší, musíš čekat. Dlouho.“

„Jak moc dlouho?“ zašeptal kouzelník. Hleděl na kouli, která se uvnitř náhle zahalila bílou mlhou.

„Velmi dlouho. Pohlédni do mého zrcadla. Usilovně myslí na to, co si přeješ vidět. A bude-li tvá myšlenka správná, zrcadlo ti ukáže odpověď.“

Mladý muž se zadíval do mlhy a v duchu si stále opakoval: 'Kde je má spřízněná duše?

Ukaž se mi, prosím... Kdy se naše cesty spojí v jednu?"

Mlha náhle prořídla a on spatřil na krátkou chvíli známou půvabnou tvář, přesto vypadající trochu jinak... V tom okamžiku věděl, že ji bude mít před očima navěky, nikdy na ni nezapomene. Po chvíli se opět ztratila v mlze. Pohlédl na starce. Smutně se usmál.

„Kde ho najdu...“

„Tvá spřízněná duše za tebou přijde sama, chlapče. Ty budeš trpělivě čekat. Od teď za tisíc let, za tebou přijde, dá ti svůj slib a tvá duše bude úplná.“

„Proč tak dlouho? A jak myslíš, že přežiju tisíc let?“ vyjekl mladík zděšeně.

„Až tehdy se narodí. Buď budeš čekat na svou souzenou polovinu, nebo si vezmeš první dívku, kterou potkáš, i to je řešení tvého problému.“

„To nemůžu udělat!“ zoufal si kouzelník. „Ale nemůžu žít tak dlouho!“

„Každý problém mívá řešení, synku, třebas ne snadné,“ povzdechl si muž tiše.

„Jaké?“

„Ráno moudřejší večera,“ upozornil ho starý čaroděj. Nabídl mu nocleh, mladý kouzelník přijal, uleh na lůžko z bylin a měkké houně a pohroužen do myšlenek na svou lásku brzy usnul.

Když se ráno probudil, podal mu starý muž dvě lahvičky a pergamen. Na otázku, co to je, odpověděl: „V modré lahvičce je lektvar, který tě uspí, než přijde tvůj osud. V té druhé lektvar, který tě probudí. Na pergamenu je popsán rituál, který tě přivede sem, zde budeš spát. Jen mi slib, že ani jedno nedáš z ruky.“

„Děkuji, čaroději. A jak se probudím, když budu uspaný lektvarem?“

„Musí tě probudit tvá spřízněná duše. Musíš někde u sebe mít pergamen, kde bude napsáno, co má udělat. S tím už si poradíš, ne?“

„Ano. Děkuji ti. Pozval bych tě na svatbu, ale...“

„Myslím, že já si to čekání už odpustím,“ usmíval se stařec a sledoval, jak jeho mladý návštěvník utíká k rybáři, který stále spal v loďce. Naposled mu zamával a odrazil odvázanou loďku od břehu. Vesloval pryč. Teprve když se rybář vzbudil, ohlédl se. Ostrov opět zmizel, ale kouzelník byl šťasten, že našel řešení svého problému a rychle se vydal na cestu zpět.

Po dlouhé době konečně dojel do cíle, na své rodné sídlo. Tam se smutkem zjistil, že na

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

panství se usadila jeho nevlastní sestra s manželem. Ti ho odmítli nechat žít v jeho rodném hradu s nimi a poslali ho pomocí temných kouzel pryč. Ač byl jediným pravým dědicem, jako prvorozený a jediný syn, s žalem v duši odešel na hrad svých přátel.

Jeho přátelé ho přivítali s otevřenou náručí. Všichni už měli rozkošné děti, ale mladá čarodějka, vražedkyně jeho milence, na něj stále čekala. Co byl pryč, odmítala všechny nápadníky, neposlouchala domluvy svého bratrance, v jehož domě žila. Hned při první večeři začala vyzvídat, zda mladý čaroděj našel ve světě svou spřízněnou duši.

Mladík smutně odpověděl: „Našel a nenašel. Dozvěděl jsem se, že musím na její znovuzrození čekat tisíc let.“

Dívka mu po večeři nabídla, že si ho vezme, když si tedy nikoho nepřivedl. Dá mu dědice a on bude moci získat sídlo rodu zpět pro sebe, jak to chtěl jeho otec.

Kouzelník si vzal čas na rozmyšlenou a o její nabídce chvíli vážně přemýšlel. Ale když se už rozhodl, že tedy přijme, znovu se mu před očima objevila krásná tvář jeho souzené poloviny. A v ten okamžik se pevně rozhodl.

Ve svých podzemních komnatách, které v hradě obýval, vytvořil skrytou komnatu a v ní magický portál, bránu na ostrov, kde stráví oněch tisíc let, v čekání na svou lásku.

Když však řekl čarodějce, že se rozhodl neženit, ale čekat, uražená žena, která už se svatbou počítala, se rozlítla. Nedala na sobě nic znát, ale začala spřádat pomstu. Jednou ho sledovala do jeho podzemních komnat a tam se mu znovu nabídla. Opět ji odmítl a tehdy na ním vyslovila kletbu. Bude čekat na svou spřízněnou duši a dočká se jí. Ale v okamžiku, kdy se setkají, udeří její kletba a oni nikdy nebudou moci být spolu.

„Až tvá spřízněná duše stane před tebou, nabereš podobu, v které tě nebude moci milovat! Navěky můžete být spolu a přesto zůstanete navždy rozděleni!“ vykřikla tehdy zhrzená žena a utekla, aby se vyhnula kouzelníkově zlobě. Trestu ale neunikla. Mazlíček, kterého mladý kouzelník choval, mocný král hadů, ji pronásledoval. Aby se zachránila, změnila se v ptáka a pokusila se odlétnout. Ale had byl mrštný, vztyčil se vysoko a polapil ji do své tlamy, plné jedových zubů. Tak zaplatila čarodějka za své zločiny.

Prokletý kouzelník nelenil, vzal lahvičky s lektvary a prošel portálem, ocitl se v jeskyni starého čaroděje. Našel ho na lůžku, umírajícího. Posledními slovy mu čaroděj sdělil: „Můj ostrov ti bude úkrytem, než se tvůj osud přihlásí. Může být i tvým domovem, budeš-li si to přát. A kletba, kterou na tebe v hněvu uvrhla ona mladá žena, musí být zlomena láskou. Tvá spřízněná duše si tě musí vzít v té podobě, kterou ti kletba přisoudí. Jen tak budeš osvobozen a štěstí, chlapče.“

Zakrátko čaroděj zemřel a jeho dědic hospodařil na jeho, nyní svém, ostrově. Pomocí kouzel postavil své budoucí lásce krásný hrádek, k němuž vedla cesta čarodějovou jeskyní. Když byl dokončen, zjistil, že je na čase jít spát, uložil se ke kouzelnému spánku. Pro svého vyvoleného připravil dopis, aby věděl, co má dělat, až přijde. Pak se napil uspávacího lektvaru a usnul.

A od té doby zakletý kouzelník čeká, až do hradu vstoupí jeho láska.'

„No, to mě podrž,“ zašeptal Harry. Vůbec se od knihy nemohl odtrhnout, natolik ho ta zvláštní pohádka zaujala. Už když začal číst, připadalo mu to známé, i když nebyla zmíněna žádná jména a tak v polovině mu došlo, že tohle je vyprávění jeho minulého života, jeho lásky k Salazarovi. Konečně věděl, co se s jeho milovaným stalo... a co musí on udělat, aby ho našel. Slzy mu tekly po tvářích, když si naplno uvědomil, jak blízko je cíli. Svářila se v něm obrovská radost s dojetím, za chvíli už regulérně plakal do polštáře.

Nakonec usnul únavou.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

15. Kletby a dědictví

Voldemortovo sídlo

Do sálu, kde Temný Lord Voldemort seděl na svém trůně a rozmlouval se svou milovanou Nagini, vstoupil Smrtijed, hlavní strážný kobek, kde Voldemort věznil své zajatce.

Smrtijed se hluboce uklonil a než stačil Temný pán něco říct, promluvil: „Dovol mi, oznámit ti novinu, můj pane.“

„Mluv!“ štěkl podrážděně Voldemort, nelibě nesl, že byl vyrušen ve chvíli své siesty. Zvažoval, že onoho drzouna potrestá, ať chce říct cokoli, i kdyby snad byla zpráva zajímavá.

„Můj pane, ta stará zajatkyně, která byla letos v červnu přivedena z Odboru záhad, měla vizi. Svědkem byl jeden z mladších strážných.“

„Přived' ho!“ zařval na něj Voldemort. Vstal z trůnu a chvíli netrpělivě přecházel po stupínku. Nagini stočená do smyček ho nevzrušeně sledovala.

>Zssachovej klid, můj milovaný pane, sss,< zasyčela po chvíli. Temný kouzelník se zastavil, pak se znovu posadil na trůn a pohládl hada po hlavě.

Vtom do sálu vešel hlavní strážce a provázel ho vyděšený mladíček, zjevně jeden z nedávno označených. Voldemort službou v kobkách zaprvé trestal – například, když některý z nováčků selhal při plnění úkolu, při práci se zajatci přišel k rozumu; a za druhé tak odměňoval ty, o nichž věděl, že najdou v této práci největší potěšení.

Vystrašený chlapec se jen pomalu přibližoval ke svému hrozivému pánovi. O službu mezi Smrtijedy nestál, ale jeho otec – oddaný Smrtijed z vnějšího kruhu – trval na svém.

Mladík klesl na kolena, Voldemort k němu těsně přistoupil a vzal ho za bradu. Bezohledným Nitrozpytem vnikl do jeho mysli a prohledal každý její kout.

Proroctví, které našel, si prohlédl několikrát. Pak se zamyšleně odvrátil od mladíka, který se v mdlobách a krvácející z nosu zhroutil na chladnou mramorovou podlahu. Temný pán jen mávl rukou, aby ho odtáhli, přihlížející následovníci ihned poslechli. Voldemort osaměl, ale nijak si nevšímal, že i Nagini se kamsi odplazila.

'Kletba, zrozená ze zloby, přisoudila před tisícem let mladému muži hadí tvář.

Neporazitelným se stane ten, který jeho kletbu zlomí a spojí se s ním. S nimi vstoupí magický svět do nového věku.'

Tak znělo proroctví zajaté Vidoucí, té staré ženské, kterou věznil už od toho fiaska na Ministerstvu. Přemýšlel, co je tím myšleno. Indicie obsažené ve věštbě mu nic neříkaly. Ale byl už dost starý a vzdělaný. Jeho sbírka knih obsahovala nespočet informací, takže zamířil tam. Rozhodl se hledat a najít. Začal mezi těmi nejstaršími knihami o kletbách.

Ústředí Fénixova řádu

Harry se v posteli zavrtil a povzdechl si. Probudil ho ten samý sen, který se mu zdál už kolik dní, i zde na Ústředí Řádu. Zítra se vrátí zpět do školy a může hledat dál. Když promýšlel příběh z knihy pohádek a sen, usoudil, že magie ho vede správně. To on jen nevidí, co vlastně hledá. Pokud Sal po jeho smrti vytvořil ještě jednu místnost, je logické, že on o ní neví... Musí se tedy znovu podívat.

„Najdu tě,“ slíbil obrázku, který si udělal před odjezdem ze školy. V Obrazárně Zakladatelů si zkopíroval Salův obraz a zmenšil ho na velikost větší fotografie. Ten si položil tady na noční stolek. Protože na něj použil kouzla na odvrácení pozornosti, nikdo si rámečku s

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

krásným mladým mužem na obrázku při návštěvě jeho pokoje nevšiml. Nevěděl, jak bude vysvětlovat vztah se Zmijozelem, až ho najde, ale nechtělo se mu to řešit už teď.

Vánoce byly jako vždy krásné. Celé Ústředí bylo ozdobeno – tedy Molly Weasleyová mládež 'přesvědčila' k dřině a úklidu. Naštěstí jim pomáhala Tonksová a dvojčata, takže s pomocí kouzel byli celkem brzy hotoví. A vánoční ráno... Harry si jako obvykle protrpěl chvilkový pocit, že je v tom vřelém weasleyovském chumlu navíc... Dokud nepřišel Remus, aby mu předal dárek. Ale víc než dárek, který, jak mu Remus prozradil, vymysleli ještě spolu se Siriem, byl fakt, že tam někdo přišel jen kvůli němu. Po Siriho ztrátě se s Remusem víc sblížili. Pocit, že má ještě nějakého dospělého, o něhož se může opřít, Harryho posílil. A tak, když se ho vlkodlak z legrace zeptal, jestli už má v Bradavicích nějakou slečnu – poté, co od Harryho Ron opět odehnal svou 'malou' sestřičku – se mu přiznal, že má někoho rád, ale jsou už delší dobu od sebe. Ale slíbil, že až se znova setkají, tak Removi svého vyvoleného představí. Do té doby ho prosil o mlčení.

Remus byl samozřejmě překvapen, když mu došlo, že Harryho volba padla na muže, ne dívku. Ale měl Harryho příliš rád na to, aby ho zavrhl za to, do koho se zamiloval. Nevadilo mu ani to, že je trochu starší, jak chlapec přiznal. Jen se ujistil, že to není Snape a byl spokojen.

Harrymu se ulevilo. Mohl se vypovídat ze svých vroucích citů, byl pochopen a podpořen. Přesně to od pravé rodiny čekal. Měl jisté pochybnosti, že by to se Siriem šlo tak snadno. Ron samosebou večer vyzvídal, co s Harryho zástupným kmotrem tak dlouho řešili, ale jeho kamarád se jen usmíval. Odpověděl, že se musel svěřit s tím, co v Bradavicích v poslední době prožívá a teď má klid. Ron to vzal tak, že si jejich bývalému profesorovi postěžoval na Snapea a víc to neřešil.

V den, kdy bylo u Gringottů slyšení kvůli Siriově závěti, se Harry ne zrovna dobře vyspal. Opět následoval magii, aby konečně našel tajuplnou místnost ve zmijozelských komnatách. Opět se ocitl v hlavní hale. Začínalo ho to štvat. Ta zpropadená místnost je tedy tam. Ale KDE!

Ale moc času na rozčilování neměl, přišel pro něj Remus a hnál ho na snídani. Pak se dostavil ředitel Brumbál a jmenoval několik dalších, kteří se mají dostavit ke čtení závěti. Zahrnovalo to – kromě Harryho - prakticky všechny Weasleye, Tonksovou, Remuse a Kingsleyho.

V bance se naší skupiny ujal skřet Griphook a odvedl je do velké kanceláře. Tam se jim představil důležitě vypadající skřet s brýlemi.

„Dobré odpoledne, vážení pozůstalí. Kéž vaše se zlato dále množí a vaši nepřátelé poznají porážku,“ popřál všem. „Mé jméno je Ragnok, jsem vedoucí Blackovských účtů. Posad'te se, za okamžik začneme.“

Všichni si posedali na připravená křesla a vyčkávali. Za malou chvíli, když se Ron neudržel a řekl: „Přišli jsme všichni, na koho se ještě čeká?“ se otevřely dveře a dovnitř vstoupil profesor Snape a za ním jistý blondatý Zmijozel.

„Co tu chceš, ty fretko?“ vyštěkl Ron, Harry ho strhl dolů a sykl: „Rone, kušuj! Nejspíš má důvod tu být, je částečně Black.“ Měl jisté tušení.

„Co-“ Ron se chtěl začít hádat, ale Hermiona z druhé strany ho popadla za loket a stáhla zpět do křesla. Draco na Harryho vděčně kývl, letmý pohled věnoval i Hermioně (což jeho

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

kmotrovi neuniklo) a šel si sednout.

„Tak, konečně jsou zde všichni obmyšlení,“ začal Ragnok. „Začínám číst, tak prosím klid. Já, Sirius Orion Black, při plném vědomí a přičetnosti – nech si ty ksichty, Snape, nebo si to rozmyslím a nic nedostaneš – promiňte, profesore, to tu opravdu stojí,“ vzhlédl skřet a muž, sedící vzadu vedle Draca nasadil dost udivený výraz. Zřejmě si myslel, že je tu jen jako doprovod. Ron potlačoval smích.

„- při plném vědomí a přičetnosti rozdělují Blackovský majetek takto: Weasleyovi. Molly a Arthure, jste skvělí přátelé a přijali jste Harryho jako vlastního. Doufám, že obsah trezoru číslo 129 vám dost vykompenzuje všechny starosti, které teď máte. Dvojčata. Frede a Georgi, vám dávám Pobertovský zápisník žertíků. Nepochybuji, že si s ním poradíte... a možná i trochu zatopíte nejmenovaným maskovaným osobám. Abyste to zvládli finančně, připojuju k tomu i smlouvu na Zonkův obchod. Koupil jsem ho po Novém roce a nestačil jsem vám to předat.“

Dvojčatům upadly čelisti až na podlahu. Ragnok si odkašlal a pokračoval: „Rone. Jsem ti vděčný za tvou věrnost Harrymu. Zkus trochu zapracovat na té závisti – nezapomeň, že Harry by dal cokoli za to, co máš ty, i kdyby to znamenalo, že by chodil v dřevěných kalhotkách a bez bot. Ty máš rodinu. Nezapomínej na to.“ Ron byl okamžitě červenější, než jeho vlasy. „Protože chápu, že to nemáš snadné, odkazuju ti trezor číslo 233. Měsíčně se ti z něj bude vyplácet kapesné, ale k celému trezoru dostaneš přístup, až dokončíš Bradavice.

Ginevro. Jsi mladá a talentovaná čarodějka. Nepochybuju, že si v životě poradíš... Ty dostáváš trezor číslo 234. Je tam stejná částka jako u Rona, taky budeš dostávat malé kapesné, mimochodem, vaši rodiče jsou oprávněni tyto vydání pozastavit, jako správci. A celkový přístup k němu dostaneš v den, kdy se vdáš. Je to tvoje věno.

Hermiono Grangerová. Jsi zřejmě jedna z nejchytřejších čarodějek, jaké jsem poznal. A jako taková nejspíš věříš, že peníze nejsou všechno. Ale určitě se ti budou hodit, takže jako věno v den, kdy se provdáš, obdržíš přístup k trezoru číslo 245. Bude se ti hodit, až přijdou děti, věř mi. A dnes ti budou předány vybrané knihy z blackovské knihovny. Neboj, není tam nic temného.

Teď moje sestřenka Nymfadora,“ obvykle růžové vlasy byly smutně tmavé, ale na tváři mladé ženy se objevil malý úsměv, když se dověděla, že obdrží jistou velmi atraktivní částku a její matka doživotní rentu.

„Remusi Lupine,“ oslovil Ragnok dalšího obmyšleného, „byl jsi jeden z mých nejbližších přátel a jsi spolukmotr našeho štěněte.“ Harry zrudl a zavrtěl se, když zezadu uslyšel tiché zachechtání.

„Pamatuješ tu horskou chatu? Zažili jsme tam úžasné prázdniny před pátým ročníkem.

Nikdy nepřestanu litovat, jak jsem tě ohrozil, jen kvůli své zášti. Až přijdeš za mnou, budu doufat, že uslyším, žes mi odpustil. Odkazuju ti tu chatu. Udělej s ní cokoli chceš, žij tam, prodej ji, nebo tam jezdi na dovolenou... Je tvá, stejně jako 100 000 galeonů, které ti právě přibyly do trezoru. Mám jen jednu prosbu. Opatruj naše štěňátko, když já už nemůžu...“

Remus si dojatě otíral oči. Harry z toho všeho byl trochu zmatený, ale poslouchal dál.

Bystrozor Pastorek obdržel sérii knih o obranných kletbách a malou částku. Brumbál taky nějaké knihy o starodávných kouzlech. Pak Ragnok prohlásil: „Tím jsme vyřídili přátele a přejdeme k nepřátelům. Severusi Snape. Snad nebudu seshora litovat, že jsem se takhle rozhodl... Prosím, slib, že to, co ti odkazuju, využiješ pro dobro, to znamená ke zničení toho zpropadeného hadího zmetka. Je to pár knížek o lektvarech a temných kouzlech.“

Harry se ohlédl, Snape vypadal poměrně vykořeněný.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Draco Malfoy. Synovče, tvou drahou šílenou tetičku i milovanou matinku jsem vydědil, doufám, že si to nebereš osobně. Myslím, že jsi nafrněný fracek,“ Harry jen protočil oči, „ale mám tušení, že nejsi stejný idiot, jako ten, co tě zplodil. Takže pro případ, že mám pravdu, jsem se rozhodl tě zabezpečit. Podmínkou je, že dokážeš, že nemáš znamení a odpřísáhneš na svou magii, že se nepřidáš k Hadímu ksichtu. Ten parchant nesmí dostat přístup k ničemu, co patřilo Blackům. Pane Malfoyi, soupis a přístup k vašemu dědictví dostanete po splnění podmínek, souhlasíte s tím?“ optal se chlapce Ragnok. Draco, pobledlý a rozrušený, přitakal.

„A poslední odkaz... Harry Potter.“ Harry vzhlédl. Jak poslouchal skřetovo čtení, pozapomněl, že by měl dostat něco i on.

„Harry, jsi syn, kterého jsem si přál a nikdy neměl. Pochopím, když to odmítneš, ale přál bych si, abys přijal lektvar krevní adopce a stal se mým synem i pokrevně. Staneš se tak plnoprávně Lordem Blackem. Odmítnutí na tvém dědictví nic nezmění. Mám tě rád, Harry, prosím, zvaž to. Odkazuju ti hlavní sídlo Blacků, stejně jako ostatní blackovská sídla, ale přeju si, abys z těch, v kterých nebudeš bydlet, udělal dětské domovy. Války dělají z dětí sirotky. Vsadím se, že Remus ti s tím rád pomůže. Trezor číslo 131 je určený k vedení Nadace pro kouzelnické a mudlorozené sirotky. Starej se o ty děti, Harry. Konečně bude blackovské jmění dobře použito. Vsadím se, že máti mě teď proklíná, ať už je kdekoli... Hlavní rodový trezor je tvůj. Volný přístup dostaneš v den své plnoletosti, nebo pokud se oženíš dřív. Malou částku jsem přidal i do tvého školního trezoru, jako kapesné. Podrobný seznam toho, co obnáší tvůj nový majetek, ti skřeti předají. Seznam je připraven, předám vám ho, než odejdete, pane Pottere,“ řekl skřet a pokračoval ve čtení.

„Mám vás rád, lidi. Dávejte na sebe pozor, doufám, že se uvidíme až za hodně dlouho... A dejte za mě pozor na Harryho. Zatím sbohem, Sirius.“

Harry už nepokrytě plakal do Remusovy košile, děvčata, paní Weasleyová a Tonksová se otíraly mokré tváře. Ragnok odložil hlavní dopis a napil se, vyčkávaje, dokud se pozůstalí nevzpamatují. Po delší chvíli Harry zvedl hlavu. Vysmrkal se a otřel si oči. Pak se podíval na Ragnoka. „Přijmu tu adopci,“ prohlásil tiše, ale zřetelně. Skřet přikývl, jiný, mladší skřet k němu přistoupil s podnosem, na němž stála karafa s vodou, pohár a lahvička s lektvarem. „Vypijte tento lektvar, pane Pottere, tím v sobě přijmete krev svého kmotra a stanete se Blackem.“

Harry poslechl. Lektvar byl nechutný, ale dalo se to. Chuť spláchl pohárem vody. Pak podepsal pár listin a obdržel blackovský prsten Lorda.

Pak Ragnok oslovil Draca. Harryho ani nepřekvapilo, když okamžitě odhalil svá předloktí a přísahal na svou magii, že se nepřidá k Voldemortovi. Harry tušil, že až se tohle dostane k Malfoyovi staršímu, bude pěkně běsnit.

Pak už si předávání zbylých odkazů moc nevšímal. Sedl si k Remusovi a přemýšlel o Siriovi a jeho přání. „Myslíš, že by se zlobil, že jsem na kluky?“ zamumlal k Removi tichou otázkou. „Pochybuji,“ vlkodlak zavrtěl hlavou. „S pohlavím si Sirius nikdy hlavu moc nelámá, když šlo o milostné věci. Miloval tě. Nesoudil by tě za to, že se ti nelíbí holky.“

„Díky,“ usmál se Harry. „Můj první syn se bude jmenovat Sirius.“

„Jak chceš mít dítě s klukem?“ zajímal se Remus. „Adoptuješ ho?“

„Když to nepůjde jinak,“ pokrčil ramena Harry. Usmíval se a neodpověděl na Removu otázku: „Jak jinak?“

Po návratu na Ústředí byl ale ze svého klidu dost nelítostně vytrhnut, protože si ho předvolal

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

ředitel Brumbál. Harryho ohromilo, když mu vysvětlil, že by udělal dobře, kdyby se - v souvislosti s adopcí, věštbou a možnostmi, že zemře mladý - včas oženil a dal svým dvěma rodům dědice. Sám se mu nabídl, že mu v tomto pomůže. Prý není problém domluvit sňatek s vhodnou dívkou a dítě tu může být raz dva. Například Ginny Weasleyová je vhodná adeptka...

Harry na profesora koukal jako opařený. Stejně jako Remus, který Harryho doprovodil, tohle nečekal.

„To nemyslíte vážně, Albusi, Harry je velmi mladý...“ snažil se něco namítat. Když ucítil dotek na paži, podíval se na Harryho vedle sebe. Byl pobledlý, ale vypadal odhodlaně.

„Při vši úctě, řediteli, tohle je věc, do které si nedám mluvit. Manželství je věc, která by měla ležet na mně. Žádnou nevěstu mi hledat a domlouvat nemusíte. Já už jsem někomu svoje slovo dal. Přisahal jsem na svou magii, že svůj život spojím s ním a to taky udělám. Ginny si nevezmu. Dodržím svůj slib.“ Pak se otočil a hrdě odkráčel.

16. Harry zmizel!

Prázdniny utekly jako voda. Harry se do školy vracel rád, natěšený, jak prohledá podzemí a konečně najde svého milovaného. Knihu s pohádkou, která ho navedla tím správným směrem, samozřejmě bral s sebou.

Teprve, když si v ložnici šestáků vybalil, uvědomil si, že mezi jeho věcmi leží i kronika Zmijozelského rodu. Na ústředí na ni ani nesáhl. Úplně zapomněl, že ji vzal s sebou...

Rozhodl se ji vrátit tam, kde ji objevil - do zmijozelských komnat.

Ale byl večer a on padal únavou, tak jen nakoukl dovnitř, že si osvěží to, co věděl o svém drahém Salovi tehdy... Informace o jeho předcích, otci a strýci, který zemřel mlád, přelétl pohledem. Pak narazil na jiný rukopis, jak si pamatoval, tak tento byl přímo Salazarův.

Zřejmě osobní zápis, vedení kroniky bylo obvykle svěřeno důvěryhodnému členovi rodu, či pověřenému služebníkovvi, kterému hlava rodu věřila.

Harry se začel a vzápětí se prudce posadil, hltajíc text.

'Červen roku 996, Bradavický hrad.

Dnes je to přesně rok, co mě můj drahý Alec opustil a já se chystám vykročit na cestu, na jejímž konci se s ním opět shledám. V podzemních komnatách zde v Bradavicích jsem vytvořil komnatu a do ní umístil portál, vytvořený za pomoci rad onoho moudého starce z ostrova.

Čteš-li tento zápis, můj milovaný, už víš, jak se ke mně dostat. Vstup do třináctých dveří v našich komnatách, Aleku, umístil jsem je pod Raniho ochranu a odhalí se vyzváním v hadím jazyce. Tak nikdo nezvaný nevstoupí.

Portálem je zrcadlo elfů z Erisedu. Ne to, které ukazuje naše touhy a přání, tohle jsem nechal vyrobit teprve nedávno, krátce před tím, než poslední elfové opustili Bradavický les. Je nutné přechíst hadím jazykem nápis vyřezaný v rámu, portál se otevře a ty můžeš projít. Prosím, chvátej, Aleku, čekám už příliš dlouho. Pokud mě opravdově a ještě stále miluješ, přijď za mnou. Tvůj Sal.'

Harry kroniku zaklapl a hleděl před sebe. Dostal poslední vodítko. Vyskočil z postele, z kufru vyhrabal neviditelný plášť a pár svých cenností. Nevěděl, jestli se vrátí do rána a tak se rozhodl, že si své nejcennější věci schová ve zmijozelských komnatách. Kolem své postele zatahl závěsy, jako že už spí. Sešel do společenky, kde se opatrně vyhnul všem, kdo by o něj mohli zavadit... Jeho přátelé spolu seděli u krbu a něco si vyprávěli. Jak právě

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

zaslechl Ginny, když je míjel, svěrovala se Hermioně, že Brumbál už pracuje na tom, jak přesvědčit Harryho, aby se s ní zasnoubil.

Nebelvír si jen v duchu oddech, mizí právě včas. Jen se zarazil, když zaslechl Hermionu: „Tohle je ale vůči Harrymu nefér, Ginny. Manželství je věc, do které by se nikdo neměl nutit. Proč mu nedáte čas, aby si to rozhodl sám?“

„Ale já Harryho miluju a on mě!“ namítala Ginny. Harry se radši vzdálil.

„Jsi si jistá, Gin?“ zeptal se Ron zamyšleně. „Harry nevypadá zamilovaně. Rozhodně ne, když je s tebou.“ Harry se jen pousmál, lojalita jeho přátel ho zahřála u srdce.

U východu už jen postřehl, jak rozčilená Ginny běží nahoru do dívčích ložnic. Využil toho, že dva třetíci vyklouzli ven za svými toulkami (pravděpodobně do kuchyně) a vyplížil se jim v patách. Naštěstí šli opačným směrem než Harry, takže nemusel našlapovat moc potichu. Ale spěchal, aby se vyhnul času, kdy začíná profesor Snape obchůzku.

Ve druhém patře se zamkl v umývárně Ufňukané Uršuly, otevřel vchod do Tajemné komnaty a sklouzl dolů. Celý natěšený utíkal k Raniho doupěti. Vešel dovnitř a rozhlédl se. Ignoroval nepořádek, pozůstatky baziliškových dávných večeří... Zajímalo ho jediné. Kde mohl být skrytý vchod, cesta za jeho láskou?

Zasyčel: >Zjev se!<

Ve stěně po jeho pravé ruce se začaly objevovat dveře. Harry zatajil dech, pak dveře otevřel.

V malé místnosti s tmavou podlahou a stěnami byla jediná věc – zrcadlo, osvětlené slabým světlem odkudsi seshora... Vzhlédl, bylo tam okno, kterým pronikalo několik paprsků, ale vypadalo to jako pod vodou. Při pomyslení, že se nachází pod Černým jezerem, Harrymu naskočila husí kůže. Radši přemístil svou pozornost k zrcadlu.

Velice se podobalo tomu z prvního ročníku, ale bylo z tmavě červeného dřeva, krásně naleštěné.

Harry se nadechl, v očích ho zaštipaly slzy. Je tak blízko. Zadíval se na rytiny nahoře nad stříbrnou plochou... Byla to slova v neznámém jazyce, domyslel si, že asi v elfském. Ale písmo mu bylo známé, trochu jako pokroucená angličtina. Vzpomněl si, že má použít hadí jazyk, tak opatrně a pomalu je nahlas četl a ostražitě sledoval plochu zrcadla, co se bude dít. Zprvu se nedělo nic.

Harry dočetl a čekal. Když se jen tak sledoval v zrcadle, napadlo ho, jestli neměl udělat něco víc, možná, že něco řekl špatně a proto to nefunguje... Přistoupil těsně k zrcadlu... a vtom se to stalo. Povrch zrcadla se rozčeřil, jak když vhodí do vody kamínek.

Odvážil se. Natáhl prsty k té náhle pohybující se hladině, zaváhal, pak zaťal pěst a vstoupil do zrcadla.

Měl pocit, že se ponořil do ledové vody, nemohl se nadechnout... Ale dřív, než stačil z nedostatku kyslíku zpanikařit, pronikl na druhou stranu. Klopýtl, udělal dva kroky a rozplácl se na zem, jako když přistává s přenášedlem. Tlumeně zasakroval, pomalu se zvedl do kleku. Vnímal. Byla tma, ale kolem voněla tráva a voda. Neviděl na víc než pár metrů před sebe. Koukl nahoru, v Bradavicích bylo pár dní před úplňkem, ale tady – ať to bylo kdekoliv – Harry nic moc neviděl, obloha byla zatažená těžkými tmavými mračky. Rozhodl se, že půjde, kam ho nohy povedou. Hůlkou vytvořil malou světelnou kuličku, aby někde nesletěl ze srázu. Slyšel šumět vodu, nebyla moc daleko, znělo to jako malý vodopád... Určitě to nebudou Victoriiny vodopády, ale spadnout někam a přizabít se, to nechtěl.

Po delší chvíli si uvědomil, že už nešlape po trávě, ale pod nohama mu skřípou kamínky,

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

možná písek. 'Že bych byl na pláži?' pomyslel si a rozhlédl se, kam mu vykouzlené světlo dovolilo. Zjistil, že už není venku. Zvuk vody slyšel stále, ale trochu tlumeně a ve skrovném světle poznal, že se nachází v jeskyni. Když zdvihl hůlku nad hlavu, ozvalo se zapištění a něco mu zapleskalo nad hlavou, prudce se skrčil.

„Blbej netopýr,“ zamumlal.

Odhodlaně vykročil dál. Jeskyně ho vedla neznámo kam, ale Harry měl jedinou vidinu, najít svou lásku. Všechno ostatní mu bylo ukradené.

Cesta jeskyní mu připadala téměř nekonečná, zrovna, když si začal říkat, že už snad musí být někde v Austrálii, udělal další krok a ovanul ho mnohem svěžejší vzduch. Harry se zhluboka nadechl. Když otevřel oči, vykulil je. Byl venku z jeskyně.

A stál před nádherným hradem.

Ron se zavrtěl a neochotně otevřel oči. Kdyby necítil svírání žaludku, ležel by dál. Slyšel šustění, jak jeho spolubydlíci vstávali. Nespokojeně zavrčel a vyhrabal se z přikrývek.

Přešel vrávoravě k posteli svého nejlepšího přítele a zaklepal na sloupek.

„Harry, vstávej, jdeme na snídani,“ zahuhlal a očekával obvyklé nevrlé mručení. Ticho ho ale zarazilo a probralo.

„Harry?“ zaklepal znovu. „Kámo, vstává...“ odhrnul závěs a vytřeštil oči. Otočil se Nevillovi, který právě vyšel z koupelny. „Neville, viděls' Harryho dneska ráno?“

Hnědovlasý Nebelvír se na něj překvapeně zadíval a zakroutil hlavou: „Ne, naposled včera večer, když šel nahoru. Když jsem si šel lehnout, už měl zataženo, tak jsem myslel, že spí.“

„Takže tady nebyl celou noc?!“ vyjevil se Ron.

„To fakt nevím,“ pokrčil rameny Neville. „Třeba prostě jen vstal dřív... Nebo spal jinde.“

„Kdo spal jinde?“ zazíval Seamus, vraceje se z koupelny, s Deanem v závěsu.

„Harry,“ odpověděli Ron a Neville zároveň.

„Ty jo, že by vážně někoho měl?“ hvízdal Seamus. „Slyšel jsem večer Ginny, jak se čílí... Prý se s ní Harry nechtěl zasnoubit, protože prý Brumbálovi řekl, že dal slovo někomu jinému... Já myslel, že se vymlouvá.“

„V tomhle by Harry nekecal,“ mínil Neville. „Nejspíš asi byl přes noc někde jinde. Ale zajímalo by mě, která to je? Viděli jste ho s někým, nebo po někom koukat?“

„Cho Changová?“ navrhl Dean.

„To skončilo už v pátáku,“ zamítl Ron. „Hele, nemyslíte, že by šel třeba... po Mioně?“

„Ne, to určitě ne,“ vrtěli hlavou všichni. „Všichni víme, jak Harry vypadá, když kouká po holce, na Hermionu se takhle nedíval nikdy,“ přesvědčoval Rona Neville.

„No, dobře,“ vzdychl Ron. „Tak se po něm kouknu.“

„Však on přijde na snídani, ať byl kdekoli,“ chlácholil ho Dean. „A pak z něj dostaneme, s kterou byl.“

„Hm,“ udělal Ron nejistě, ale pak se vzchopil. Zmizel v koupelně a o deset minut později už vcházel do Síně na snídani.

Naložil si horu jídla na talíř a poohlédl se po svém kamarádovi. Jedl a rozhlížel se, sotva zaregistroval, že se vedle Ginny posadila Hermiona.

„Ahoj,“ pozdravila přátele. „Kde je Harry, Rone?“

„Nevíme, čekáme, až přijde, nespál v ložnici,“ pronesl Ron s napůl nesnědeným párkem v puse. Hermiona odvrátila znechuceně pohled, mimoděk sklouzla očima ke zmijozelskému stolu. Na zlomek vteřiny se zaklesla pohledem o šedé oči kultivovaného zmijozelského

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

prince. Pak oba sklonili hlavu ke své snídani. Hermiona si vzpomněla na Harryho otázku, jestli se může spolehnout na to, že ví, co dělá. Najednou už si nebyla tak jistá, že ví, co dělá. Zamyslela se nad tím, co se vlastně děje a co by s tím eventuálně měla dělat... takže jí naprosto uniklo, jak Ginny Weasleyová vyslýchá svého bratra, ohledně jeho nejlepšího přítele.

Právě když profesor Snape právě otevíral dveře učebny, Ron a Seamus přiběhli jako poslední, protože si zapomněli učebnice, vysloužili si tím zamračený pohled.

„Nezapomněl jste něco, pane Weasley?“ otázal se profesor.

„Ne, pane, učebnici a všechno mám,“ zvedl Ron ruce se svými pomůckami. Snape protočil oči. „Narážím na vašeho přítele, Weasley!“ zahromoval. „Na ošetřovně není, nebo se mi to jen nedoneslo?“

Ron se zarazil. „Harry nepřišel?“

„Tak tohle už je divný, kámo,“ nechal se slyšet Seamus.

„Co jste tím myslel, pane Finnegan?“ ptal se Snape. Irčan se chtěl vykrucovat, ale Ron, dobře znaje profesorovu netrpělivost i zákeřnost, radši popravdě odpověděl: „Harry nespál ve věži. Zjistili jsme to až ráno... Mysleli jsme, že byl s nějakou holčkou, ale na hodinu by přišel...“

Tohle profesora taky zarazilo. Jediný případ, kdy Potter nedorazil na vyučování bylo, když ležel na ošetřovně. Nechal výslechu, vpustil chlapce do třídy a zašel do svého kabinetu ke krbu.

„Severusi, něco se stalo?“ zajímala se lékouzelnice, kterou bleskurychle zavolal. „Hodina sotva začala?“

„Poppy, nemáš od dnešní noci v péči pana Pottera?“ ujišťoval se muž.

„To bych přeci oznámila tobě i řediteli u snídani,“ podivila se. „Momentálně nemám na ošetřovně nikoho. Co se stalo?“

„Doufám, že nic,“ zamumlal si lektvarista pro sebe a ukončil hovor. Pak načal nový, tentokrát směřující do ředitelny.

„Albusi, není u tebe Potter?“ zeptal se příkře, aby nedal najevo neklid, který se v něm rozmáhal. „Nedorazil na hodinu a jeho přátelé tvrdí, že nespál ve věži.“

„To je divné,“ zamračil se ředitel. „Pošli mi sem ty děti, Severusi, prosím. Výslechnu je. Doufám, že to nic neznamená... Děkuji, žes mi to oznámil.“

Snape se vrátil do třídy a pronesl: „Pánové Weasley, Thomas, Finnegan a Longbottom a slečna Grangerová se okamžitě zvednou a dostaví se do ředitelny.“

„Něco se stalo s Harrym?“ chytil se toho Ron a vyskočil.

„To se uvidí,“ odbyl ho Snape. „Z této hodiny jste omluveni, ale neznamená to, že vás mine domácí úkol. Pak si ho zjistíte od spolužáků. Odchod!“ zvýšil na ně hlas a vyzvání Nebelvíři popadli své věci a vystřelili z učebny.

Profesor se otočil ke zbytku třídy a chtěl se věnovat výkladu... když si všiml, jak si jeho kmotřenec nervózně kouše spodní ret a hledí na dveře, kterými naposledy prošla hnědovlasá Nebelvírka. Tohle už mu bylo podezřelé.

17. Tváří v tvář

Cesta jeskyní mu připadala téměř nekonečná, zrovna, když si začal říkat, že už snad musí být někde v Austrálii, udělal další krok a ovanul ho mnohem svěžejší vzduch. Harry se zhluboka nadechl. Když otevřel oči, vykulil je. Byl venku z jeskyně.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

A stál před nádherným hradem.

Nevelký, ale působivý hrad ze světlého kamene, s aspoň dvěma – třemi, ne, čtyřmi věžičkami, se tyčil uprostřed překrásné přírody, na kraji jezírka, do kterého spadl vodopád. Ze tří stran byl obklopen vysokou skálou, oddělený od ní hustým lesíkem.

Harry se zhluboka nadechl a poněkud roztřeseným krokem vykročil k hradu. Čím víc se blížil, tím větší mu hrádek připadal. Brzy zjistil, že hlavní brána je zavřená, ale bylo na ní veliké stříbrné klepadlo... Po bližším prohlédnutí Harry rozeznal hada, zakousnutého do vlastního ocasu. Vzal za něj a dvakrát klepl. Zvuk se hlasitě rozlehl, z toho se dalo usoudit, že hala za dveřmi bude hodně prostorná. Brána se sama od sebe rozevřela dokořán, hala s vysoko posazenými okny zela prázdnotou... Téměř.

>>Stůj, človče,<< ozval se poblíž jeho nohou sykot.

Harry sklonil hlavu, postřehl kousek od sebe štíhlého, dlouhého hada. Neodhadl, k jakému druhu přesně patří, ale vlastně to nebylo důležité. To podstatné bylo, že had se vztyčil téměř do Harryho výšky... Vypadal nebezpečně. Stejně jako desítky hadů, kteří se náhle vyplazili ze stínů sálu. Chlapec jen polkl. Tolik hadů v životě neviděl.

>>Ahoj?<< pozdravil nejistě. Had, který ho předtím oslovil, se viditelně zarazil. Mírně naklonil hlavu na stranu a znovu zasyčel.

>>Mluvíš mým jazykem, človče?<< zakmítal jazykem. >>Řekneš mi své jméno, hadí jazyku?<<

>>V mém minulém životě jsem se jmenoval Alec,<< řekl Harry. >>Hledám svou lásku, Salazara Zmijozela. Znovuzrodil jsem se, abych splnil slib, který jsem mu dal. Nevíš, kde bych ho našel?<<

>>Vím, hadí jazyku,<< přikývl had hlavičkou a otočil k jednomu z několika vysokých dveří. >>Následuj mě.<<

Harry se šťastně usmál a rozdychtěně vykročil za hadem, který se plazil dveřmi – které se otevřely opět samy od sebe. Ostatní plazi nechali Harryho jít a znovu se skryli.

Had ho odvedl několika dlouhými chodbami k jednomu schodišti. >>Toto schodiště vede do nejvyšší věže hradu,<< vysvětlil Harrymu. >>V komnatě nahoře můj pán čeká na své vysvobození. Pokud jsi ten, na koho čeká již tisíc let, budeš vědět, jaká kletba ho postihla a jak ji zlomit,<< zasyčel had a odplazil se.

>>Díky,<< sykl Harry za ním a začal stoupat po schodech.

Ač zvyklý na bradavická schodiště, přesto měl brzy pocit, že je nejmíň na cestě do nebe, kolik stupňů už vystoupal. Připadalo mu jako věčnost, než konečně stanul před dřevěnými zdobenými dveřmi.

Rozechvělý nadějí i nejistotou je pomalu otevřel... Velká světlá místnost s několika sloupy měla jediné, obrovské okno, jím dovnitř pronikalo světlo měsíce a ozařovalo vysoký kamenný podstavec, kde na polštářích spočíval...

... nádherný mladý muž s dlouhými černými vlasy. Spal.

„Sale,“ hlesl Harry tichounce, jak jen mu hrdlo stažené slzami dovolilo. Rychle zavzpomínal, jak že se měl podle té pohádky probudit... I když ho v první chvíli napadlo vyprávění o Šípkové Růžence a tomuhle buzení by se nebránil, vybavil se mu ten důležitý úryvek. Někde poblíž by měl být pergamen s radou a lektvar, který Sala probudí.

Jenže po pořádném rozhlédnutí Harry zjistil, že se v komnatě nenachází – kromě podstavce se Salazarem a holých sloupů – žádný nábytek, truhlice, nebo stolek. Přistoupil blíž ke své

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

dávné lásce... Prohlížel si toho krásného muže, porovnáváje vzpomínky s podobou, na kterou se díval.

Zmijozel měl vlasy černočerné, dlouhé a husté mu lemovaly hlavu a ramena. Jeho tělo halil zelený volný hábit s jedinou ozdobou, na hrudi ležícím stříbrným medailonem, Harry si pamatoval, že ho Salazar dostal k sedmnáctým narozeninám od svého otce. Bylo to znamení dědice rodu.

Dlaně měl položené v úrovni pasu... A Harry se zajíkl, když spatřil, že v jedné z nich svírá malý svitek. Sebral odvahu a opatrně ho vytáhl z volného sevření. Čtvrtý Zakladatel opravdu tvrdě spal.

Harry svitek rozvinul, spatřil zvláštní písmo, připomínalo mu to zdobené staroanglické, jakým byly napsány některé knihy v bradavické knihovně. Ale čím víc na ně hleděl, jakoby se samo přetvářelo a skládalo do srozumitelných slov...

Nevěda, že se dívá na písemnou formu hadího jazyka, četl: >>Můj milovaný. Čteš-li tento svitek, došel jsi cíle a už zbývá jen mne probudit. Lektvar, který hledáš, je mým dědictvím. Ale varuji tě, kletba, pod níž jsem, se projeví, teprve až procitnu. Skryj se tedy, abych ti nemohl ublížit.<<

Tohle Harry moc nechápal. Proč by mu Sal ubližoval, když oba netrpělivě čekají na to, aby byli spolu? Souvisí to s tou kletbou?

Pak si najednou vzpomněl. A málem si nafacekoval, vždyť kvůli téhle vzpomínce přece jednou v šoku omdlel... Ta zpropadená čarodějka, Godrikova neteř, jak jen se jmenovala... Řekla, že až si budou stát tváří v tvář, nabere Sal podobu, v jaké ho nebude nikdo milovat. Harry netušil, jestli to věděla... ale jeho Sal se přeci měnil v baziliška. Věděl, co by se mohlo stát a tak se rozhodl postupovat opatrně. Napřed probuzení... Tedy, nalezení toho lektvaru. Ten vzkaz byl indicie a Sal si byl jistý, že ji jeho milenec rozluští.

'Lektvar, který hledáš, je mým dědictvím... Lektvar... je mým dědictvím... Jeho dědictví...' opakoval si Harry. 'Zmijozelské dědictví je přece v Bradavicích, ne? A na Zmijozelově panství, jestli ještě stojí... Moment!'

Jak se díval na ležícího muže a uvažoval o té hádance... Uvědomil si najednou, na CO se dívá. Na to jediné, co by zde mohlo být Salovým dědictvím.

Medailon.

Harry sáhl po osmihranném stříbrném šperku se znakem Zmijozelova rodu a zasyčel: >>Otevři se!<< Medailon se rozevřel, uvnitř ležela malinká lahvička, plná nazlátlé tekutiny. Harry ji vyňal a už se chystal vlít lektvar Salazarovi do úst. Pak se zarazil.

Povzdech si a zašeptal: „Pro případ, že se něco zvorá...“ Naklonil se nad muže a políbil ho na ústa. Jak cítil pod svými rty druhé, chladné, ale měkké a vláčné, dodalo mu to odvahy a dokončil, co měl.

Podložil Salovu hlavu volnou rukou a nalil mu obsah lahvičky do krku a pomohl mu polknout. Pak zašeptal hadím jazykem: >>Probud' se, láska,<< a schoval se za nejbližším sloupem.

Salazar Zmijozel už dlouho spal. Dlouho snil o krásném mladíkovi, kterého miloval a který se k němu slíbil vrátit. Jednoho dne se jeho sen začal vzdalovat, on ucítil na svých rtech dotek a uslyšel známé syčení. Nerozuměl slovům, ale jakmile lektvar na probuzení z tisíciletého spánku začal účinkovat a rozechřívát jeho ztuhlé tělo, probudil se a otevřel oči.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Opatrně se posadil, protáhl se. Rozhlížeje se po svém zachránci, promluvil: >>Aleku, jsi tu? <<

Harry z úkrytu odpověděl: >>Jsem tu, ale nevím, jestli je bezpečné se ti ukázat.<<

Sal se zamyslel a pak řekl: >>Domnívám se, že má zvěromágská podoba je tou kletbou. Proměním se a až ti řeknu, vyjdi ven. Neublížím ti.<<

>>Dobře,<< vydechl Harry napjatě. Třebaže miloval Sala, najednou měl strach znovu stanout před tisíciletým baziliškem. Ale musel se ovládnout. Tohle bude jeho zkouška.

>>Vyjdi ven, můj milovaný, ukaž se mi,<< ozvalo se po chvíli. Harry sebral odvahu a vykročil ze schovávačky za sloupem. Měl zavřené oči a zadržoval dech.

>>Otevři oči,<< vyzval ho syčivý hlas.

Harry poslechl. Pomalu a se srdcem, bušícím až v krku... A když před sebou spatřil obrovské hadí tělo, musel se opanovat veškerou svou nebelvírskou odvahou, aby neutekl. Znovu byl v Tajemné komnatě, znovu cítil strach, v očích ho pálily slzy... Strnule hleděl na hada, který si ho prohlížel, očima překrytýma ochrannou mžurkou, aby nemohl zabít...

>>Jsi stejně krásný a statečný, jako před staletími,<< řekl bazilišek-Sal. >>Ale zároveň cítím tvůj strach, milovaný. Proč se mě bojíš?<<

>>Já... se nebojím tebe, Sale,<< odpověděl Harry. >>I v tomhle životě jsme se setkal s baziliškem. Bylo mi dvanáct, když se snažil zabít mě a sestru mého nejlepšího přítele. Zabil jsem ho, ale ještě si pamatuju ten strach a hrůzu.<<

>>Měla tedy pravdu lady Aileana, když mi prorokovala, že mě nebudeš milovat v této mé podobě?<< I v tom syčení Harry rozeznal lítost a bolest. Znovu se podíval skrze slzy na krále hadů a řekl tiše, ale pevně: >>Možná se budu bát jiných bazilišků, ale nedovolím svému strachu, aby stál mezi námi, Sale. Miluju tě stejně jako v mém předchozím životě. Nehledal jsem tě proto, abych ti zlomil srdce. Stanu se třeba zvěromágem s hadí podobou, jen abych mohl být s tebou.<<

Sebral veškerou sílu, aby přistoupil k hadovi, položil mu svou malou dlaň na hřebínek a zašeptal: >>Přísahám na svou magii, že tě budu milovat a spojím svůj život s tebou, i kdybys navěky zůstal v této jediné podobě.<< Pak přitiskl ústa na suchou, chladnou hadí kůži, v místech, kde by měl Sal jako člověk rty.

Místnost zalilo tak zářivé světlo, až musel Harry zavřít oči. I přes víčka vnímal ten oslepující jas, moc magie, která na chvíli rozvibrovala celou komnatu. Chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval. A když se tak stalo, uvědomil si dotek čehosi jemného a příjemného na svých rtech. Ale stále se neodvážil otevřít oči.

„Teď už se nemusíš bát podívat, Aleku,“ uslyšel příjemný mužský hlas. Jeho oči se rozlétlý překvapením... Spatřil známou tvář a rozzářil se.

„Sal?“ ujistil se, napůl nevěřic, že se to opravdu povedlo.

„Salazar Zmijozel k tvým službám,“ uklonil se kouzelník s úsměvem. „Jak se jmenuješ v tomto životě, milovaný?“ zajímal se.

„Harry... Potter,“ zašeptal Harry. „Ale jestli mi chceš říkat Alec... Nevadí mi to.“

„Harry...“ opakoval Salazar jeho jméno, jakoby se s ním mazlil, Harryho to úplně rozechvělo.

„Harry,“ řekl muž znovu. Natáhl dlaň k chlapcově tváři, opatrně se jí dotýkal... „Tak dlouho jsem na tebe čekal. Celá staletí jsem o tobě snil... A teď tu konečně jsi.“

Harry mlčel. Jen se díval na očividně šťastného muže, stejně šťastný. Přijal dotek, následné objetí a když se k němu Sal sklonil pro polibek, jen nastavil rozzářenou tvář a nabídl své rty. Poprvé prožil dokonalý, láskyplný a zároveň dychtivý polibek od někoho jiného. Stejně

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

nadšeně ho opětoval, dokud jim oběma nedošel dech.

Když se od sebe dokázali konečně odtrhnout, vzal Salazar Harryho na prohlídku hradu, který pro něj postavil.

Obhlídku ukončili v prostorné jídelně, kde už byla uchystána hostina. Harry se podívil. Kdo to uchystal a kdy? Stačil jeho tázavý pohled, aby se dočkal odpovědi: „Naši věrní skřítki nám uchystali zasnubní hostinu.“

„Zasnubní?“ opakoval Harry a začervenel se.

„Ano, můj milý,“ zapředl Zmijozel. „Slíbil jsi mi svazek. Dokonce dvakrát. Můžeme tedy oslavit naše zasnoubení. Pokud souhlasíš.“

Harry se zhluboka nadechl a přikývl. „Jistěže souhlasím... Tolik jsem tě chtěl najít... Být s tebou... To jen, že se mi zdá, že to všechno... jde hrozně rychle.“

Salazar se zastavil, podíval se na náhle nejistého mladého kouzelníka. „Harry...“ řekl něžně, „nebudu na tebe pospíchat. Teď už nemusíme spěchat. Máme celý život.“ Očekával Harryho úsměv, ale zarazilo ho, když chlapec zvažněl.

„Něco ti musím říct, Sale. Ale bude lepší, když se na to posadíme. Je to nadlouho.“

„Poslouchám.“ Starší čaroděj souhlasil a posadili se k menšímu stolku u okna. Skřítki jim naservírovali skvělé jídlo a Harry u toho vyprávěl.

„V dnešní době kouzelnický i mudlovský svět terorizuje temný kouzelník. Vydává se... za tvého potomka, říká si Lord Voldemort, Temný pán, Pán všeho zla... Předpokládám, že je z rodu tvé sestry. Má hadí jazyk.“

„To máš i ty,“ uvědomil si Salazar. „Vysvětlíš mi to?“

„No, současný ředitel Bradavic je přesvědčený, že mi tu schopnost předal, když na mě zaútočil. Bylo mi něco přes rok, tu noc zabil mé rodiče...“

„Hadí jazyk ale nelze jen tak předat,“ namítal Sal. „Musíš to mít v krvi.“ Harry si znovu povzdychl, když si vzpomněl na Godrika.

„Našel jsem obrazy ostatních,“ prozradil mu. „Godrika, Roweny a Helgy. Podle Rickovy rady jsem si udělal rodokmen, s pomocí jeho lektvaru... Godrikův vnuk se oženil s vnučkou tvé sestry. Ze strany otce jsem potomek Godrika a bohužel i tvé drahé nevlastní sestřičky,“ usmál se, trochu nejistě, ještě pořád se obával reakce svého milovaného. Ten chvíli vypadal zamyšleně. Pak řekl: „Jsem rád, že odkaz Zmijozelova rodu má i čestnější dědice, než je má sestra a její prašivý potomek. Rick ví, že jsi z jeho krve?“

„Ano, ví,“ kývl Harry. „Měl radost... Dokonce jsem zjistil, že moje maminka byla z rodu Havraspárců, od Rowenina bratra Ronana... Ale už jsem jí to nestačil říct. Bude to překvapení. A nejen pro ni. Víš, celý svět považuje maminku za mudlorozenou čarodějkou, ale ten rodokmen ukazuje, že byla dcerou z dlouhé řady motáků, jsem čistokrevný.“

„Harry, dobře víš, že na původu mi nikdy nezáleželo,“ objal ho Sal. „Miloval bych tě i jako mudlu.“

„Já vím,“ zašeptal Harry rozpačitě. „Odbočili jsme...“ usmál se. „ve zkratce... Voldemort se doslechl o věštbě, která mě určila být jeho nepřítelem a tak se měl chtěl zbavit už jako batolete. Ale Avada, kterou na mě seslal, se nějak... odrazila a zbavila ho těla. Nezemřel, ale 13 let se musel potloukat po světě jako stín...“ Tak Harry svému snoubenci vyprávěl a vysvětloval, dokud se mu nezačaly klížit oči. Jakmile Salazar postřehl, že jeho láska už začíná klimbat, usmál se a odnesl ho do ložnice.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Dobré ráno, můj milý,“ uslyšel Harry, když po hodinách spánku procitl. Otočil se po hlase, usmál se. „Dobré ráno.“ Salazar stál u okna a s láskou se díval na svého snoubence.

Harry to nevydržel a vztáhl k němu ruce. Pak už Sala nic nedrželo. Přistoupil k posteli a uchvátil ho do náruče. První polibek dne se jim trochu protáhl... Ale nezašel dál. Sal vycítil, že Harry není připravený a nenutil ho.

Nakonec sešli do jídelny, Harry zamířil ke stolu, ale Salazar ho vedl dál, k velkým proskleným dveřím. Lehkým mávnutím ruky je otevřel, až se rozlétly světlé závěsy a do místnosti vnikl příjemný vánek, přinášející ranní svěžest a vůni květin.

„Nasnídáme se na terase, co říkáš?“ navrhl Sal. Harry se jen nadšeně zazubil.

Terasa byla poměrně prostorná, skřítki už tam přemístili příslušný nábytek, dokonce i se snídání. Harry se posadil, snad až teď si uvědomil – při včerejším jídle se Salem mu nějak nedošlo – že jídlo není stejné jako v Bradavicích, je to menu, které se podávalo za jeho minulého života... A taky si vzpomněl na skřítky. Proto je nenašel ve Zmijozelských komnatách, nepřidali se k personálu Bradavic, odešli se svým pánem sem. Ač Harry zatím žádného z nich neviděl, muselo jít o potomky těch, které si pamatoval. Proto se ještě zeptal: „Lásko... Tví skřítki...“

„Naši skřítki, můj milý,“ opravil ho Sal a sám usedl. „Někteří z nich jsou potomci těch, které jsi znal kdysi. Ale můj osobní skřítek usnul stejně jako já a teď zase plní své povinnosti. Vlastně bych ti měl nějakého přidělit...“

„To nemusíš,“ ujistil ho Harry, vzpomínaje na Dobbyho. „V Bradavicích je jeden skřítek, kterého považuju za přítele... Několikrát mě zachránil, napadlo mě, že až mi bude sedmnáct, přijmu ho do svých služeb, když bude chtít.“

„Komu slouží teď?“ zajímal se Sal. „Bradavicím?“

„Je svobodný skřítek,“ prozradil Harry a stručně mu popsal události svého druhého ročníku. Smutně a s lítostí mu přiznal, jak skončil jeho drahý bazilišek Rani, s obavou se díval na svého snoubence. Ale pamatoval na Rickovu připomínku, aby byl k Salovi upřímný.

Salazar odložil dýku – dávným zvykem kouzelníků, zvláště čistokrevných, bylo používat při jídle dýku, přístroje přišly později – a vstal ze židle. Přešel k náhle nejistému a smutnému chlapci, zdvihl k sobě jeho tvář a s láskou ji políbil.

„Jakkoli jsem měl Raniho rád, tebe miluji,“ řekl tiše. „Nepochybuji o tvých slovech. Nezabil bys, kdyby nebylo zbytlí, ničím si nejsem tak jist, jako tímto, Harry. Nikdy jsi nechtěl lovit pro zábavu, jako to dělával Godrick, ale to bylo jeho výchovou a vlivem doby. Nezlobím se, netrap se tím. Kde jsi nechal Raniho tělo?“

„Je pořád v Komnatě,“ řekl Harry. „Od té doby jsem tam nevkročil... Až když jsem tě začal hledat. Je ale zvláštní, že vypadá jakoby zemřel před pár dny... Za ta léta se vůbec nerozložil.“

„Na hlavním sálu Komnaty je konzervující zaklínadlo,“ prozradil mu Salazar a šel si znova sednout. „Ale bylo by dobré jeho ostatky využít do lektvarů. Jeho smrt aspoň něco dobrého přinese. Je to má chyba, měl jsem ho vzít s sebou... Ale říkal jsem si, že takto budou Bradavice chráněny, Rani byl přece dobrý strážce. Zapomněl jsem, že bazilišek samotu nemusí snést dobře. Nikdo kromě mne ho nemohl vypustit, ostatní by se o něj dobře starali.“ Harry natáhl ruku a jemně stiskl tu Salovu. „Pořídíme si nového baziliška,“ slíbil mu tiše. „A budeme se o něj dobře starat, my i naše děti.“

Sal se rozzářil, když mu Harry připomněl potomky. „Pořád jsi ochoten, dát mi dědice?“ zeptal se potěšeně.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Harry se usmál: „Vyrosl jsem jako nemilovaný sirotek. Vždycky jsem chtěl mít rodinu, kterou budu milovat. V tomto životě jsem dědicem dvou starých rodů, kromě Zmijozelu potřebujeme ještě minimálně dva další dědice.“

Salovi zasvítilo v očích. „Tolik potomků... bude vyžadovat hodně... snahy...“ nedopověděl, ale sklouzl výmluvným pohledem po těle svého protějšku. Harry pochopil rychle a zrudl. Nemohl si pomoci, sám k těm myšlenkám občas sklouzl. Poznal už včera, že Sal po něm touží - a on zase toužil po něm – jen kdyby nebyl tak zatraceně nejistý! Jako Harry Potter neměl žádné praktické zkušenosti, ač si dobře vzpomínal na ty dávné... Ale byl nesmělý. Nedovedl o tom mluvit.

Lahodná snídaně byla o to lepší, že se Harry během ní mohl dívat na svého milovaného. A ten se ochotně nechal okukovat, vlastně to vypadalo, že se tím baví.

„Harry,“ začal, když se najedli, „rád bych se tě na něco zeptal.“

„Poslouchám tě, lásko,“ pobídl ho Harry.

„Chceš se teď vrátit zpět?“ překvapil ho Sal. „Víš, můžeš si udělat prázdniny, jak chceš dlouhé.“

„Teď, uprostřed školního roku?“ užasl Harry.

„Tady je čas magicky zakřiven, Harry. Čaroděj, který mi tento ostrov odkázal, na něj před smrtí uvrhl silné časové kouzlo. Zatímco jsme zde, okolní svět se pohybuje velice pomalu. Můžeme tu strávit léta a venku uplyne sotva pár dní. A pokud tě čeká boj, můžeme se na něj připravit.“

„My?“ zašeptal Harry.

„Snad sis nemyslel, že tě nechám bojovat samotného?“ zvedl obočí starší kouzelník. „Budu po tvém boku v každém boji, který by měl přijít.“

„Doufám, že ten s Voldemortem bude jediný, mám už bojování dost,“ řekl Harry a zamyšleně se opřel do židle. „Čas navíc by se mi hodil. Kromě toho, jak si pamatuju, hodně víš a umíš, zatímco Brumbál mě nikdy k ničemu nepustil, že jsem ještě dítě, mám si užít dětství, které jsem stejně prožíval buď tyranii od příbuzných, nebo útoky Voldemorta a jeho přísluhovačů!“ řekl hněvivě. Prudce vstal a přešel k balustrádě. Shlédl dolů, teď viděl, že hrad je postaven nad srázem. Ze tří stran hradu je les a skála, z té čtvrté sráz a dole... Harry se víc naklonil.

„Co to děláš?!“ zazněl poplašeně Sal a přistoupil k Harrymu.

„Jen se dívám, lásko, neboj. Tohle je moře?“ rozhlédl se mladý kouzelník. „Kde to přesně jsme?“

„Nepříliš daleko od Skotska,“ odpověděl Sal. „Když je jasný den bez mlhy, je odsud vidět hrad na pobřeží. Myslím, že se jmenuje Cirnigoe.“

„Jo, ten už dnes nikdo neobývá, jsou z něj ruiny,“ informoval ho Harry. Otočil se, Salazar ho ihned objal kolem pasu a s úsměvem se zeptal: „Jsi si jist, že jsou to pouze ruiny?“

„No, vlastně...“

„Vlastnil ho rod Sinclairů už v mé době a byli to kouzelníci. Dost možná je to jen krytí pro mudlovský svět.“

„Hm, možná,“ přikývl Harry, zas myslíc na něco jiného. „Sale...“

„Ano, drahý?“

„Kdy se vezmeme?“ překvapil tentokrát Harry jeho. Ale mocný čaroděj nezůstal užaslý dlouho. „Kdy budeš chtít, lásko. Třeba ještě dnes.“

„To by šlo?“ podivil se Harry. „Jsme tu jen my, nebo máš někoho, kdo by nás oddal?“

„Oddá nás magie, Harry,“ poučil ho Sal. „Stačí ta správná slova a upřímnost. Chceme-li být

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

svoji, tak budeme. Magické rituály se přece prováděli i za nás, vzpomínáš?“

„Matně,“ odpověděl mladík, svrástil obočí, jak si nemohl vzpomenout... „Ale ve škole nás dnes učí, že rituály spadají do černé magie a jsou zakázány... Budou nás potom uznávat jako manžele?“

„Magie nás uzná a to bude platit kdekoliv. Co vás dnes promerlina učí, rituály jsou tak užitečné... Který idiot je prohlásil za černou magii?“

„Myslím, že ministr kouzel,“ odvětil Harry. „Víš co, Sale, já tu zůstanu. Nevím, jak dlouho, to upřesníme časem... Ale chci si tě pořádně užít, než se vrátíme, doma to bude hodně těžké...“

„Nebudeš na to přece sám, můj milý,“ políbil ho šťastný Sal. „Budeš mít mě. Kdy chceš mít svatbu? Stačí určit den.“

„Zítřa?“ navrhl Harry s úsměvem. Za to se dočkal nadšeného úsměvu a vášnivého potvrzení v podobě polibku.

Po zbytek dne Sal Harrymu ukazoval ostrov. Projeli lesíkem, malou soutěskou až k maličké oblázkové pláži. Jídlo si vzali s sebou, udělali si něco jako piknik a jezdili na koních. Harry se napřed divil, kde se tu vzali, v Bradavicích nebyly stáje, odtamtud si je Sal nemohl přivést. Ale když se dověděl, že jsou zde na ostrově divocí koně, pochopil. Sal si postupně odchytil pár mladých koní a vycvičil je. A za dobu, co spal a o koně pečovali generace skřítků, se těch pár kusů rozrostlo v působivé stádo.

Harry byl nadšený. Mladou kobylku, která mu ohněm v očích a hnědozrzavou srstí připomínala jeho nejlepší kamarádku, si oblíbil. Oproti Salovu koni jménem Albion vypadala drobná a malá, ale jak Harry zjistil, uměla být zatraceně rychlá. Jednou zkusil Salovi ujet, ale zjistil dvě věci: zaprvé, Salův Albion je i tak rychlejší. Zadruhé: na koni jezdil naposled v minulém životě. Když ohnivá Kenina zrychlila, neudržel se v sedle. Před tvrdým pádem na kamenitý terén, kudy zrovna projížděli, ho zachránilo Salovo polštářové kouzlo. Spočinul na zemi o mnoho jemněji, než čekal.

O okamžik později ho sevřela pevná mužská náruč.

„Ty už jsi dlouho neseděl v sedle, vid’?“ zašeptal do rozčepýřených černých vlasů. Harry zavrtěl hlavou. „Naposled v minulém životě. V tomhle jsem se svezl na hypogryfovi a kentaurovi, ale nic jiného.“

„Zase se to naučíš...“ prohlásil Sal a políbil ho. Na delší chvíli se zase ztratili ve svých pocitech...

Aby se Salazar nemusel obávat dalších Harryho nešikovností, proti čemuž se jeho snoubenec roztomile ohrazoval, posadil ho před sebe a vyjeli zpět ke hradu. Zásoby, které s sebou měli, byly naloženy na Harryho kobylku, která, kdyby tomu Harry věřil, jakoby měla provinilý výraz. Ale nezlobil se na ni, jet rychleji byl koneckonců jeho nápad...

Po návratu nemohl Harry hrad skoro poznat. Všude bylo pečlivě uklizeno a místnosti vyzdobeny. Harry pochopil, že Sal ho vzal ven, aby skřítkci mohli hrad připravit na druhý den... Na jejich svatbu... Dojetím nemohl ani promluvit.

V hale ho vzal Salazar za ruku. „Chci ti něco ukázat, láska.“ Harry se nechal mlčky vést.

Krásnou zahradu viděl Harry už včera, tak se napřed podívil, kam jdou. Pak došli k dubovému hájku. Sal ho odvedl doprostřed na mýtinku, v jejímž středu rostl mocný a zjevně prastarý dub a naproti němu kamenný oltářík. Hořel na něm oheň a kolem mýtiny samotné tekli potůček. Mezi stromy profukoval příjemný větřík.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Harry mlčel a jen se díval. Měl pocit jakési mrazivé posvátnosti, která mu brala slova... Jen se díval na Sala, zřejmě to stačilo, aby vysvětlil: „Na tomto posvátném místě plném magie se zítra vezmeme, Harry. Sama příroda nám bude svědkem. Podle prastarých zákonů magie se zde staneš mým, pokud souhlasíš.“

„Sale,“ zašeptal Harry dojatě, „nemohl bych si přát lepší místo než tohle. Je tu nádherně. Žádný chrám by nebyl vhodnější.“

Mladý čaroděj byl šťastný. Měl radost, že se posvátný háj, kde se rozhodl spojit s ním svůj život, Harrymu tak líbí. Aby skryl své dojetí, začal jemně vysvětlovat: „Na tomto místě se setkávají všechny živly a zároveň tudy prochází jedna ze siločar, proto je tu tolik magie. Víš, co jsou siločáry, Harry?“ Dal mu čas, aby si vybavil, co zcela jistě ví, toto se probíralo už za jeho dob v Bradavicích a věděl to každý čaroděj, zvláště v Harryho věku.

Ale když Harry nejistě pokrčil rameny, zamračil se. A vida Salův výraz, rychle dodal:

„Neučí se to až v sedmém ročníku?“

„Tohle je látka prvních ročníků, Harry,“ potřásl hlavou Salazar. „Zdá se, že vyučování během staletí upadalo... Co probíráte v Bílé magii, Černé magii a Nekromancii? A co Historie prastaré magie?“ vyzvídal Sal.

Harry napřed vykulil oči, ale pak si vzpomněl a řekl: „Ty první tři předměty už se vůbec neučí, jen Obrana proti Černé magii. Ministerstvo už dávno prohlásilo všechno kolem černé magie za temné a zakázané. A z Historie prastaré magie udělali Dějiny magie. Vyučuje ji duch a zasekl se na jedné jediné látce, skřetích válkách. Myslím, že jiné téma nikdy nenakousl. Podle toho, na co si vzpomínám ze svého minulého života, kompletně překopali vyučovací plány a osnovy. Spoustu ze starých předmětů zrušili, dokonce i Léčitelství, nechali jen to, co považovali za neškodné.“

Bradavice potřebují očistu, Sale, hrad už dávno nezáří magií, jako kdysi... A les, který byl za nás bezpečný, se dnes nazývá Zapovězený, protože je čím dál nebezpečnější. Náš svět se změnil a ne zrovna k lepšímu,“ vysvětlil Harry smutně.

Vzápětí se plamen na oltáříku zatřepetal, Harry ucítil, jak se místem prohnal vítr a zároveň s ním vlna magie. Uklidnil se, bylo to, jakoby ho ochranitelsky objala a utěšila. Sal se opět usmál. „Znovu to spravíme, Harry. Bradavice budou takové, jaké byly za nás. Musíme přece o svůj domov pečovat...“

„Už když jsem do nich coby jedenáctiletý přijel, měl jsem pocit, že jsem doma...“ řekl Harry jemně. Oči mu zářily. „Teď už chápu, proč vlastně. Byl jsem tam doma už dávno.“

„Přesně tak, můj milovaný,“ souhlasil Salazar. „A opět to bude náš domov,“ dodal a vedl svého snoubence ven z háje. „Ale pro teď... Zítra je náš svatební den, musíme se připravit. Hádám, že se tyto věci za tisíc let změnily, ale...“

„Chci si tě vzít, tak jak jsme chtěli kdysi, Sale,“ ujistil ho Harry. „Pro mě je podstatné jen to, že si vezmu tebe. Ale už si nepamatuji, jak to chodilo tehdy.“

„Je to jednoduché, Harry. Teď se rozdělíme. V zahradě je postaven pro tebe stan, pro mě na kraji lesa. Čekají nás očištné rituály před obřadem. Jejich součástí bývá i putování snoubenců na posvátné místo, to jsme odbyli dnešním výletem a tím, že jsem ti ukázal tento hájek. Podobný je i na Zmijozelském panství.“

„A ty další rituály?“ zajímalo Harryho. Byl unavený, ale Sal povídal tolik zajímavých věcí... a taky šlo o jeho svatbu. V duchu se zašklebil. „Kdyby to viděl Brumbál... Tolik se mě snažil nahnat do chomoutu a už je to tady... Ale do tohohle lezu dobrovolně.“

„Například rituální koupel, jako očista od minulosti, obětování přírodě a jejím duchům,

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

rituální uctění našich předků...“ vypočítával Sal. „Zabere to dost času. Hrad i obřadní místo jsou připraveny. Dnes nás čeká první očištná koupel a musíme se postit. Spát musíme odděleně, proto ty stany. Ráno se zase sejdem a uděláme oběť přírodním božstvům, aby ochránili a požehnali náš velký den.“

„A pak?“ zajímal se Harry. Vážně si nepamatoval dávné svatby, tohle znělo tak starodávne a pohansky, jak by asi řekla Hermiona... Ale zatím se mu to moc líbilo.

„Pak uctíme předky našich rodů a obětí si vyžádáme jejich souhlas se svatbou. A Harry... Od teď nesmíš použít hůlku. Stejně ji nebudeš potřebovat... Nebudeš sám. Budou ti pomáhat skřítkci a o ochranu se postarají mí strážní hadi. Po tom se opět vykoupeme v rituální lázni s bylinami. Až tě pak skřítkci připraví, přivedou tě k místu obřadu. Tam se sejdem.“

Harry se rozhlédl, byli opět v zahradě, o kus dál stálo několik skřítků před stanem. Nadechl se, náhle se vrhl Salovi do náruče. Chvěl se.

„Co se děje, můj milovaný?“ zašeptal kouzelník. „Snad se neobáváš naší svatby?“

„Ne, jen... Mám strach, že je tohle sen a já se probudím zase ve škole...“ vyklopil ze sebe Harry. „Nechci tě znova ztratit, Sale...“

„Ani já tebe, Harry,“ ujistil ho Salazar. „Musíme se teď ale rozloučit. Uvidíme se ráno. Sladké sny, láska.“

„I tobě sladké sny,“ zašeptal Harry, přijal něžný polibek a zamířil ke stanu. Než za sebou pustil plachtu, ohlédl se, Sal ho sledoval milujícím pohledem. Usmál se na něj.

19. Nejkrásnější den

Harry vstoupil do stanu, zjistil, že je podobný, jako ten, v kterém bydlel na Mistrovství famfrpálu ve čtvrtáku, jen menší. Jak vzdálené mu to teď připadalo!

Jeden ze skřítků se uklonil a oznámil mu, že večerní koupel je připravená. Harry už začínal mít hlad a protože si pamatoval, co říkal Sal o půstu, zeptal se: „Vím, že se mám postit, ale platí to taky pro pití?“

„Ne, pane, jen pro jídlo. Darka něco přinést.“ Otočil se k očividně mladšímu skřítkovi a ten odběhl. Starší skřítek, Harry si nepamatoval jméno, ho mezitím odvedl do závěsem oddělené části stanu, byla světlejší, provzdušněná a plná vůně. Harry zaregistroval velkou kád', ze které jemně stoupala pára... Těšil se, až si vleze do vody. Připojil se k nim další skřítek, společně Harryho, rozpačitého, ale dost unaveného na to, aby jim bránil, svlékli a přiměli ho vstoupit do malého, nezapuštěného bazénku s vodou. Rychle ho natřeli něčím bělavým a vonícím, pak to zase setřeli hrubými žínkami a opláchli Harryho vodou. Dokonce mu umyli i vlasy a – čemuž se Harry červenal – nevynechali při mytí ani jeho... hm, citlivé partie. Teprve pak mu pomohli do oné lákavé kádě. Voda voněla po jisté rostlině...

Pamatoval si, že Hermiona si nechala od rodičů poslat podobně vonící polštářek.

„Co to v té vodě voní?“ zeptal se Harry.

„Byliny, můj pane,“ odpověděl starší skřítek. „Yzop, rozmarýn a levandule. Jsou léčivé a pán po nich bude dobře spát. Musí vstát před úsvitem kvůli očištné koupeli v měsíční vodě. Ta pomůže nabrat energii na celý den.“

Vtom přiběhl Darka v plném pohárem a podal ho Harrymu. Ten se podíval dovnitř, bylo to bílé a sladce to vonělo. Ochutnal... teplé mléko s medem. „Tohle zasytit, pane a dobře se po něm spát,“ uklonil se horlivý skřítek. Harry se usmál, tento ochotný tvoreček mu tak připomínal Dobbyho... „Moc děkuji, Darko, je to dobré.“ Skřítek potěšeně zastříhal ušima a znova se uklonil.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Harry po pár dalších locích lítostivě koukl na dno poháru, mléko došlo. Ale cítil se příjemně. Mléko a med potlačily hlad a levandule v koupeli ho uspávala. Vystoupil z vody, skřící ho osušili, opět něčím natřeli, tento krém či mast však nechali vstřebat do kůže, pak Harrymu podali košili na spaní a odvedli ho do části stanu, která byla ložnicí.

Kdyby neslyšel zasyčení, nejspíš by na toho hada šlápl. Takhle rychle zamrkal, oči se mu už vážně zavíraly a podíval se pořádně.

Had s výraznou kresbou na hřbetě před ním sklonil hlavu a zasyčel: >>Náš pán přikázal tebe, coby svého druha chránit. Můžeš v klidu odpočívat, pane, já a mí bratři střežíme tvůj spánek.<<

>>Děkuji vám,<< zasyčel Harry odpověď a vlezl si do lůžka. Poslední vědomou myšlenkou bylo přání, aby se už brzy o lůžko dělil se svým milovaným Salem. Pak tvrdě usnul.

Salazar Zmijozel procházel zahradou k lesíku, kde ho již očekával věrný skřítek. Cestou zasyčel několik příkazů přítomným hadům a o chvíli později už snášel podobné opečovávání jako jeho Harry. I on se místo večere pouze napil, nechal si splést dlouhé vlasy a ulehl, s myšlenkami na svého krásného snoubence a následující den... a večer. O obřadu samotném Harrymu nic neřekl, jen doufal, že ho to příliš nezaskočí.

Nejenže si musí dát sliby, které musí magie schválit, ale také si vyměnit vlastnoručně vyrobené prsteny – obvykle ale stačí, aby jej vyrobil ženich a ten už Sal dávno měl. A v závěru obřadu se spolu s Harrym spojí, až pak bude svazek pevně uzavřen. Pro takový obřad je taky speciální roucho. To Salovo skřítky ušily už dávno a to pro Harryho během dneška dokončily. S tváří svého milovaného před očima Salazar také brzy usnul a spal tvrdě až do rána, kdy ho osobní skřítek probudil.

Aniž se viděli, byli Harry i Salazar odvedeni ke skryté laguně, ještě se v ní odrážel dorůstající měsíc. Starší skřítek pobídl Harryho ke vstupu do vody, na okamžik ho přiměl i hlavu ponořit. Pak měl Harry vnímat energii, jak ho prostupuje a naopak si představit, jak se z něj vyplavuje vše špatné, nečisté a nemocné. Když vystoupil na břeh, cítil se Harry jako znovuzrozený. Plný síly, měl pocit, že teď by zvládl všechno, včetně Voldemorta... Ale potrásl hlavou, dnes, ve svůj velký den, na toho hadího ksichta nebude myslet.

Skřítek ho odvedl zpět do stanu a zatímco mladý ženich snídal kousky ovoce, šťávu a jakési placky s medem, připravil mu lehké oblečení, které Harryho překvapilo. Očekával, že na svatbu bude mít něco... reprezentativnějšího. Šedozelený hábit s lehkými šedými kalhotami opravdu nečekal.

„Svatební roucho pán dostane až před obřadem,“ vysvětlí skřítek. „Toto je na rituály před svatbou vhodnější. Teď Gormy pána Harryho doprovodit.“ Harry už se na nic neptal a mlčky skřítko následoval. Věděl, že teď uvidí Sala, těšil se.

Gormy Harryho cestou poučil, že se musí až do svatební noci zdržet intimního kontaktu se snoubencem. Byl očištěn, musí tak zůstat až do večera. Poté, co společně provedou obřady, se zase rozdělí a připraví se na oddávky, které budou později odpoledne.

„Dobré ráno, lásko,“ usmál se na něj Salazar, když Harry se skřítkem vyšli ze stanu. Stál u fontány, na jejímž vrcholu stál s rozepjatými křídly velký pták, asi volavka. Harry mu úsměv vrátil. Jakkoli toužil mu vběhnout do náruče a políbit ho, udržel se. „Dobré ráno,“ odpověděl vřele. „Rád tě vidím.“

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„I já tebe,“ oplatil mu Sal. „Tak, připraven?“

„Snad ano,“ řekl Harry, „nevím jistě, co se bude dít.“

„Teď uctíme naše předky a požádáme jejich duše o požehnání,“ vysvětlil Sal a vedl svého milovaného do hájku, který včera navštívili. Společně poklekli před oltáříkem. Sal před Harryho položil kamennou misku a podal mu malou naběračku. Pak ho instruoval: „Tou naběračkou vezmi z ohniště pár uhlíků. Pak tam vhod’ tyhle byliny,“ ukázal na svazeček různých bylinek. „A pár svých vlasů. Ty jsi to, co měli tví předkové společné, tvá síla by je měla přivolat. Protože jsi mladší, submisivní, musíš začít první. Dívej se do dýmu, soustřeď se a opakuj po mě: Volám vás, moji předkové, krev mé krve, vzdávám vám hold v tuto chvíli a prosím vás, abyste přišli blíž. Vyslechněte mě a požehňte mému dnešnímu počínání.“

Harry udělal, jak Sal řekl a zahleděl se do dýmu, jak se pálily byliny a pramínek jeho vlasů. Upřeně myslel na své rodiče, na všechny tváře, které kdysi viděl v Zrcadle Erisedu. Po chvíli sledování kouře, který se všelijak kroutil a tvaroval, náhle zpozorněl. Dým začal nabírat tvary postav. A zvětšovat se. Najednou se z toho kouře vyloupily dvě postavy, už nevypadaly jako kroutící se dým, ale skutečné duše, jak je viděl při souboji na hřbitově vyklouznout z Voldemortovy hůlky...

Usmál se. Jeho matka se usmívala, otec se tvářil hrdě. Objímali se kolem pasu, pak pohlédli na Sala, který klečel vedle Harryho. Nemluvili, ale Harry přesto cítil, že jeho volbu schvalují. Lily i James přikývnuli, natáhli k synovi ruce, Harry úplně cítil dotek ve vlasech a pohlázení po tváři. V matčiných očích se stříbrně třpytilo... Naposled se na Harryho usmáli a pak se ztratili v posledních prouzcích dýmu, aby je vánek rozfoukal.

Sal nebyl překvapen, když se podíval na Harryho a spatřil na jeho tvářích slzy. S něhou mu otřel tvář a převzal od něj misku s popelem. Vedle stojící skřítek popel odstranil a misku vyčistil do čista. Pak do ní Sal vložil žhavé uhlíky, byliny a pramen svých dlouhých vlasů, opakujíc to, co předtím předříkával Harrymu: „Volám vás, moji předkové, krev mé krve, vzdávám vám hold v tuto chvíli a prosím vás, abyste přišli blíž. Vyslechněte mě a požehňte mému dnešnímu počínání.“

Harry nerozeznával nic víc, než spoustu dýmu, trvalo déle než u něj, než se kouř začal v něco formovat. Rozhodl se sledovat Salovu tvář. Povšiml si krůpějí, které se mu usadily v koutcích očí, když se náhle zformovala postava starého lorda Zmijozela. Netvářil se tak, jako jeho rodiče, ale ani to nevypadalo, že protestuje. Nakonec, po pohledu na Harryho, přikývl a neznatelně se na syna usmál. Pokývl mu na pozdrav a opět zmizel.

Sal si slyšitelně oddechl, když se kouře z jeho oběti rozptýlil. „Jsem rád, že otec nakonec souhlasil.“

„Bez toho souhlasu... by sis mě nevzal?“

„Vzal,“ odpověděl Salazar bez rozmyšlení. „Ale mrzelo by mě, že tě otec neschvaluje. Takto... si s tím nemusím dělat starosti.“

Natáhl prsty k Harryho tváři a jemně ji pohladil. „Musíme se teď zase rozdělit, Harry. Skřítek tě sem přivede k obřadu navečer.“

„Dobře,“ pípl Harry. „Těším se.“

„I já, můj Harry,“ usmál se Salazar. „Večer.“

„Večer,“ opakoval Harry a s úsměvem sledoval, jak jeho snoubenec odchází.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Skřítek odvedl Harryho zpět do stanu a poradil mu, aby si trochu odpočinul, večer bude náročný. Harry se tedy odebral do spací části stanu, tam si všiml na ramínku pověšeného krásného hábitu v perlově šedavé barvě. Usmál se. Bylo mu tak dobře. Našel svou lásku a už za pár hodin spojí své životy... S tou myšlenkou se mu dobře usínalo.

Navečer

„Vzbud'te se, mladý pane,“ slyšel Harry skřípavý hlas. Pomalu procitl.

„Je čas se připravit na svatbu,“ usmál se skřítek. Pomohl Harrymu obléct svatební roucho, složené z lehké tuniky se sponami na ramenou a jemného hábitu s opaskem. Pak ho posadil na sedátko, pečlivě učesal a na závěr mu na hlavu položil věnec z různých druhů květín.

Harry se neviděl, nebylo tu zrcadlo, tak se zeptal: „Proč ten věnec? Nejsem přece holka.“

„Mladý pán je submisivní a nevinný. Zároveň bude nositelem,“ vysvětloval skřítek.

„Květiny ve věnci jsou symboly těchto vlastností. Obřad bude ukončen, až mladý pán předá věnec svému manželovi, na znamení, že se mu poddává a přijímá svou roli v manželství.“

„Aha,“ zamumlal Harry. Bylo to zajímavé, i když ne všechno úplně dobře pochopil... Ale Sal mu to kdyžtak vysvětlí. Nemínil se vzpírat, nakonec, bude se dít to, co si přeje. Vezme si Sala. Na skřítkův pokyn vstal a vyšel ze stanu.

Šerilo se. Brzy bude tma. Harry v doprovodu skřítky dorazil do toho přírodního chrámu, který ho už včera tak nadchl, před oltáříkem spatřil Sala a usmál se.

Pak se rozhlédl. Pod mohutným dubem bylo postaveno nízké a široké lůžko a na něm pohodlné velké polštáře. Harry se začervenal, když pomyslel na jeho funkci... Podíval se na Sala, ten k němu natáhl ruce.

Přistoupil k němu, Salazar vzal jeho ruce do svých a přiměl ho pokleknout. „Bojíš se?“ zeptal se tiše, když klečeli proti sobě.

Harry zavrtěl hlavou. „Ne,“ zašeptal rozechvěle. „Jsem jen... nervózní. Nemám strach.“

„To je dobře, není čeho se bát. Tady,“ ukázal Sal na misky u paty oltáříku, „vezmi trochu hlíny a přihod' ji sem do ohně. Ne prudce, ať ho neuhasiš. Teď opakuj po mně, Harry,“ instruoval ho Sal. „Vzývám vás, živlové a duchové přírody, buďte svědky našemu konání. Požehnejte náš svazek a magie ať provází náš společný život...“ Harry poslušně opakoval a dělal totéž co Salazar – podle jeho vzoru přidával do misky s věčným ohněm zeminu, silně vonící květy afrikánu a nakonec i pár kapek vody. Z misky s plamenem stoupal omamný dým.

„Teď my, Harry,“ usmál se Zmijozel. Vzal chlapce za dlaň a pronesl: „Já, Salazar z rodu Zmijozelů, ptám se tě, Harry Jamesi Pottere, vstupuješ do tohoto svazku dobrovolně a z lásky? Spojíš svůj život s mým, budeš se mnou sdílet dobré i zlé? Přijímáš mne jako svého manžela, jako přijímám já tebe? Slibuješ mi věnost, kterou slibuji i já tobě?“

„Ano, slibuji a přijímám tě,“ vydechl Harry. Salazar se naklonil a konečně políbil jeho červené rty. Pak se odtáhl, po jeho boku se objevil skřítek, v rukou měl malou truhličku, kterou otevřel. Sal z ní vyňal cosi blýskavého.

„Nos tento prsten na znamení, že jsi členem rodu Zmijozelova a mým drahým manželem,“ řekl Sal s láskou a navlékl ho Harrymu na levý prsteníček. Jen okamžik mohl Harry obdivovat prsten ve tvaru hada, z bledého zlata s dvěma malými smaragdy, Sal znovu uchvátil jeho rty.

Když Harryho opět pustil, skřítek mu podal pohár. Sal se napil, pak podal pohár svému manželovi. Harry upil (medovinu poznal, ač ji ochutnal poprvé), posledních pár kapek pak společně přilili do misky, v které obětovali živlům.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Když povstali, Harry si všiml, že už je pořádná tma. Na místě, kde se se Salem vzali ale hořely pochodně a dávaly tak místu zvláštní nádech.

Harry se otočil, kus dál stáli shromáždění snad všichni skřítkci, zjevně dojatí a šťastní. Salův osobní skřítek převzal roli mluvčího a vystoupil z řady.

„Pane Harry, vítejte do rodu Zmijozelů. Děkujeme, že jste našel a osvobodil našeho pána z kletby a udělal ho šťastným. Všichni skřítkci jsou šťastní, že jejich pán našel svůj osud a rod bude nadále vzkvétat. Všichni vám přejeme šťastné manželství a zdravé potomky.“ Hluboce se před Harrym uklonil. Harry dojatě poděkoval. Pak se skřítek otočil ke svému pánovi.

„Můj pane, všichni skřítkci jsou šťastni za vás. Blahopřejeme.“ I jemu se uklonil a když mu Sal poděkoval, vrátil se k ostatním.

Sal k nim pronesl: „Milí věrní skřítkci, děkuji za vaši pomoc v tento den a za vaše přání.

Vraťte se teď do hradu a oslavte naše spojení. My se vrátíme ráno.“

Skřítkci se uklonili a odmístili se. Sal se podíval na svého mladého manžela, Harry se usmíval. Když viděl Salův horký, všeříkající pohled, zčervenal, ale pohledem neuhnul.

„Poslední část obřadu,“ řekl Sal. Harry zmateně zvedl obočí.

„Tvůj věnec, Harry,“ připomněl mu manžel. Stoupl si k němu a zeptal se: „Jsi připraven naplnit náš svazek a odevzdat se mi?“

Harry se rozechvěl. Věděl, co ty slova znamenají a co přijde... Trochu rozklepanými prsty si sňal věnec z hlavy, teprve teď zjistil, z jakých květin je. Nevěděl, kde se to v něm vzalo, připadalo mu, že za něj mluví někdo jiný, někdo, kdo ví, co říct... mnohem později ho napadlo, že to bylo jeho minulé já, které už tehdy vědělo, co je třeba. Řekl: „Odevzdávám se ti s důvěrou a láskou, Sale. Odevzdávám ti své tělo, duši, magii a svou nevinnost.“ S těmi slovy do Salových rukou předal těžký věnec z bílých a zlatých lilií a rudých růží.

Salazar se nadšeně usmál, přijal Harryho dar a opatrně ho odlevitoval nad lůžko. Pak mávl dlaní, z věnce se uvolnily okvětní lístky a posely celé lože. Harrymu se to líbilo, vypadalo to tak romanticky... i když tušil, že to má spíš rituální důvod.

Konečně se mohl Harry vrhnout svému milovanému do náruče. Políbil ho, rychle poznal, že se na něj Sal těšil, stejně jako on na něho, ale protože v tomto životě měl pramalé zkušenosti, nechal to na něm. Na vzpomínání na bývalé zkušenosti a experimenty bude dost času. Teď je svatební noc, teď se to nehodí.

Sal mu rozeplnul opasek, nepřestávajíc Harryho líbat, zbavit ho svatebního roucha nedalo práci. Pak mu Harry péči oplatil a nechal se odvést na lůžko. Sal byl opatrný a jemný.

Láskyplnými doteky a polibky uctíval celé jeho tělo, než byl Harry připraven na víc.

Opatrně ho připravil na svůj vstup, musel se hodně ovládat, rozdrážděný Harryho vzrušeným sténáním. S neskutečnou opatrností si ho vzal, pomalu se milovali, ponoření do své lásky, nyní okořeněné vášní. Když o pár chvil později Harry prožil vrchol svého prvního milování, nad jejich spojenými těly zakroužila magie, jako stvrzení jejich manželství.

20. Medové týdny, měsíce, roky...

Harry si líbáčky se Salem užíval plnými doušky. Výlety po ostrově, zábavná a inspirující společnost milovaného muže... a ty noci! Opojně, horoucí... smyslné. Harry byl štěstím bez sebe. Opět prožíval nejnádhernější dobu svého života a vědomí, že zde je v bezpečí, před nepřáteli i přáteli, ho uklidňovalo a dovolovalo, aby se do všeho naplno ponořil.

Salazar byl rovněž šťastný. Čekal přece tisíc let na to, aby začal nový život se svou láskou.

A teď konečně prožíval splnění svého snu. Užíval si Harryho panenskou vášnivost, jeho zkušenost z minulého života se jen pomalu prodírala paměti a připomínala Harrymu, co

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

mezi ním a Salem bylo kdysi. Znovu objevovali jeden druhého. Sal Harryho vedl, připomínal a znovu učil... A miloval.

Jejich štěstí nekalila dokonce ani příprava na Voldemortovu porážku. Sal Harryho učil věcem, které uměl kdysi... Jeho mladý manžel nasával vědomosti jako houba, Salazar byl vždy skvělý učitel.

Časový skok

Na ostrově, pod clonou časového kouzla, Harry a Sal prožívali již čtvrtý rok. Blížil se den, který si určili k návratu do reálného světa, do Bradavic. Pečlivě domlouvali plán k Voldemortově porážce a obnovení starého chodu Bradavické školy. Těšili se domů.

Zbývaly dva dny do odchodu, když seděli mladí manželé u večeře, kterou jim skřítki prostřeli na terase. Od moře vál chladnější větřík, slunce klesalo k západu.

Když dojedli, usadili se k sobě a užívali si příjemný večer. Harry, stulený na hrudi svého milovaného Sala, si hrál s manželovými prsty a po chvíli se zeptal: „Vrátíme se sem ještě?“ „Bradavice jsou náš domov...“ pronesl Sal zadumaně, „ale měli bychom mít místo, kam se utéct, když toho bude moc... Souhlasíš?“

„Souhlasím,“ Harry s úsměvem vzhlédl k manželově tváři a nechal se políbit. „Tohle je dobré místo. A bylo by fajn... kdybychom...“ (další polibek) „právě tady... začali pracovat na naší rodině,“ navrhl s nevinným výrazem. Sal na něj chvíli překvapeně koukal a pak se rozesmál. Sklonil se k Harrymu a hladově ho políbil.

„Až budeme mít ten lektvar,“ zašeptal, „vrátíme se. Oslavíme vítězství... a pořídíme si... děťátko. Zatím... budeme trénovat. Co říkáš na tenhle plán?“ Rychle vzal svého malého manžela do náruče a vstal.

Harry překvapeně vypískl a pak se rozesmál. „Jsem všemi deseti pro...“ odvětil a přitulil se. Sal ho se smíchem odnesl dovnitř a po schodech se svým drahocenným nákladem vystoupal do jejich ložnice.

Jakmile své rozesmáté břemeno složil jemně na postel (jaksepatří prostornou), ovinuly se mu kolem krku dvě paže a stáhly ho dolů. Salazar s vášní políbil rty svého manžela, rychle ze sebe shodil oblečení a pomohl s tímtéž Harrymu.

Za ty čtyři roky, co byli svoji, se stále ještě nenabažili jeden druhého. Dlouhé odloučení udělalo svoje. Jakoby jejich líbáanky ještě neskončily.

Harry se pod Salovými doteky svíjel a vzdychal, Salazar si s jeho tělem hrál, jen aby ho vydráždil, dobře věděl, že jakmile bude Harry správně nažhavený, zažije něco neskutečného. Harryho láska a mladická dychtivost mu zaručila nejen pravidelný sex, ale i intenzivní prožitek... Jeho dávná láska byla velmi... vášnivého založení.

Harry už byl vzrušený na nejvyšší míru. Zatnul nehty do milencových zad, až zasyčel. Harry mu stejným sykotem odpověděl: >>Už ssi mě vezmi, prossím! Potřebuji tě!<<

Sal mu žádost splnil víc než ochotně, jeho vlastní vzrušení ho pohánělo vpřed. Vzal si ho jediným pohybem, na co Harry odpověděl hlasitým výkřikem, prosyceným rozkoší. Přes chvatný, žádostivý začátek Sal nechtěl, aby to byla úspěchaná rychlovka, jakou si občas dopřáli, tohle chtěl protahovat a potěšit Harryho, jak jen to jde. Zpomalil a miloval Harryho s něhou a jemností.

„Chceš si s sebou vzít nějakého skřítků?“ ptal se Salazar, když dalšího dne zadával příkazy hradním skřítkům. On si svého osobního bral s sebou... Pak si vzpomněl, že Harry už se o nějakém věrném skřítkovi zmiňoval ještě před svatbou.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Ne, v Bradavicích mám Dobbyho,“ odpověděl Harry vesele. Těšil se. „Už jsem ho přijal do služeb svého rodu. Vybral si věrnost Potterům. Zdejší skřítky mám moc rád... Ale Dobby je jen jeden. A vlastně první, se kterým jsem přišel do styku. O svém druhém ročníku jsem ti vyprávěl,“ vzhlédl a Sal si opět povšiml toho provinilého lesku v očích. Domyslel si, že se stále cítí vinen smrtí jejich oblíbeného baziliška. Rychle si Harryho vtáhl do náruče.

„Můj milý,“ šeptal mu do vlasů, „vím, že si to vyčítáš, ale vysvětloval jsem ti to. Není to tvá vina, neměls' na výběr. Rani po tom tisíciletí o samotě už nebyl úplně sám sebou. Nebyl to ten samý bazilišek jako za nás... Možná by neposlechl ani mě. Přestaň se trápit, ano?“

„Dobře,“ hlesl Harry a přitiskl se k manželovi blíž.

„Pořídíme si do Bradavic nového baziliška,“ slíbil Salazar a chvíli se jen tak objímali. Pak se Harry s povzdechem poodtáhl a zavelel k balení. Musel si vzít s sebou všechno oblečení, které mu zde vyrobili skřítki.

„Byt ve škole máme, já si tam odnesl i své cenné věci. Ale do svého školního oblečení už se nevejdu,“ uculil se. Byla to pravda, během posledních čtyř let se opálil, povyrostl a samozřejmě zesílil. Zmužněl, i když stále vypadal něžně, křehce... Stále vyvolával ve svém manželovi ochranné pocity. A místo šestnácti mu bylo dvacet. Dost se změnil. A byl naplno připraven bojovat o své a Salovo štěstí a svůj bradavický domov. Už se těšil na život, jaký povedou, on, Sal a jednou jejich děti.

Salazar Zmijozel s láskou hleděl na Harryho, jak balí své svršky. Byl na něj tak pyšný, jeho srdce naplňovala hrdost i hluboká láska. Byl šťastný. Jeho láska se mu vrátila a naplnila jeho život novou radostí... Harry mu dal nový život. Novou budoucnost.

Teď byl čas postarat o jejich starý domov. Bradavice, stejně jako celý kouzelnický svět, potřebovaly očistu.

Už zbývala jen poslední noc. Když se ho Harry před pár dny ptal, kolik myslí, že uplynulo v Bradavicích času, jen to odhadl. Tady prožili čtyři roky. Sal tipoval, že v Bradavicích uplynul sotva týden, možná měsíc. To Harrymu nakonec přišlo přijatelné, nerad by se vrátil a zjistil, že uplynulo třeba půl milénia...

Po lehké večeři šli spát, připraveni na cestu i na to, čelit okolnímu světu.

Ráno je zastihlo příliš brzy. Sal procitl první a svého mladého manžela se jal probouzet něžnými polibky. Protože se k němu Harry tiskl zády, využívajíc jeho silné paže jako polštáře, začal oždibovat nejdřív jeho rameno a pak krk. To Harryho probudilo, vzdychl a otevřel oči. Usmíval se. Tohle buzení se mu tak líbilo.

„Dobré ráno, lásko,“ zavrnil.

„Dobré ráno, Harry,“ zamumlal Sal mezi polibky. Když se k němu Harry otočil, přesunul svá zkoumavá ústa na hrud' a vychutnával si, jak se tělo jeho lásky rozkošně chvěje. Pak uchvátil i jeho sladké rty a dvě štíhlé paže mu ovinuly krk.

Něžně se milovali, užívali se prozatím poslední ráno ve svém líbánkovém ráji... Toto ráno bylo jiskřivé svou svěžestí a dráždivostí.

U lahodné snídaně si naposled probrali plány. Protože projdou rovnou do svého bytu, napřed se ubytují a pak se sejdou s ostatními Zakladateli, na poradě. Asi bude nejlepší napřed vyřídit Temného pána, jeho věrné. Pak se vrátí do školy a postarají se o její rozkvět.

„Je to tu,“ usmál se Harry nervózně na Sala. Stáli před jeskyní starého čaroděje. Salazar se na něj jen usmál. Pevně stiskl jeho dlaň ve své, vykročili do šera dlouhé jeskyně. Když Harry ucítil jemné brnění, jen se prudce nadechl. Když mu Sal znovu stiskl ruku, uklidnil se.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Zdánlivě nekonečný okamžik přestál bzučení v uších a podivné napětí, které mu bránilo dýchat... A pak se konečně mohl nadechnout. Naplnil své plíce kyslíkem a jeho prudce bušící srdce se pomalu uklidňovalo.

Pak mu pohled padl na Salazara. Ten se totiž rozhlížel, ve tváři měl podivně nostalgický výraz. Harry se už dávno zbavil svého přesvědčení, že Zmijozelové jsou studení jako had, že nemají žádný cit, když ho neprojevují.

Kdeže. Sal se dokázal ovládat, jeho sebekontrola byla stejně pověstná, jako Snapeova... Ale jeho povaha byla velice vášnivá, na rozdíl od hada ve svém erbu byl přímo horkokrevný... Sal mlčel, celou dobu, i poté, co opustili místnost se zrcadlem. Procházel bytem, který Harry před odchodem nechal skřítky připravit a udržovat, rozhlížel se.

„Vítej doma, lásko,“ zašeptal tiše Harry.

Sal se otočil.

Když k němu Harry došel, sevřel ho v náručí. „Jsem tak rád, že jsem zpátky,“ šeptal mu do vlasů. „Děkuju, Harry. Jsem šťastný.“

„Tak to jsme dva,“ usmál se Harry. „Sale, podle oken bych řekl, že je noc...“

Zakouzli Tempus a zjistil, že se blíží půlnoc. „Vida. Vrátili jsme se tak akorát na noc...“

„Tak, že by jsme se šli uložit?“ zvedl Sal posměšně obočí. Harry se zasmál, vykroutil se mu a zvolal: „Dobby!“

S tichým prasknutím se objevil skřítek v červenozlaté tunice, s vyšitým erbem Potterů.

Hluboce se oběma kouzelníkům uklonil. „Lorde Zmijozele, princí Zmijozele, vítejte zpět v Bradavicích,“ pronesl tak uctivě, jak to Harry nikdy nezažil.

Pak už se skřítek neudržel a objal Harryho kolem kolen. V slzách vykřikl: „Dobby je za pána Harryho tak šťastný! Musí mu blahopřát!“

„Děkuju, Dobby,“ usmál se Harry, trochu odvykl výstřednosti svého skřítkého přítele, skřítki na ostrově byli poněkud zdrženlivější. Jemně ho poplácal po ramínku.

„Dobby se omlouvá,“ skřítek se vzpamatoval rychle a utřel si nos. „Jak může Dobby pánům posloužit?“

„Nejprve nám řekni, skřítku, kolikátého tady je? Jak dlouho byl tvůj pán pryč?“ zeptal se Salazar.

„Je dvacátého června, Lorde,“ uklonil se Dobby. „Pan Harry byl pryč skoro půl roku.“

„A sakra,“ poznamenal Harry. „Myslel jsem, že to bude kratší... Dobby, stalo se něco výjimečného, zatímco jsem tu nebyl? Co Temný pán?“

„Ten-jehož-jméno-nevyslovujeme, stále tyranizuje svět, kouzelníky i mudly, pane Harry,“ odvětil Dobby ustaraně. „Pan ředitel Brumbál oznámil, že pan Harry stůně a je izolovaný na ošetřovně.“

Sal přistoupil ke stěně a jeho magie kolem něj zavířila. Pousmál se. S pohledem na Harryho řekl: „V Bradavických ochranách bylo aktivováno kouzlo, které zabraňuje jisté informace vynést ven. Funguje jako... cenzura. Takže nepřítel nic netuší.“

Harrymu se ulevilo. „Tak jo. Co teď? Do Obrazárny?“

„Ano. Promluvíme si s ostatními. Chyběli mi.“

V tutéž dobu, v Nebelvírské věži

Ron se pořád převracel, nemohl usnout. V myšlenkách se vracel, jako už mnohokrát předtím, ke svému nejlepšímu kamarádovi. Zmizel tak náhle, beze jakékoli stopy, bez řádku na rozloučenou – pokud vůbec odešel sám – a nikdo nic neviděl a nevěděl.

Jeho kámoš mu chyběl. Ron zoufale doufal, že se Harry nevyplíží ven a nedostal ho

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Voldemort... I když, jak logicky prohlásila Hermiona, tohle by si Temný pán nenechal pro sebe. Rozhodně by se netajil půl roku s tím, že dostal svého největšího nepřítele...

Ron tiše zasténal, ruku přehozenou přes oči. „Kde sakra jseš, Harry?“ šeptal si. „Kam jsi zmizel? Žiješ ještě vůbec?“

Cítil se bezmocný. Klidně by šel za ním, jen kdyby věděl, zatraceně, kde aspoň začít. Harry byl pryč takovou dobu... Zoufale si přál, aby se Harry objevil a samozřejmě na té správné straně.

Otočil se, koukl na budík. Teprve půlnoc! V prvních týdnech zkusil procházet školu, v Harryho stopách takříkajíc... Ale neobjevil nic. Po měsíci to vzdal a připojil se k ostatním doufajícím a čekajícím.

Ale měl pocit, že dnešek je něčím zvláštní. Už hodnou chvíli se cítil jinak, byl to takový nepopsatelný pocit... Očekávání a napětí, ale ne takové, jako to pověstné 'ticho před bouří', ne Ron si byl jist, že je to dobré znamení. Zoufale zadoufal, že až ráno vstane, bude zase všechno v pořádku. S touto myšlenkou se konečně pohroužil do spánku.

Ve stejnou dobu, v Komnatě nejvyšší potřeby

Hermiona se zavrtěla, pak s povzdechem otevřela oči. Na vlasech jí přistála bledá dlaň a jemně je pohládila.

„Vzbudil jsem tě?“ optal se mladý blondatý Zmijozel. V druhé ruce držel knihu, ale tou první se nepřestával probírat hebkými vlasy své utajované přítelkyně.

Tedy... no, ano, přítelkyně. Nemluvili o svém vztahu, nijak ho nespecifikovali... Prostě spolu byli rádi a proto se scházeli. Už skoro pět měsíců. Dělalo tohle taky vztah?

Hermionu pořád překvapovalo, že se s ní Draco stýká. Z mnoha důvodů. Když vezme ten první: není čistokrevná. Další: nepřipadá si nijak extra krásná, vedle těch vyfintěných a především urozených Zmijozek. A kdyby měla vymyslet nějaký zvlášť závažný důvod... Ještě spolu s Dracem ne... Pořád byla panna. Necítila se připravená, včas to blondákovi řekla a už tehdy očekávala, že prostě řekne 'dobře' a několika vhodnými (nebo i nevhodnými) slůvky se rozloučí.

K jejímu překvapení – neodešel. A stále se vracel. Nechápala to, ale byla vděčná za každou chvíli. Mladý Zmijozel se jí dostal pod kůži. Občas ji napadlo, že se nesmí zamilovat, do tohoto mladíka ne. A byla si jista, že zamilovaná není. Bude mít hezké vzpomínky, až si jednou řeknou sbohem.

„Ne, ty ne,“ zašeptala. „Měla jsem jen divný pocit.“

To mladíka zaujalo. Knihu odložil a plnou pozornost věnoval dívce. „Jak divný?“

„Ne vysloveně špatný,“ odpověděla. Otočila se na záda – doteď ležela na boku, s hlavou na Dracově klíně – a dodala: „Mám pocit, že se něco změnilo. Nevím proč, prostě to tak cítím.“ Znova si povzdechla a zvedla se. Pomalu se protáhla. „Měla bych jít spát. Kolik je hodin?“

„Je něco po půlnoci,“ pronesl Draco měkce. Objal Hermionu kolem ramen a políbil ji na tvář. „Dneska jsme to protáhli.“ Hermioně uniklo zasmání.

Protáhli. Pěkné slovo. Obvykle to znamená něco jiného, ale i když spolu netrávili čas intimně, nenudili se. Měli dost témat, která mohli probrat, mluvili o budoucnosti, o tom, jak si představují své životy po škole... a po válce. A společně doufali v její brzký konec. A sem tam dovolila Dracovi ukrást si polibek. Byla ráda, že na ni netlačí.

Draco vstal. Chvilí se na sebe dívali.

„Dobrou noc,“ zašeptal. Když se na něj usmála, jeho nitro se zatetelilo. Zahřálo. Musel se

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

usmát taky.

„Dobrou noc,“ popřála mu Hermiona. Pak se odvážila a snad poprvé za celou dobu iniciovala polibek ona. Draco byl velmi jemný, něžný. Přesto v něm cítila skrývanou vášeň, která ji přitahovala i děsila. V pevném blondřákově náručí se cítila báječně, ale něco ji drželo zpátky. Jakoby jí něco nedovolovalo plně tenhle vztah prožít.

Draco se odtáhl první. „Tak zase pozítří?“ navrhl trochu udýchaně. Zítřek museli vynechat, kvůli hodinám Astronomie...

„Ano,“ kývla Hermiona. „Tak dobrou.“

„Dobrou.“ Pohládl ji po tváři a vykročil ke dveřím. Tam se ještě ohlédl. Chtěl něco říct, ale nevěděl, co. A možná ani ne tak říct... Jako ji ještě vidět. Zamotala mu hlavu.

Když Draco odešel, požádala Hermiona o koupelnu, Komnata jí přání promptně splnila...

Pak se odebrala do nádherně pohodlné veliké postele. Byl to takový zvyk. Čas, strávený s Dracem obvykle trval dlouho, mnohokrát přetáhli večerku, takže to udělali takhle.

Hermiona už neměla přístup k Neviditelnému plášti, takže ona zůstala v Komnatě přes noc a Draco sám se vracel do sklepení. Přeci jen, on měl lepší vyhlídky, kdyby narazil na hlídku v podobě zmijozelského ředitele.

21.Návrat Zakladatele

Harry našel své uložené věci, vyhrabal Pobertův pláněk a ukázal ho manželovi. „Když tu můj otec s přáteli studoval, vytvořili tenhle pláněk,“ vysvětlil. „Je to mapa Bradavic, která se dokonce sama průběžně doplňuje. Neskryje nikoho, dokonce, ani když je pod zvěromágskou podobou.“

„O těch přátelích jsi mi vyprávěl. Kmotr, zrádce a vlkodlak, že?“ ujišťoval se Salazar. „A ten vlkodlak je poslední, který ti zůstal.“

„Ano,“ vzdychl Harry. „Remus Lupin. Sale, já... vím, co si čistokrevní o vlkodlacích myslí, ale on je ten nejsilnější a nejcharakternější muž, jakého znám. Nikdy svému vlkovi nepodleh. Prosím, slib mi, že s ním budeš jednat s úctou.“

„Rozhodně bych ho rád poznal,“ Sal se vyhnul přímé odpovědi. „A pokud je skutečně tak silný, jak tvrdíš... Je to pouze možnost a nemusí vyjít, Harry... Ale je možné, pokud najdeme skutečně dobrého lektvaristu, že bych ho mohl... z lykantropie vyléčit. Musím ho poznat. Jestli je vůbec tato léčba v jeho případě proveditelná.“

Harry na něj zíral s otevřenou pusou.

„Ty dokážeš vyléčit lykantropii? Jakto, že si na to nevzpomínám?“ vybuchl nevěřičně.

„Nevzpomínáš? Myslel jsem, že jsem ti o tom řekl... No, byl to projekt, na kterém jsem pracoval s Godrickem, než jsem se začal stýkat s tebou. Byl to docela úspěch, jak si pamatují... Měli jsme několik subjektů, které chtěly být vyléčeny. Bohužel ne všichni byli schopni léčby, to na tom bylo smutné. Z osmi vlkodlaků se plně vyléčili pouze tři. Jeden zůstal, jak byl a zbylí čtyři... zemřeli.“

Harry se prudce nadechl. „Je to tak nebezpečné?“ zašeptal. Sal přikývl. „Proto musím s tvým přítelem napřed mluvit, musí vědět, že je to riskantní... Pokud sám usoudím, že by to mohl zvládnout. Znáš nějakého dobrého lektvaristu?“

Harry zaváhal. Pak kývl: „Zdejší profesor je Mistrem lektvarů a velice dobrý. Ale jestli by byl ochotný ten lektvar uvařit... To je něco jiného. Profesor Snape Remuse nikdy nemusel, protože patřil do tátovy party. Táta a můj kmotr se k němu nechovali nejlíp. Tu averzi po jejich smrti přenesl i na mě. Rozumět jsme si začali teprve nedávno. Krátce před tím, než jsem odešel za tebou.“

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Uvidíme,“ usmál se Salazar. „Předpokládám, že chodil do Bradavic. Do které koleje?“ „Je hlavou Zmijozelu,“ oznámil Harry. „Když pomenu naše první špatné vztahy, patří k těm slušnějším Zmijozelům. Ehm, promiň,“ zamumlal, když si uvědomil, co řekl.

„V pořádku, drahý,“ pohládl ho manžel po tváři. „Měl jsem dost času smířit se s tím, že sestřin pomatený potomek poskvírní mou kolej a jméno mého rodu odpornou špínou. Což neznamená, že to tak nechám. Budeme mít spoustu práce...“ povzdechl si. „Takže bychom měli začít. Pojďme do Obrazárny.“

Harry beze slova vytáhl svůj neviditelný plášť a přehodil ho přes ně oba. Nemohl si nevšimnout potěšeného úsměvu svého muže, když se k sobě museli víc přitisknout. Vyrázili z komnat, šli cestou k profesorským bytům. Tou, kterou Harry nemohl jít, když ho Snape nachytil. Protože se Harry pečlivě díval do mapy, vyhnuli se panu Filchovi, paní Norrisové, i hlídkujícímu lektvaristovi. Brzy dorazili do sedmého patra a dostat se do Obrazárny bylo jen otázkou několika málo minut.

Vstoupili tiše, ale zbývající Zakladatelé byli vzhůru. Jakmile spatřili mladého muže, podobného Harrymu, přestali mluvit a napjatě čekali, co bude.

„Ahoj,“ usmál se na ně Harry. „Poznáváte mě?“

„Harry?“ ozval se nejistě Godrick Nebelvír. „Jsi... to ty?“

Harry kývl. „A někoho vedu. Hele.“ Ustoupil stranou, Sal vystoupil kupředu a usmál se na obrazy svých přátel.

„Sale!!!“ ozvalo se trojhlasně. Bylo znát, že oběma dámám vytryskly slzy radosti a pán z Nebelvíru úplně zářil, když viděl svého nejlepšího přítele.

„Tak tě Harry našel,“ usmíval se. „Kde jsi byl?“

Tak se Harry s manželem ponořili do vyprávění. A když došlo k jejich sňatku, podíval se Salazar na Rowenu a Godricka.

„Přátelé... Roweno, Godricku. Harry je potomkem vašich rodů, jste tedy jeho rodinou a já dodatečně žádám o vaše požehnání našemu svazku.“

Lady Havraspárská se usmála. Podívala se na Harryho. „Myslím, že ptát se na tvůj souhlas už je zbytečné, že, Harry,“ poznamenala. „Zdá se, že jsi šťastný.“

„Věř, že jsem,“ ujistil ji Harry. „Godricku?“ pohlédl na svého druhého předka. Ten se chvíli tvářil vážně. Pak mu zacukaly rty, nevydržel to hrát déle. „Jak řekla Rowena, Harry se zdá šťastný a na tobě to taky poznám, Sale. Nemám důvod být proti vašemu manželství.

Žehnám vám a vašemu spojení.“

„Máte i moje požehnání,“ připojila se Rowena. „Buďte šťastni.“

Harry a Sal se na sebe podívali, navzájem si propletli prsty jedné ruky a vtom je zasáhla magie, vystupující z obrazů. Překvapilo je to, ale protože z toho měli jen dobrý pocit, nic nenamítali.

Po dojemné chvíli se jako první vzpamatoval Salazar. „Musíme si promluvit o tom, co se tu musí změnit. Proč vlastně nejste ve svých kolejích?“ zajímal se.

„Byli jsme zde uzavřeni zhruba před padesáti lety, tehdy novým ředitelem,“ vysvětlila Helga Mrzimorská.

„Brumbálem?“ odhadl Harry. „Zdá se, že jeho konspirace sahají mnohem hlouběji...“

„Možná,“ pokýval Sal zadumaně. „Co tak mohl mít v plánu už tehdy?“

„No, pokud předpokládáš, že jako portréty Zakladatelů měli Rick, Rowena a Helga kontakt se studenty a mohli je ovlivňovat... Zřejmě se mu hodilo, dát se po zámek a nechat studenty

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

se protloukat, jak jen umí. Navíc... pokud vím,“ začal Harry dloubat víc do hloubky, „ty nepravdivé zvěsti o tobě a tvé takzvané zradě přátel se taky datují do té doby. Ostatní Zakladatelé to už nemohli samozřejmě uvést na pravou míru, když byli zamčení. Začínám si říkat, jestli neměl sám nějak prsty v tom, jak před padesáti lety Rani terorizoval mudlorozené studenty. Bylo tak snadné zaplést do toho tvé jméno...“ podíval se na Sala, ten se zamračil.

„Můj bazilišek, můj údajný potomek,“ vypočítával znechuceně, „v tom případě to byl dobře vymyšlený plán, jak zhanobit mé jméno!“

„Nechápu to,“ poznamenal Harry. „Že se snažil ovládat můj život, dokonce se mi snažil dohodit nevěstu, abych zajistil rod dřív, než umřu,“ přemýšlel nahlas, „na to všechno bych měl vysvětlení. Sice se mi to nelíbilo, ale jeho výmluvy byly většinou logické... Ale jaký měl důvod ničit pověst údajně mrtvého Zakladatele?“

„Možná šlo o to, zdiskreditovat celou jeho kolej?“ navrhl Godrick. „Ale nedává mi smysl proč?“

„Ani mně,“ souhlasil Zmijozel. I obě Zakladatelky přitakaly. Pak Harry vzhlédl. „Takhle na to nepřijdeme, jen chrlíme teorie,“ pronesl. „Myslím, že odpovědi se dozvíme pouze od něj.“

„Moment,“ ozval se Godrick, „je Moudrý klobouk umístěn stále v ředitelně?“

„Ano, pokud ho v posledním půlroce nepřestěhoval,“ odpověděl Harry. „Myslíte... vyslechnout Klobouk?“

„Není to zlý nápad,“ usoudil Sal. „Je povinen udržet cizí tajemství, tak jsme ho stvořili, ale my Zakladatelé máme taky výhradní slovo při plnění jeho povinností.“

„Můžu ho přinést,“ nabídl se Harry a vstal z křesla, které si před dlouhým vyprávěním vykouzil.

„Posaď se, lásko,“ usmál se Salazar, „zbytečná cesta. Pouze přivolej toho svého Dobbyho.“ Harry poslechl a vzápětí se před všemi ocitl livrejovaný skřítek. Uklonil se svému pánovi, jeho manželovi a pak i portrétům, které si obdivně prohlížel.

„Dobby,“ oslovil ho Harry, „potřebujeme od tebe něco důležitého.“

„Dobby udělá cokoli, pro pána Harryho,“ přikyvoval skřítek.

„Výborně,“ vložil se do toho Sal. „Potřebujeme si promluvit s Moudrým kloboukem, který je v ředitelně.“

Dobby se zarazil, pohledem vyhledal Harryho, aby se ujistil... Jeho pán přikývl. „Prosím, Dobby. Je to letitý artefakt, pamatující Zakladatele ještě živé... On nejlíp předá Salovi informace o posledním tisíciletí ve škole.“

Skřítek, jak se zdálo, uznal pánovu pravdu a odmístit se. Harry si sklíčeně povzdechl.

„Nelžeš mu, Harry,“ zavolal na něj Nebelvír. „A pokud mu budeš chtít prozradit víc, je jen na tobě. Nechystáš přece nic zlého.“

Harry se na portrét usmál a v okamžiku byl zpět Dobby i s Kloboukem. Podal kořist svému pánovi. „Děkuji, Dobby. Mohl bys nám přinést malé občerstvení? Tohle bude dlouhý hovor,“ požádal Harry ještě a o pár chvil později srkal horký čaj.

O pár hodin později se Harry s manželem vrátili do svých zmijozelských komnat.

Nezbývalo mnoho do rána, přesto se rozhodli ke krátkému zdřímnutí, než se ráno oficiálně přidají k obyvatelům hradu.

Harry ještě přemýšlel o věcech, které jim sdělil Moudrý klobouk. V první chvíli byl v šoku, ale když se nad tím vším víc zamyslel, jisté věci zapadly dohromady. Ze střepů se stala celá

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

mozaika. Nepěkná, nicméně celá.

„Ještě myslíš na Brumbála?“ políbil ho Sal na nahé rameno. Přitáhl si manžela do náruče, Harry se mu stulil na hrudi.

„Už ani ne. Spíš si jen připadám jak pitomec. Tolik let jsem věřil v jeho dobré úmysly. Byl považovaný prakticky za svatého. Za takového, který nemá jedinou špatnou myšlenku... Chápeš, jak to myslím?“ podíval se mu Harry do očí. Opřel se do něžného pohazení po tváři.

„Takový není nikdo na světě, lásko,“ šeptal Salazar. „Nic není jen černé a bílé.“

„To už teď vím,“ povzdechl si Nebelvír. „No, trochu mě utěšuje, že je za blbce celý kouzelnický svět. Je až neuvěřitelné, jak s ním dokázal manipulovat jediný čaroděj.“

„Ano,“ přikývl Sal. „Bude mi potěšením ho sesadit z jeho ředitelského trůnu. To jsem ti snad ani neřekl, i když by sis to mohl pamatovat z dřívějšíka... Že řediteli mohou být pouze kouzelníci a čarodějky z krve Zakladatelů.“

„Máš pravdu,“ zamumlal Harry, „proč jsem si na to nevzpomněl? A nemělo by to být v Bradavických dějinách? Musel bych se zeptat Miony, ta to bude vědět...“ Sal se usmál. Pamatoval si, jak se Harry o své kamarádce zmiňoval a umínil si, že dívku s tak brilantní myslí musí poznat.

Za chvíli si všiml, že jeho milovaný manžel usnul. Pevněji ho objal a za chvíli spal i on.

Ráno, poté, co vyšel z koupelny, se Harry najednou zeptal: „Sale, teď mě napadlo... Jak jsi v noci říkal, že ředitelem může být jen dědic Zakladatele... Jak se tedy mohl stát Brumbál ředitelem?“

Sal se zamyslel. „Vzpomínáš si, kdo byl před ním?“

„Hm... Myslím, že se jmenoval... Armando Dippet.“

Lord Zmijozel se zamračil. „Tohle jméno mi nic neříká, musel bych vidět rodokmen... No, víš, kde byla naše ředitelna, ne?“

„Jestli si dobře vzpomínám...“ Harry krabatil čelo, jak si to snažil vybavit... „No jo, vlastně! Byla úplně jinde! A větší, než ta současná!“

„Protože jsme tam pracovali všichni čtyři,“ vysvětlil Salazar. „A pokud nejsi součástí rodu, nemůžeš tam vstoupit a zaujmout právoplatné ředitelské místo! Dokonce ji ani nevidíš!“

„Ale jak tedy...“ Harry nechápal.

„Kouzla, Harry,“ povzdechl si Sal. „První z nepravých ředitelů musel ovládat kouzla, která mu umožnila převzít moc nad hradem, aniž potřeboval pokrevní nárok! Pořád zapomínám, že teď ses tu nemohl naučit vše, co je třeba a doma jsme to nestihli. Čtyři roky jen stěží obsáhnou sedm let řádné výuky.“

„Až budeme mít klid, doženu to,“ slíbil Harry. Nechtěl, aby se za něj Sal styděl. Ten, jako by tušil, co se v mysli jeho muže odehrává, ho objal a tiše řekl: „Bude úplně stačit, když si postupně vzpomeneš na minulost. Tam jsi věděl vše.“

„Pak stačí, abys šel do skutečné ředitelny a převzal ředitelskou moc, správně?“ ujišťoval se Harry.

„Přesně tak,“ usmál se Sal. „Bude lépe, když posnídáme tady a pak vyrazíme. Půjdeš se mnou do ředitelny?“

„Ano,“ kývl hlavou Harry. „A pošlu Dobbyho do nebelvírské ložnice pro své věci. Ne, že bych něco z toho ještě potřeboval,“ zamyslel se. „Ale aspoň si je projdu, jestli něco z nich budu chtít.“

„Já ti dám všechno, co budeš potřebovat, lásko,“ připomněl mu Sal.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Ze všeho nejvíc potřebuji tebe,“ usmál se Harry a ukradl si malý polibek, pak zamířil do jejich malé jídelny. Když ho Sal následoval, zjistil, že Harry objednal u svého skřítky poctivou snídani, na jakou byli oba zvyklí.

Po jídle odešli z bytu a zamířili do prvního patra. Harrymu se postupně vybavovalo, kde přesně byla ta původní ředitelna. A když si uvědomil – především kvůli hluku – že ona ředitelna sídlí právě nad Hlavní síní, vybavila se mu jistá vzpomínka. Z oken ředitelny byl nádherný výhled na všechno. Na zahrady, jezero, políčka, i vzdálenější Les. Za tu dobu se samozřejmě mnohé změnilo, ale se změnami se smíří.

Dveře do místnosti Zakladatelů byly kryty kouzly, které nejen nebyly vyřazeny, ale byly na svém místě už dlouho... Salazar se zamračil.

„Co se děje, lásko?“ zajímal se Harry, když viděl, že se Sal k ničemu nemá.

„Ty ochrany jsou tu nastaveny dlouho...“ zamumlal Salazar. „Jak dlouho musela škola být bez právoplatných ředitelů? Je to více než 50 let, Harry, do této pracovny nikdo nevešel už stovky let!“

„Možná jen někteří ředitelé nevěděli, že jsou dědici a mají právo sem vejít...“ uvažoval Harry.

To už Salazar nekomentoval a jal se snímat ochrany. Začal odříkávat slova, která Harry snad kdysi slyšel, ale teď si nevzpomíná... Ale konečně se dveře otevřely, ochrany poznaly sílu svého dávného pána.

„Pojď, lásko, chci tam poprvé po letech vejít s tebou,“ Sal natáhl ruku k manželovi.

„Hádám, že ostatní už tam jsou,“ mínil portréty svých dávných přátel. Harry jen překvapeně vykulil oči. Pak přijal manželovu dlaň a vešel s ním do zapomenuté ředitelny.

Rozhlédli se, skřítky, nebo možná kouzlo, zanechali toto místo nezměněné. Krásný výhled z širokého okna ukazoval snad celé okolí Bradavic. A teď ráno za úsvitu to bylo snad nejkrásnější.

Velká komnata byla rozdělena na dvě části. Čtyři stoly, každý s jiným znakem, v přední části, byly blízko sebe a podél zdí stály zaplněné knihovny. Ačkoliv to bylo místo určené k práci, působilo útulně.

Zadní část, fungovalo zčásti jako knihovna, ale byl tam i velký stůl s židlemi a kus dál dvě pohodlné pohovky a malý stolek.

Protože Harry netušil, co přijde teď, jen sledoval, co Sal dělá. Minul jednu z židlí s vysokým opěrátkem, měla na sobě zmijozelský znak, tak Harry odhadl, že nehodlá sedět. A protože zamířil ke komodě, která (stejně jako ostatní nábytek) na sobě neměla ani stopu prachu, asi v ní bylo něco, co potřebuje.

Komoda měla čtyři dvířka, každé ozdobené znakem Zakladatele. Sal vztáhl ruku k tomu svému. Kovový hádek ve znaku ožil, rychle se ohnal po Salově ruce a pak se vrátil do znaku. Jen zasyčel: >Vítejte zzzpět, řediteli Zzzmijozzele. Ššškola vásss potřebuje užž velmi dlouho.< Sal se usmál a odpověděl: >Sssám dobře vidím, žže náš domov potřebuje očissstu. A ta dnešním dnem zzapočne.<

Dvířka cvakla, otevřela se, Sal zevnitř – kam Harry ze své pozice neviděl – vytáhl malou kazetu. Položil ji na stůl, ale než ji otevřel, zadíval se na Harryho. Ten se trochu znepokojeně ošil.

„Harry, kdyby sis měl vybrat mezi Nebelvírem a Havraspárem, co by to bylo?“

„Jak to myslíš? Chceš mě snad znova zařadit? Moudrý klobouk u mě zvažoval jen Zmijozel

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

a Nebelvír. Na Havraspár nejsem myslím dost... moudrý a rozvážný. Všichni mi vždycky říkali, že jsem typický Nebelvír. Moc horkokrevný a nezodpovědný.“

„S těmi všemi mne musíš seznámit,“ ozvalo se obrazu za nimi. „Takhle si představují typického Nebelvíra? Co se s mou kolejí stalo, za těch tisíc let?“ zněl pán z Nebelvíru rozhořčeně.

„Tak, proč ses ptal, Sale?“ nedal se Harry, odpověď ho moc zajímala.

„No, máš právo na dědictví Nebelvíra a Havraspáru. Tedy i na jejich ředitelská místa. Stačí, aby sis vybral, kterou kolej budeš zastupovat.“

„Počkej, počkej,“ bránil se Harry, „já nemůžu být ředitel... Ještě jsem ani nedostudoval!“

„Naučil jsem tě všechno, už před tisícem let, můj drahý. Ještě si pár věcí osvěžíš, ale právně dospělý jsi už od naší svatby. Navíc je ti už téměř dvacet. Bylo mi jen o málo víc, když jsem se stal já ředitelem.“

„Co by podle tebe bylo nejlepší?“ zeptal se Harry bezradně. Nechtěl si vybírat, nerad by se dotkl toho z přátel, jehož kolej si nevybere...

„Bude lepší, když si prostě jednu zvolíš. Dám ti radu: zvol si tu, kterou nejlépe znáš.“

„Tak už mám jasno,“ řekl Harry. Omluvně se usmál na Rowenu, která s pochopením přikývla. Harry vykročil ke komodě a dvířkům, které strážil lev ve znaku.

I tady se strážce pohnul, kousl Harryho do palce a s úklonou se vrátil zpět do znaku. Dvířka se otevřela, i teď skrývala dřevěnou, pečlivě leštěnou kazetu.

„Dovolíš, Harry?“ zeptal se Sal, když ji otevřel a odhalil tak dva šperky. Než mu položil kolem krku přívěsek znázorňující bradavický znak Nebelvíru, kouzlem přebarvil jeho oděv do černého, pouze s několika doplňky, které ukazovaly příslušnost ke koleji.

Přívěsek by Harrymu nevadil, ale koruna? Přesto držel, když ucítil na čele dotek zlatého kruhu. Podíval se do zrcadla, málem se lekl, jak se nepoznal.

Vypadal skvěle, to se musí uznat. Sal se s tím oblečením trefil a oba doplňky jen umocnily ten pohled.

„Vypadám... jako...“ hlesl Harry.

„Jako šlechtic, Harry. Jako kouzelník, s nímž by si nikdo neměl zahrávat. A jako dědic, na kterého mohu být hrdý...“ dodal tiše Godrick. Harry to ale slyšel. „Vynasnažím se, abych tě nezklamal,“ slíbil. „Snaž se především nezklamat sebe samotného. Nebudeš na to sám. Blíží se čas, kdy na čtyři trůny Zakladatelů usednou opět čtyři dědici. Škola bude v jejich rukou. Teď pomoz Salovi.“

Za malou chvíli byl vhodně upraven i pán domu Zmijozelů. Se znakem své hadí fakulty na prsou a stříbrnou kruhem coby korunou, se postavil do středu ředitelny a pronesl: „Má milovaná školo... Můj domove... Jsem zpět a prosím pokorně, přijmi mě zpět mezi své. Je načase vyhnat uzurpátory, obrodit školu magie, zbavit se zla, které hrozí ji zničit. Musíme začít znovu. Zatím jsme tu dva, ale další najdeme, zase budeme čtyři. Prosím dovol, abychom ve tvém zájmu začali s očistou.“

Škola odpověděla svým vlastním způsobem. Zatřásly se zdi, pak zazářily, lehká závan magie oba kouzelníky rozcuchal.

„Beru to jako ano,“ hlesl Sal a napřímil se. „Já, Salazar Zmijozel, jeden ze Čtyř, žádám o navrácení pocty nastoupit na jedno z míst bradavických ředitelů a zároveň dohlížet na studenty mé koleje.“

Ze stěn vyšlehly různé paprsky, ale jakmile se dotkly Salova přívěsku, ten i koruna zazářili a paprsky zmizely. Salazar si oddechl.

„Hádám, že to znamená, že máš práci,“ pobavil ho Harryho komentář.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Stejně jako ty, Harry,“ podotkl Sal. Pousmál se, když jeho manžel odevzdaně vzdychl a tiše vyjel, když magie školy označila i jeho.

„Ale kde chceš najít ty zbývající dva?“ zeptal se Harry, když vycházeli ze své 'staronové' ředitelny.

„V pravý čas se ukážou, láska,“ ujistil ho Sal. „Teď jdeme do Velké síně. Školní rok končí až zítra. Všichni tam ještě budou.“

22.Staří a noví ředitelé

Hermiona se probudila poněkud nesvá. S pocitem, že se něco má stát. Takový pocit mívala například před odjezdem do Bradavic, nebo naopak návratem domů... Ale protože škola končí až další den, přišlo jí to poněkud předčasné. Mimoděk ji napadlo, že to možná souvisí s Harrym... Tolik si přeje, aby se vrátil...

Pak zabloudila myšlenkami k Dracovi. Prázdniny znamenaly jejich rozdělení. Připadalo jí, že on si starosti nedělá. Že mu nezáleží na tom, že se dva měsíce neuvidí. Trochu se jí to dotklo, i když ten dojem zklamání zaháněla. Ona přece není zamilovaná! Může jí to být jedno... Potlačila vláhu, která jí vhrkla do očí a šla se umýt. Musí se vrátit na kolej co nejdříve.

Naštěstí proběhla hradem nezpozorována a ve společnosti si přivolala z ložnice něco ke čtení. Nechtěla probudit své spolubydlící (i když na jednu stranu pochybovala, že Levandule Brownová se nachází ve vlastní posteli...). Postřehla, že nezbyvá mnoho času do snídaně, třebaže teď o víkendu budou lidi spíš vyspávat. No tak půjde na jídlo dřív.

Draco Malfoy se rychle, ale pečlivě učesal, měl tušení, že jeho vyvolená taky bude vzhůru a tudíž ji za chvíli uvidí na snídani... Znovu, jako už tolikrát, se zamyslel nad tím, jakým směrem se jeho život a osud ubírá. Už dlouho před Potterovým 'onemocněním' věděl, že nechce vést život přísluhovače Temného pána. A tím, že dal najednou přednost dívce s mudlovským původem, si to taky nezjednodušil. Ne, že by Hermiona nebyla jeho citů hodna, to ne. Byla jiná než dívky, na které je zvyklý, přirozená, svým způsobem i krásná a především inteligentní. Dokázala mu nabídnout víc, než ty svůdné, ale povětšinou tupé husičky.

Možná o to víc ho znepokojilo, když si poprvé uvědomil, jak mu na ní záleží. Báł se otce, báł se hněvu Temného pána, ale náklonnost k Hermioně mu taky dodala odhodlání. Věděl, že velice brzy přijde chvíle, kdy si bude muset zvolit stranu. Než se začal scházet s Hermionou, byla jeho budoucnost spíš takový vzdušný zámek. Teď to byla realita, před kterou bude brzo postaven. Už věděl, že až to přijde, bude stát na straně své dívky. Věděl, že se nedokáže postavit po boku jejích nepřátel a možná s ní pak muset bojovat.

Zoufale si přál, aby se Potter zase objevil. Aby se stalo něco, co dokáže využít a zbavit se tíhy svého čistokrevného osudu, který mu nalinkoval otec a Pán zla...

Podíval se na své obvyklé společníky, Crabbea a Goyla, ti ještě tvrdě spali. Rozhodl se na ně nečekat. Posnídá aspoň v klidu. A těšil se, až uvidí svou přítelkyni. Sice jen zdálky, ale uvidí.

Velká síň ke konci snídaně praskala ve švech. Zdálo se, že dnes si málokdo přispal, jakoby všichni cítili to zvláštní napětí. Například ředitel Brumbál, obvykle jiskřící svými modrými očima daleka, byl nezvykle tichý a vážný. Nevyhýbal se hovoru s ostatními profesory, ale nikdo z nich nehýřil kdovíjakou veselostí.

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

Hermiona zamyšleně žvýkala toust s marmeládou, přebíhala pohledem z místa na místo, ze studentů na profesory a zpět. Zpočátku poloprázdná síň se rychle zaplnila, Hermiona nabyla dojmu, že všichni na něco čekají a zároveň nevědí na co... Ale podle výrazů učitelského sboru by soudila, že se něco stalo... Rychle střelila očima ke zmijozelskému stolu, blondatý student jí neznatelně kývl na pozdrav, odpověděla lehkým úsměvem a pak rychle sklopila oči. Potom se znovu podívala ředitelovým směrem a zadumala se. Že by měl špatné zprávy? Možná dokonce o Harrym? Zneklidněla. Už nějakou dobu se obávala, co to bude znamenat pro její vztah s Dracem, když se Harry nenajde, protože pak bude jasné, že světlá strana prohraje... Jakmile budou ti dobří vědět, že Harry je z cesty, vzdají to... Nejdřív jí to připadalo směšné, že tolik mocných a dospělých čarodějů spoléhá na nezletilého kluka a pak si uvědomila, že ona dělá totéž... příliš se na něj spoléhala. Věřila mu, to ano, ale... Musí to být hrozný tlak, důvěra a víra všech těch lidí... Nikoli poprvé ji napadlo (i když tomu odmítla věřit), že Harry jen tak nezmizel, že možná... odešel. Povzdechla si. Cítila se tak bezmocná.

Jídlo ze stolů už pomalu mizelo, ale žádný ze strážníků zatím neodešel, když k tomu došlo. Zdi hradu se najednou zachvěly, pak se rozzářily a vzduch se naplnil magií. A Hermiona pocítila větší naději, než kdy dřív. Ať se stalo cokoli, znamenalo to něco dobrého. Všichni to cítili a vzrušeně se rozmluvili. A někom byly znát obavy a neklid, ale naprostá většina to vnímala pozitivně... Když se Hermiona podívala k profesorské tabuli, jen se podívala. Ředitel Brumbál vypadal, že ho něco vyděsilo... Zvláštní, že ostatní – dokonce i profesori – byli v klidu.

Harry a Sal se blížili k Síni. Až ven slyšeli běžný halas. Před dveřmi se na sebe usmáli, Sal Harryho lehce políbil. „Tak jdeme na to, pane řediteli,“ podotkl Harry tiše. „Chcete jít první, pane řediteli?“ optal se ho Salazar s jemným úsměvem. Nepřekvapilo ho, že Harry zavrtěl hlavou. „Spolu budeme pracovat, spolu žít,“ zašeptal mladý Nebelvír. „Společně tam vejdemo a společně budeme všemu čelit.“ „Velmi poetické, můj drahý,“ zavrnil Sal. „Tak jdeme.“ Ruku v ruce se opřeli do dveří a otevřeli je. Spatření byli okamžitě... a Síní se rozhostilo ticho. Dokud se od nebelvírského stolu neozval výkřik.

Ředitel Brumbál se dnes ráno cítil podivně. Jakoby... slabší. Ano, už mu táhlo na 115 rok, ale znal jiné kouzelníky, kteří se dožili více... A on, který se napojil na Bradavice, aby posílil svou magii, by tohle neměl cítit! Jindy měl síly, jakoby mu bylo sotva padesát, ta nejlepší léta v kouzelnickém životě! A dnes měl chuť se posadit do houpacího křesla a zdřímnout si u krbu! Nechápal to. Všiml si, že ostatní profesori (snad až na Severuse) jsou jaksi napjatí, dokonce nedočkaví. A vzápětí ucítil cosi jako narušení... Odliv sil, najednou se nedokázal spojit s hradními ochranami... Velkou síní se prohnala vlna magie, magický puls natolik silný, že ho zjevně ucítili všichni. Ředitel se držel jen drápkem, aby nepropadl panice. Co to znamená? Byl snad hrad napaden? Proč najednou nic necítí?

Hermiona uvažovala o svých pocitech, okolní atmosféře a stále zděšenějším řediteli. Už

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

nějakou dobu o něm měla své pochybnosti. Nezdálo se, že by Harryho nechal hledat, to, že ho nechal prohlásit za izolovaného z důvodu nemoci, ji nijak neuklidnilo. Nepřítel se to sice nedozví, ale co z toho, když po ztraceném chlapci nikdo nepátrá?

Jednou sebrala odvalu a šla se zeptat Snapea, ale ten jí zaobaleně (no, zaobaleně na něj) řekl, ať se stará o učení a dospělé věci přenechá dospělým. Zbylo jí buď jít ho hledat sama (což si netroufla), nebo čekat. A z toho byla téměř zoufalá. Draco jí byl naštěstí oporou, měl z budoucnosti podobné obavy...

Přes všechny své nejistoty měla v tuto chvíli jen dobrou náladu. Něco jí říkalo, že se všechno brzo vyřeší. Koutkem oka zaregistrovala, že se otevřely dveře Síně. Podívala se tam, jen tak... A oči se jí rozšířily, když si uvědomila, koho vidí. Byli to dva muži, ale poznávala jen jednoho, i když vypadal, že se změnil. „Harry...“ pohnula rty slabě. „Harry!“ vykřikla a vyskočila.

Harry se stačil jen usmát a už měl plnou náruč plačícího děvčete. Pevně ji objal a zatočil se s ní dokola. Když ji postavil na zem, otočil se s ní k manželovi, který to pobaveně sledoval. „Lásko, tohle je Hermiona Grangerová,“ představil ji. Hermiona při tom oslovení vykulila oči, ale nestačila nic říct, protože Harry pokračoval: „Miono... Tohle je můj manžel, Sal.“ „Manžel?“ vypadlo z ní užasle, ale podala ruku krásnému muži. A ještě víc se vyjevila, když se představil celým jménem: „Těší mě, krásná slečno. Salazar Zmijozel, k vašim službám,“ a políbil Mioně ruku.

„Zmijozel, vážně?“ zeptala se. Pak si připomněla své vychování a mírně se uklonila. „Těší mě, Lorde Zmijozele. Neuražte se, ale nemáte být nějakých... tisíc let po smrti?“ musela se zeptat.

„To je správná otázka,“ ozval se ředitel, až teď si Harry všiml, že se přiblížil i s celým profesorským sborem, všichni měli vytažené hůlky. Snad jen Snape se tvářil obezřetně a ne nedůvěřivě, neměl hůlku namířenou, jen připravenou.

„Pane Pottere, jste to vážně vy?“ ujistňovala se McGonagallová. Vypadala nejistě.

„Ano, madam, jsem to vážně já,“ usmál se Harry. „Posledního půl roku jsem prožil v časově zakřiveném prostoru a strávil čtyři roky učním, přípravou k boji a prostě životem. Proto vypadám starší, za měsíc mi bude dvacet.“

„Myslím, že jsme nedostali odpověď, Harry, drahý chlapče,“ vmísil se Brumbál dědečkovským tónem. „Buďte tak laskav a sdělte nám své jméno a úmysly, cizince,“ oslovil Salazara, který se nad tou přetvářkou ušklíbl. „Už vím, cos měl na mysli,“ poznamenal k Harrymu, ten se jen pobaveně zašklebil. Pak se zatvářil, že ho něco napadlo a pošeptal to cosi Hermioně. Ta rozšířila oči, skočila ke své všudypřítomné brašně s knihami a začala v ní zuřivě hledat.

„Jak jsem sdělil slečně Grangerové,“ začal Sal nadřazeně, „mé jméno je Salazar Zmijozel. A co se týče úmyslů... Nejsou nijak špatné. Přišel jsem vrátit Bradavice tam, kam patří.“

„A máte to spočítané, mudlomilci!“ ozvalo se od zmijozelského stolu. Na lavici stál jeden ze sedmáků a uculoval se – Harry si nevybavoval jméno, ale vycítil, že se musí jednat o Voldemortova fanouška.

„Pane Belle, takové výrazy...“ naježil se Snape, ale Salazar se do toho vložil: „S vaším dovolením, pane profesore...“ Snape na něj pohlédl, něco uvnitř ho přimělo podřídít se autoritě. Obvykle se dal zviklat pouze Brumbálem, to udivilo jeho samého. Tak jen pokynul, ať se toho tedy údajný Zakladatel ujme. Byl sám zvědav, co z toho bude. Nějak se mu

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

nechtělo věřit, že by tento muž podporoval úmysly Pána zla.

„Z vašeho výkřiku, mladý muži, mám dojem, že si svých spoužáků a dokonce profesorů nevážíte,“ poznamenal Salazar.

„A proč taky?“ odfrkl si mladík povýšeně. „Cenu mají pouze čistokrevní... A s tím správným názorem, ne krvezádci, jako Weasleyovská chátka!“ vyplivl jméno Harryho přátel, jakoby by bylo jedovaté. Harry jen na poslední chvíli zabránil Ronovi tasit hůlku.

„Teď, když jste tady, pane, mudlovští šmejdi a podobná verbež se do Bradavic nedostanou, ani kdyby si to zaplatili! Čistokrevní ovládnou kouzelnický svět!“ vykřikl Bell.

„Takoví fanatici jako vy patří do blázince,“ odfrkl si Sal. „Slyšel jste někdy otázku: Co bylo první – vejce nebo slepice? Kde se podle vás vzal první kouzelník? Objevil se jen tak ze vzduchu?“

„Přece se narodil... eee...“ tady mladému Bellovi došel dech a teorie.

„Přesně tak,“ kývl Sal. „Narodil se. Jednoho dne se obyčejným mudlovským rodičům narodilo dítě s magickou mocí. A časem jich bylo víc a víc. Ale kdyby vymřeli mudlové, časem by vymřeli i kouzelníci. Je nás příliš málo! Bez nové krve z řad mudlorozených by jsme tu už sami nebyli! Magie je všudypřítomná, jenom jedna a nehraje si na to, v kom se usadí! A nevím, proč bych měl napomáhat likvidaci kouzelnické rasy!“

„Ale Temný pán...“

„Temný pán sám není čistokrevný,“ ozval se od téhož stolu hlas jiného mladého muže.

„Jeho mudlovský otec opustil těhotnou Meropu Gauntovou, když zjistil, že je čarodějka, aniž se s ní oženil... Není ani legitimní!“

„Jak to víte, pane Malfoyi?“ prohlížel si ho Snape. Draco se na něj usmál. „Po jistém rozhovoru před půlrokem jsem se rozhodl udělat si vlastní průzkum... a tohle je výsledek.“ Při té poznámce o rozhovoru se Harry pousmál, z toho Sal usoudil, že s tím hovorem má jeho milovaný manžel něco společného.

Mladý pan Bell se ale hodlal držet své pošetilé víry. Prohlížel si hrdý postoj Lorda Zmijozela a poznamenal: „Znamená to snad, že VY, SALAZAR ZMIJOZEL, nehodláte podpořit svého slavného potomka, Toho, jehož jméno se neříká?“

„Mohu vás ujistit, že svého potomka rád podpořím,“ usmál se Sal, všichni ztuhli zděšením, zatímco Harry se uprostřed Nebelvírů culil. „Až ho jednou budu mít!“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se Snape. Kmital očima z Harryho na Salazara a svou bystrou myslí uvažoval, co se tu vlastně děje.

„Říkám tím, že já děti nikdy neměl. Ten váš Temný pán je z rodu mé nevlastní sestry, která vzešla z otcova druhého manželství. A krom toho, bych byl v tom případě pokrytec, když moje vlastní matka byla mudlovského původu. Urozeného, ale bez magie.“ Tím Sal odpálil bombu. Chudákovi Bellovi vzal slova a Snape sám na něj zíral, jak na zjevení. Zmijozelská kolej byla bledá jako řada duchů.

„To je všechno hezké, pane Zmijozele, pokud se tak skutečně jmenujete,“ pronesl Brumbál mile. „Ale i tak, mohl byste své úmysly zspecifikovat? Přece jen 'vrátit Bradavice, kam patří' je poněkud nicneříkající výraz.“

„Albusi!“ pohoršila se Minerva McGonagallová. Jakkoli to vše bylo nepravděpodobné, věřila Harrymu a tím pádem i muži, kterého prohlásil svým manželem.

„Měl jsem tím na mysli vrátit škole její moc a slávu, magii, která byla uloupena a zneužita!“ prohlásil Salazar tak rázně, až z kouzelné oblohy v Síni zahřmělo a všichni se přikrčili.

„Uloupena a kým?“ usmíval se Brumbál, ale v duchu už tušil, odkud vítr vane a co je tím myšleno. Tento cizinec, ať je kdo je, to nějak zjistil a pod ním se teď poněkud houpe most...

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„Falešnými řediteli, profesore,“ zazněl mladý hlas z chumlu Nebelvírů. „Nakonec, vy už byste to měl sám už chvíli cítit... Vaše moc nad školou je pryč.“

„Harry, chlapče, ty přece takovým věcem nemůžeš rozumět... Nemáš ani OVCE. Posad' se s kamarády a nech mluvit dospě...“ snažil se ho brumbál znovu ovlivnit.

„Brumbále!“ ozval se ostře Snape, „Nechte Pottera mluvit. Zdá se, že má o věci větší ponětí než já a to mám po OVCích už skoro dvacet let!“

„Měl jsi pravdu, Harry, tady to není,“ pronesla Hermiona a zvedla hlavu, doted' zabořenou v Bradavických dějinách. „Chybí tu kapitola. Vydání je z roku 1948. A ve školní knihovně starší vydání není, to vím jistě.“

„Ale nějaké tu určitě bude,“ podotkl Harry, zavřel oči, spráskl ruce k sobě, zablesklo se a na nebelvírský stůl dopadla tlustá kniha. „Tyhle Dějiny jsou z naší ředitelny. Všiml jsem si jí, když jsme tam byli,“ dodal k Salovi, když viděl jeho úsměv. „Co je?“

„Uvědomuješ si, lásko, že tvůj první ředitelský počin bylo přivolání knihy Bradavických dějin?“ vypadal lord Zmijozel pobaveně.

„COŽE?!“ ozvalo se nespočet lidí najednou. „Co myslel tím ředitelským počinem, Harry?“ ptala se profesorka McGonagallová.

„Hned, profesorko,“ přikývl Harry. Otočil se na kamarádku. „Miono?“

„Hmmm... Jo, už to mám!“ vyjekla dívka a začala nahlas číst: „V samotných základech bradavické magie je vklíněna pojistka. Zákonnou moc nad školou nikdy nemůže získat nikdo, kdo není pokrevně spjat se Zakladateli. Ředitelem může být jen ten, kdo prokáže svou příslušnost k rodu Nebelvír, Zmijozel, Havraspár a Mrzimor.“

„No, tvé manželství tady s panem Zmijozelem se dá stěží považovat za pokrevní nárok, Harry,“ usmíval se Brumbál. Sal ani nemrkl, když ho muž nazval 'panem', neuznávajíc ho jako Lorda. Jen si v duchu slíbil, že mu to spočítá.

„Já jsem z tátovy strany potomek Peverellů, kteří vzešli z Godrica Nebelvíra,“ umlčel ho Harry. „A z mamičiny jsem potomek motáckých Evansů, kteří pocházeli z rodu bratra Roweny z Havraspáru. Rodiče mé mámy byli oba motáci! Jsem čistokrevný a mám takové tušení, že vy to víte!“ obořil se Harry na bývalého ředitele. Všiml si údivu svých spolužáků, ale nedbal na to, byl příliš rozhořčený.

„Ale, Harry, můj chlapče...“ udělal na něj Brumbál psí oči, „co na tom po těch letech záleží...“

„Byl bych na maminku pyšný, i kdyby byla mudla!“ štekkl Harry. „Ale zatraceně mi vadí, že ji někteří nazývají dodneška mudlovskou šmejdou, jakoby byla něco nečistého! To jste nemohl někdy něco říct?“

„To by se jemu nehodilo, drahý,“ ozval se Sal. „Jsi, kdo jsi a víš to, to je teď důležité. Jsi jeden ze Čtyř, to ON není.“

Každý, kdo ho slyšel, ztichl. Každé čistokrevné dítě rozumělo termínu 'Jeden ze Čtyř' a mnoho studentů nyní hledělo na Harryho s úctou.

„Nejsi plnoletý,“ namítal Brumbál hloupě.

„Je mi skoro dvacet,“ upozornil ho mladík. „Jsem plnoletý od své svatby, čili už čtyři roky.“

„Ale...“

„Albusi, nech už toho,“ usadila ho Minerva a dojatě se na svého někdejšího svěřence dívala. Starý čaroděj se však nedal: „Ministerstvo tě nikdy neuzná ředitelem, při tom, jak s nimi nevycházíš, Harry!“

„Ministerstvo nemá co mluvit do chodu školy,“ pronesl Harry. „Škola bude řízena tak, jak tomu bylo za časů původních ředitelů. Paní profesorko,“ otočil se na svou kolejní vedoucí,

POHÁDKA O SPÍCÍM HADOVI

„víte, kdy naposledy byla otevřena původní ředitelna?“

„Tady je původní ředitelna?“ vyjevila se Minerva.

„Aha,“ udělal Harry a otočil se k Hermioně. „Hermi. Dokážeš tam najít, kdo byl poslední ředitel, spřízněný se Zakladateli?“

„To chvílku potrvá, Harry,“ odpověděla dívka a posadila se ke knize.

„Takže, kámo, ty jsi ředitel?“ zeptal se Ron vesele. „Gratuluju. Ale to papírování ti nezávidím...“

„Nebudu na to sám, Rone,“ usmál se Harry. „Ale díky. A co se týče ředitelování, dělím se o ně se Salem.“

„Podle vašeho vzezření bych hádal, že budete zastupovat Nebelvír,“ poznamenal Snape. Profesorka Přeměňování se vyděsila. „Co to znamená?“

„Neznamená to, že vás vyhodíme, paní profesorko,“ uklidňoval ji Harry. „Změny probereme později, ale jednu zásadní oznámím teď hned: profesore Brumbále, odteď jste na odpočinku. Z místa ředitele, které jste stejně zastával neoprávněně, jste sesazen. Bradavice povedeme já a můj manžel. Škola je teď spojená s námi.“